

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel, Garderegiment Grenadiers
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer

120ste JAAR

Nr. 1

Jan. 1951

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders 2

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr H. J. Kruls, Chef van de Generale Staf 7

Generaal Eisenhower, Opperbevelhebber der Noord-Atlantische legers, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Grenadiers 10

De tactiek in de moderne oorlog IX, De tactiek der verbonden wapens, door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf 13

Het regiment infanterie in het gevecht II, Het bataljon in de aanval, door C. Koomen, Kapitein der Infanterie 21

Boekbespreking 30

Tactische opdrachten voor de veldartillerie, door J. G. J. van der Hulst, Kapitein der Artillerie 32

Voortgezette opleiding van reserve-officieren, door Mr W. G. F. Snijders, Reserve-Majoor der Artillerie 39

Een „geschikt” officier die hoogst ongeschikt handelde, door Mr C. M. H. Kolstee, Eerste-Luitenant V.H.K. 44

Nederlandse militairen op Amerikaanse cursussen in Duitsland, door J. G. Raatgever, Reserve-Kapitein L.V.D. 46

Uit de buitenlandse vakpers 47

DE MILITAIRE SPECTATOR

MAANDBLAD

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET
MINISTERIE VAN OORLOG

Directeur: J. MOORMAN, Reserve Luitenant-Kolonel b.d.
Hoofdred.: M. R. H. CALMEYER, Luit.-Generaal v. d. Gen. Staf
Redactie: G. J. LE FEVRE DE MONTIGNY, Kol. v. d. Gen. Staf
J. J. DE WOLF, Kolonel der Genie
B. KONING, Luit.-Kolonel, Garderegiment Grenadiers
W. DEN TOOM, Luitenant-Kolonel-Waarnemer

120ste JAAR

Nr. 1

Jan. 1951

Nadruk
verboden

Abonnement f 3.- per kwartaal, Overzeese Gewesten en Buitenland f 15.- p. jaar. Losse ex. f 1.25

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS, Zwarteweg 1, Den Haag, Tel. 18.23.55, Postrek. 44.715

Inhoud

Officiële Mededelingen van het Ministerie van Oorlog

Uit de Legerorders 2

Redactioneel gedeelte

Waar werken wij voor? Wat bereiken wij? door Generaal Mr H. J. Kruls, Chef van de Generale Staf 7

Generaal Eisenhower, Opperbevelhebber der Noord-Atlantische legers, door B. Koning, Luitenant-Kolonel der Grenadiers 10

De tactiek in de moderne oorlog IX, De tactiek der verbonden wapens, door E. J. C. van Hootegem, Majoor van de Generale Staf 13

Het regiment infanterie in het gevecht II, Het bataljon in de aanval, door C. Koomen, Kapitein der Infanterie 21

Boekbespreking 30

Tactische opdrachten voor de veldartillerie, door J. G. J. van der Hulst, Kapitein der Artillerie 32

Voortgezette opleiding van reserve-officieren, door Mr W. G. F. Sniijders, Reserve-Majoor der Artillerie 39

Een „geschikt” officier die hoogst ongeschikt handelde, door Mr C. M. H. Kolstee, Eerste-Luitenant V.H.K. 44

Nederlandse militairen op Amerikaanse cursussen in Duitsland, door J. G. Raatgever, Reserve-Kapitein L.V.D. 46

Uit de buitenlandse vakpers 47

OFFICIËLE MEDEDELINGEN

van het

Ministerie van Oorlog

UIT DE LEGERORDERS

No. 240 L-LM — Onderscheidingsteken commandotroepen.

Het mutsembleem van het Korps commandotroepen bestaat uit een in geel metaal uitgevoerde gesp, waarop aangebracht een handgranaat en een stormdolk, alsmede een lint met de woorden: „nunc aut nunquam”, bevestigd op een zwarte ondergrond met twee verticale biezen.

Het schouderembleem van het Korps commandotroepen bestaat uit een acht-puntige ster van geel metaal, waarop aangebracht een handgranaat en twee gekruiste stormdolken, alsmede een lint met de woorden „nunc aut nunquam”.

Het naambandje van het Korps commando troepen vermeldt in groene letters op zwarte ondergrond het woord „commando”.

De kraagspiegel dagelijkse tenue van het Korps commandotroepen is van zwart laken met groene bias.

No. 241 L-LM-O — Hulpverlening bij het aanhouden van militairen.

Ter kennis is gebracht, dat onderstaande beschikking van de Minister van Justitie in het Algemeen Politieblad van 25 Augustus 1950 is geplaatst.

„Het is wenselijk gebleken de regeling betreffende de hulpverlening door ambtenaren van Rijks- en Gemeentepolitie op verzoek van met een rang beklede militairen, bij het aanhouden van militairen van lagere rang dan wel van militairen zonder rang, die zich aan een krijgstuuchtelijk of strafbaar feit schuldig maken, welke regeling laatstelijk in het Algemeen Politieblad van 5 Maart 1936, no. 10, werd gepubliceerd onder No. 854, 5e Afdeling, d.d. 27 Februari 1936, opnieuw onder de aandacht te brengen.

Na gepleegd overleg met zijn Ambtgenoten van Marine en van Oorlog en nadat de bedoelde regeling aan de huidige omstandigheden op enkele ondergeschikte punten is aangepast, brengt ondergetekende het volgende ter kennis:

Bij verzoeken van met een rang beklede militairen om hulpverlening bij het aanhouden van minderen, d.w.z. van militairen van lagere rang dan degene, die verzoek doet, of van militairen zonder rang, die zich aan een krijgstuuchtelijk of strafbaar feit schuldig maken, zal de politie de volgende regelen in acht nemen:

1°. Ambtenaren van Rijks- en Gemeentepolitie zijn niet verplicht hulp te verlenen bij het aanhouden van militairen, die zich schuldig hebben gemaakt aan een krijgstuuchtelijk vergrijp.

2°. Alle ambtenaren van Rijks- en Gemeentepolitie zijn tot hulpverlening verplicht, wanneer militairen worden aangehouden, die een strafbaar feit, hetzij naar het gemene strafrecht, hetzij genoemd in het Wetboek van Militair Strafrecht hebben begaan.

3°. Een meerdere, die wenst, dat een mindere hem opgave van naam en militaire positie verstrekt, dan wel dat deze hem vergezelt, ten einde zijn identiteit te doen vaststellen, kan die mindere daartoe de last verstrekken, c.q. onder het aanzeggen van voorlopig arrest.

Geeft de mindere geen gevolg aan die last, dan is het misdrijf van artikel 114 van het Wetboek van Militair Strafrecht (opzettelijke ongehoorzaamheid of dienstweigering) aanwezig. In dit geval moet — zo enigszins mogelijk — gebruik worden gemaakt van de hulp van zich in de nabijheid bevindende militairen om de mindere te dwingen mede te gaan.

Evenwel kan ook de hulp worden ingeroepen van Rijks- en Gemeentepolitie, die alsdan tot die hulpverlening verplicht zijn.

4°. Hoewel zulks in het algemeen tot de hoge uitzonderingen dient te behoren, is de meerdere bevoegd, zo nodig, een mindere aan te grijpen, wanneer hij de aanhouding niet op andere wijze kan verrichten.

5°. Mocht de meerdere bij een en ander te lijden hebben onder molest van de zijde van het publiek of wel van de betrokken militair, dan is — waar hier

een strafbaar feit wordt gepleegd — federe opsporingsambtenaar tot ingrijpen verplicht; voor zover het molest door een militair gepleegd wordt, geschiedt dit ingrijpen met inachtneming van de hierboven aangegeven richtlijnen.

6°. De hulpverlening door ambtenaren van Rijks- en Gemeentepolitie bij aanhouding van en overbrenging van militairen dient zich in voorkomende gevallen niet verder uit te strekken dan tot aan de ingang van het gebouw, het vaartuig, de inrichting of het terrein, waar de betrokken militair is gehuisvest, alwaar de hulp behoort te worden overgenomen door de Commandant van de wacht en het te diens beschikking staande personeel, overeenkomstig het laatste lid van artikel 274 Regtspleging bij de Landmagt en artikel 242 Regtspleging bij de Zee-magt.

Volgens artikel 128 van het Wetboek van Militair Strafrecht wordt ten aanzien van de misdrijven tegen de ondergeschiktheid een troepenafdeling, belast met wacht- of patrouilledienst, of een schildwacht gelijkgesteld met een meerdere, behalve indien het feit is begaan door hem, aan wie zij, als zodanig, ondergeschikt zijn.

's-Gravenhage, 7 Augustus, Bur. Jur. Zaken, No. 3055.

No. 246 L-LM — Gebruik van militaire gebouwen, terreinen, enz. door particulieren.

Garnizoenscommandanten, kazernecommandanten en beheerders van militaire gebouwen, terreinen, enz. dienen zich te onthouden van het doen van enige toezegging bij het ontvangen van verzoeken tot tijdelijk gebruik van militaire objecten en zij dienen de verzoekers te raden een daartoe strekkend verzoek aan het Ministerie van Oorlog te richten. Dergelijke verzoeken mogen nimmer eigenmachtig worden ingewilligd.

No. 250 L-LM — Oprichting detachement Verenigde Naties.

Met ingang van 15 October 1950 is opgericht het „Nederlandse detachement Verenigde Naties”.

Het „Nederlandse detachement Verenigde Naties” zal ter beschikking worden gesteld van de Commandant van de strijdkrachten der Verenigde Naties in Korea.

No. 255 L-LM — Oprichting bewakingskorps Koninklijke Landmacht.

Met ingang van 15 September 1950 is

opgericht het Bewakingskorps Koninklijke Landmacht.

De Commandant van het Bewakingskorps Koninklijke Landmacht staat onder de bevelen van de Bevelhebber in de 1e Militaire afdeling.

De samenstelling van het Bewakingskorps Koninklijke Landmacht zal nader worden vastgesteld.

No. 258 L-LM — Mouwonderscheidings-teken NDVN.

Het personeel van het in L.O. 1950, nr. 250 genoemde detachement draagt op de rechterbovenmouw van de veldblouse een onderscheidingsteken, voorstellende een embleem van de Verenigde Naties, aangebracht op een schild met enigermate ronde bovenzijde en uitgevoerd in ultramarijn blauw en wit. Boven het schild is aangebracht een opschrift, vermeldende in ultramarijn blauwe letters op licht oranje ondergrond het woord „Netherlands”.

No. 259 L-LM — Cursus Hogere Krijgsschool.

Op 1 October 1951 zal wederom een cursus in de Krijgskundige studiën aan de Hogere Krijgsschool aanvangen.

De duur van deze cursus wordt bepaald op 2 jaren.

Om voor deze cursus in aanmerking te komen moeten de beroepsofficieren:

a. behoren tot de promotiejaren 1936 t/m 1939 of, indien zij reserve officieren zijn geweest, met deze promoties gelijk te achten plaatsen in de ranglijst innemen;

b. door gedrag en dienstijver uitblinken, alsook krachtens kennis en aanleg geschikt worden geacht tot het volgen van de studiën aan de Hogere Krijgsschool;

c. indien zij reserve officier zijn geweest — en voor hen een applicatiecursus hebben gevolgd;

d. het in het begin van de maand Mei 1951 te houden toelatingsexamen tot de H.K.S. met gunstig resultaat hebben afgelegd.

Nadere gegevens ten aanzien van dit examen zullen per legerorder worden bekend gemaakt.

4. Verzoekschriften dienen aan de Chef van de Generale Staf (Sectie G 3) te worden gericht.

De betreffende verzoekschriften moeten, voorzien van het advies der daarvoor in aanmerking komende commandanten, het Hoofdkwartier van de Generale Staf

uiterlijk op 1 Januari 1951 langs de hiërarchieke weg hebben bereikt.

Uit de adviezen van de betrokken commandanten moet duidelijk blijken of, en zo ja, in hoeverre de betrokkene voldoet aan het gestelde sub 3 b.

No. 264 — Uniformen en tenuen van het personeel der land- en luchtmacht in de tropen.

Door officieren van de land- en luchtmacht, die in de tropen vertoeven, worden onderstaande tenuen gedragen;

- a. avondtenue,
- b. geklede tenue,
- c. dagelijkse tenue,
- d. veldtenue.

Voor de beschrijving van de uniformen, deel uitmakende van deze tenuen, zij verwezen naar de L.O. zelve, waarin één en ander gedetailleerd is neergelegd.

No. 262 L-LM — Reorganisatie Luchtmacht.

De Minister van Oorlog heeft o.m. bepaald:

dat de Luchtmachtstaf het door de Minister (Staatssecretaris) vastgestelde beleid dient uit te werken teneinde de Luchtmacht leiding te geven en haar tijdig van de noodzakelijke middelen te voorzien;

dat de bevelsbevoegdheid over de Luchtmacht overeenkomstig dit beleid wordt uitgeoefend door de Chef van de Luchtmachtstaf;

dat de Luchtmacht bestaat uit:

- a. het Commando Luchtverdediging.
- b. het Commando Luchtvaartopleidingen.
- c. het Commando Luchtvaarttroepen.
- d. het Commando Magazijnen en Werkplaatsen.

De Commandant Luchtverdediging, de Commandant Luchtvaartopleidingen, de

Commandant Luchtvaarttroepen en de Commandant Magazijnen en Werkplaatsen staan elk rechtstreeks onder de bevelen van Chef Luchtmachtstaf.

Het Commando Luchtverdediging (CLV) omvat de vliegbases van de Luchtmacht bestemd voor de operationele squadrons en opleidingen, de navigatie- en peilstations alsmede het Korps Luchtwachtdienst.

Het Commando Luchtvaartopleidingen (CLO) omvat de vakopleidingen van Luchtarend- en grondpersoneel ten behoeve van de Marine Luchtvaartdienst en de Luchtmacht.

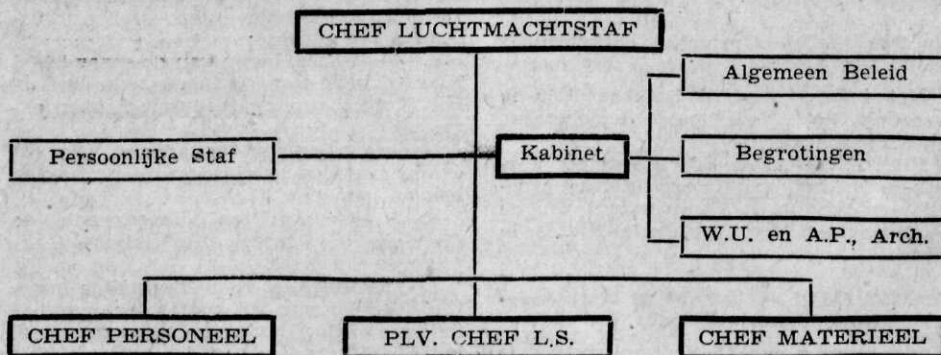
Het Commando Luchtvaartopleidingen (CLO) omvat de eenheden van de Luchtvaarttroepen alsmede eenheden bestemd voor de militaire vooropleiding.

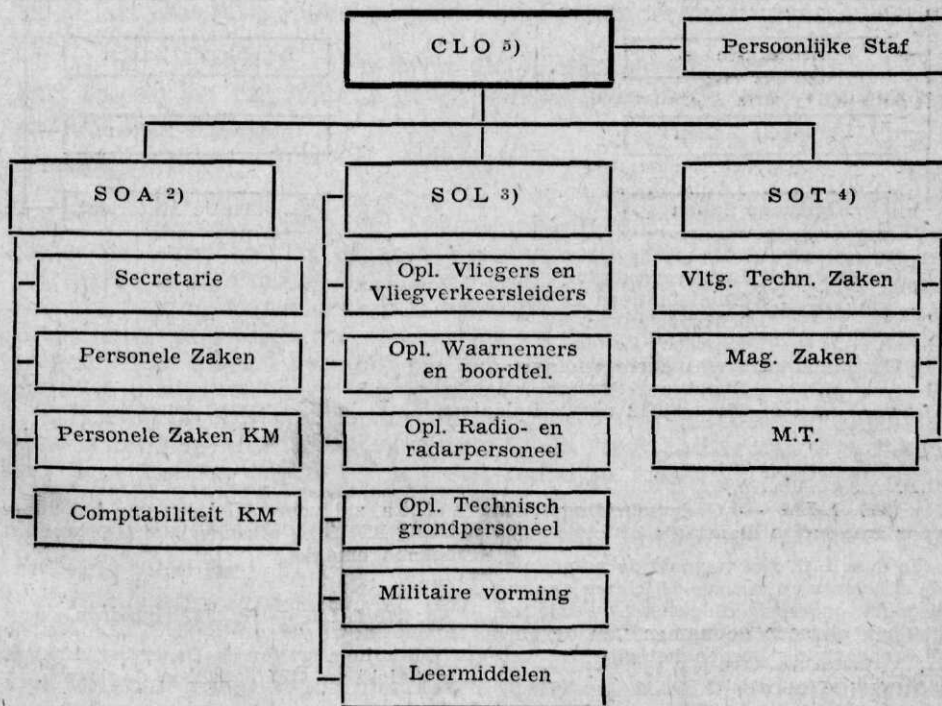
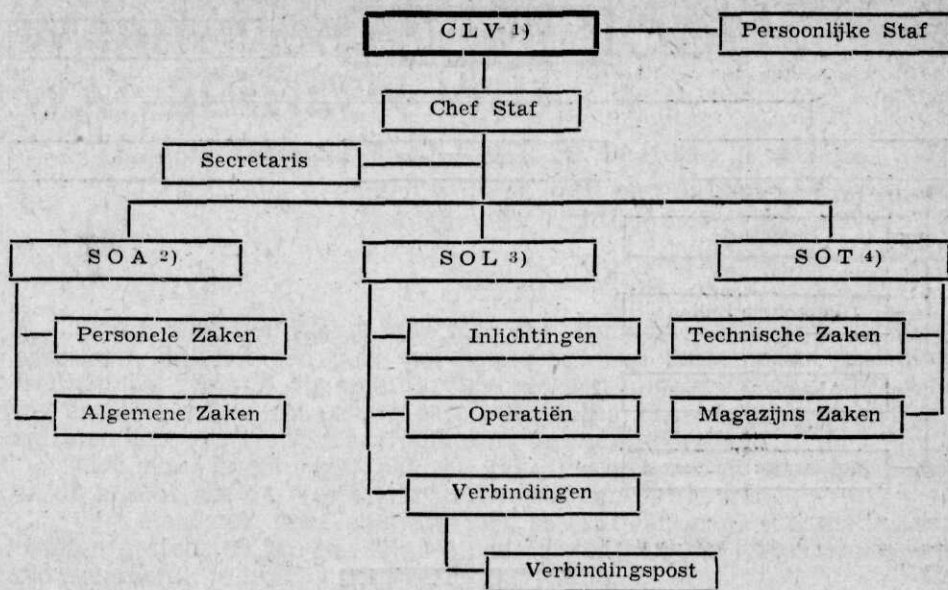
Het Commando Magazijnen en Werkplaatsen (CMW) omvat de centrale magazijnen en werkplaatsen van de Luchtmacht.

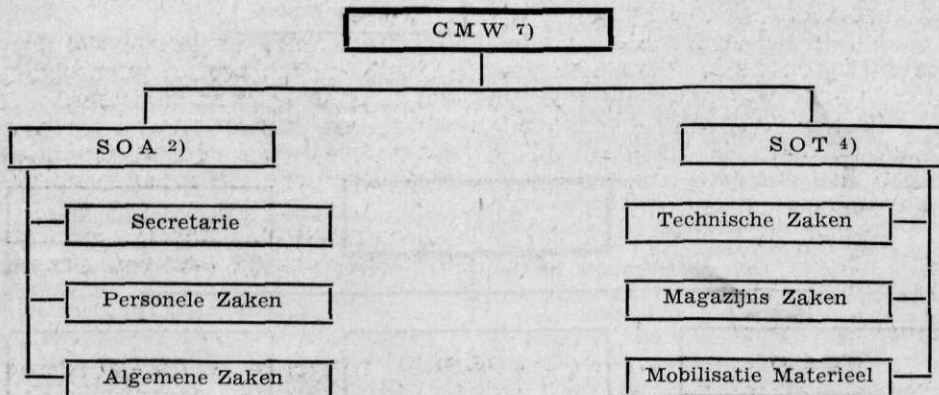
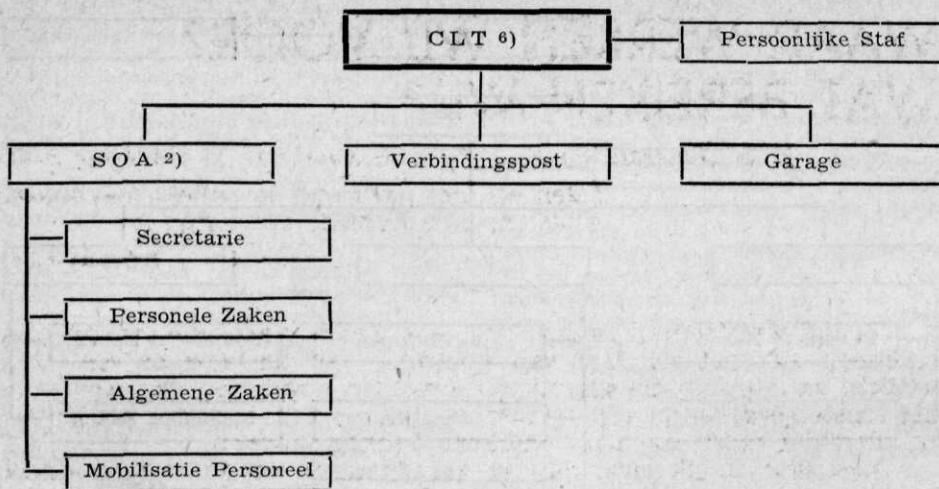
De overige eenheden van de Luchtmachtstaf zullen worden ondergebracht rechtstreeks onder de Luchtmachtstaf dan wel onder één van de Commando's naar de inzichten van de Chef Luchtmachtstaf).

Te rekenen van 1 September 1950 af is het Commando Legerluchtmacht Nederland opgeheven. Waar in beschikkingen en andere regelingen sprake is van de Commandant Legerluchtmacht Nederland zullen de daaruit voortvloeiende bevoegdheden en verplichtingen overgaan op de Plaatsvervangend Chef van de Luchtmachtstaf, tenzij anders is bepaald.

Overeenkomstig het bovenstaande zijn te rekenen van 1 September 1950 af, de Commando's Luchtverdediging, Luchtvaartopleidingen, Luchtvaarttroepen en Magazijnen en Werkplaatsen ingesteld. De organisatieschema's van de staven en commando's zullen zijn als aangegeven in de bijlagen van deze beschikking.

- 1) Commandant Luchtverdediging
- 2) Stafofficier Administratieve Zaken
- 3) " Luchtvaartzaken
- 4) " Technische Zaken
- 5) Commandant Luchtvaartopleidingen
- 6) " Luchtvaarttroepen
- 7) " Magazijnen en werkplaatsen

No. 277 L-LM — Onderscheidingsteken voor langdurige dienst als officier.

In deze L.O. zijn vermeld de namen van de officieren en reserve-officieren aan wie bedoeld onderscheidingsteken werd toegekend, alsmede de namen van degenen die machtiging kregen het cijfer te verwisselen.

E.e.a. zal voor officieren van het voormalig KNIL bij afzonderlijke L.O. worden bekendgemaakt.

No. 279 L-LM — Nr. 327 squadron.

Met ingang van 1 December 1950 is opgericht nr. 327 squadron dagjagers.

WAAR WERKEN WIJ VOOR? WAT BEREIKEN WIJ?

door Generaal Mr H. J. KRULS, Chef van de Generale Staf.

„Men will not fight and die unless they know,
what they are fighting and dying for.”

Generaal Mac Arthur.

XI.

Er ligt weer een nieuw jaar voor ons. Zelfs de grootste optimist zal erkennen, dat het een jaar van spanning, van toenemende spanning wellicht zal zijn. Of die spanning zal worden opgeheven dan wel — in het ergste geval — tot een verdere uitbreiding van de oorlog zal leiden, zal niemand onzer ook maar enigszins kunnen voorzien.

Vast staat in elk geval, dat veel zal afhangen van de eensgezindheid en de kracht, die de Westelijke landen kunnen opbrengen.

Vast staat ook, dat Nederland zich in 1951 een grote inspanning zal moeten getroosten om het zijne bij te dragen aan het ontwikkelen van die gezamenlijke kracht der Westelijke wereld.

Wij in het leger zullen ons deel in die inspanning krijgen en dat deel zal niet gering zijn. Wij zullen door de moeilijkheden heen moeten bijten om de ons toegewezen taak zo goed mogelijk te kunnen vervullen.

Zonder hulp van anderen zullen wij er niet komen, maar begrepen moet worden, dat die hulp ons niet ontheft van het dragen van onze eigen last, ons integendeel verplicht onze schouders met grotere energie daaronder te zetten.

Ik wil trachten — voor zover dit op het ogenblik mogelijk is — in kort bestek een overzicht te geven van hetgeen in dit jaar van ons zal worden gevraagd.

Lichting 1949 II.

De onderdelen van lichting 1949 II, vormende een brigadegroep (regimentsgevechtsgroep) en 3 bataljons infanterie, zijn op het ogenblik onder de wapenen. De organisatie is Amerikaans, de bewapening en uitrusting in hoofdzaak Brits. Deze troepen zetten hun opleiding voort, zullen oefeningen met scherp houden en oefeningen van infanterie met artillerie en infanterie met tanks. Ook zal er worden geoefend met vliegtuigen. In de maand Februari zal het beroepspersoneel voor het grootste gedeelte uittreden en de oorlogsenadrering haar intrede doen.

Hoewel de omstandigheden op het gebied van encadrering en materieel zeker nog niet ideaal zijn, durf ik de verwachting uit te spreken, dat deze troepen tegen 1 April een redelijke graad van geoefendheid bereikt zullen hebben. Wij moeten alles doen, om deze zo hoog mogelijk op te voeren. De medewerking van de troep is daarvoor ruim aanwezig.

Lichting 1950 II.

Dit lichtingsgedeelte, dat een brigadegroep zal vormen, alsmede enige korpstroepen en luchtdoelartillerie, heeft thans haar korpstraining aangevangen. De organisatie is Amerikaans, het oefenmaterieel is nog Brits, doch zal door Amerikaans materieel worden vervangen zodra

daarvan voldoende is aangevoerd en gebruiksklaar gemaakt. Men moet bedenken, dat dit gebruiksklaar maken in vele gevallen een werk is, dat veel tijd en arbeid vraagt en dat in het algemeen niet mogelijk is het aangekomen materieel rechtstreeks van het schip aan de troep te geven.

Deze ploeg wordt de eerste, die volledig in Nederland wordt opgeleid. Dit zal uit de resultaten moeten blijken. Ik heb de stellige indruk, dat deze troep hieraan zelf volledig wil meedoen.

Lichting 1951.

In het voorjaar komt wederom een halve lichtung in werkelijke dienst en wel bij die onderdelen der vredesorganisatie waar de lichtung 1949 II haar verdere scholing heeft gekregen. Het ligt niet in de bedoeling om de samenstelling van deze lichtingshelft in belangrijke mate te doen afwijken van die der lichtung 1950 II.

Het najaar van 1951 zal ons de opkomst doen zien van de tweede ploeg van de lichtung 1951. Het is niet uitgesloten, dat sterkte en samenstelling van deze ploeg enigszins afwijkend zullen zijn van die der vorige. Wij mogen namelijk aannemen, dat inmiddels een duidelijker beeld zal zijn verkregen van de verdere opbouw van onze Koninklijke landmacht en dat het op grond daarvan mogelijk zal zijn tijdig de juiste samenstelling van deze lichtingsploeg te bepalen. Uiteraard zal dat tevens betekenen, dat de vredessamenstelling daaraan aangepast zal moeten zijn. Het wekt wel eens verwondering en ook zelfs wrevel, dat die vredessamenstelling telkens weder een wijziging moet ondergaan. Helaas is dat niet te voorkomen. Zolang het opbouwplan voor een lange reeks van jaren niet onwrikbaar vast staat, kan ook de vredesorganisatie niet onveranderlijk zijn. Het opbouwplan echter is niet alleen afhankelijk van de militaire behoeften, maar evenzeer van de financiële mogelijkheden en de vooruitzichten op het gebied der materiële voorziening. Men zal daarom voorlopig nog wijzigingen moeten aanvaarden, al zullen wij natuurlijk trachten aan de algemene opzet zo goed mogelijk vast te houden.

Vorming van oorlogseenheden uit oudere lichteningen.

In 1951 zullen wij weder een beroep moeten doen op het personeel van oudere lichteningen, dat gedurende meerdere jaren in Indonesië heeft gediend. Velen zullen het een onbillijkheid vinden, dat deze mensen, op wie de dienstplicht reeds zo zwaar heeft gedrukt, thans wederom de uniform moeten aantrekken. Zij hebben gelijk; het is onbillijk, maar het is onvermijdelijk om twee redenen. De eerste is, dat wij deze geoefende mensen met lange militaire ervaring onder de huidige omstandigheden niet buiten beschouwing mogen laten en zij op korte termijn niet vervangbaar zijn door overeenkomstige aantallen, die nog geheel geoefend moeten worden. De tweede is, dat — dit zo zijnde — zij een zekere mate van herscholing (vooral in groter verband) niet kunnen missen en zonder dat hun handen en die van hun aanvoerders in geval van een plotselinge oorlog geheel verkeerd zouden staan.

Zo zullen dan in dit jaar zes brigadegroepen achter elkander worden opgeroepen. Zij zullen een mobilisatie-oefening houden, hun militaire kennis weer oprispen en uitbreiden en ten slotte oefenen in brigadeverband.

Hun organisatie wordt Amerikaans, terwijl zij voorlopig met Brits en Canadees materieel zullen oefenen. Mocht het Amerikaanse materieel tijdig in voldoende mate aankomen, dan zal ook dit nog bij de herhalingsoefeningen worden ingeschakeld. Wachten daarop is echter onverantwoord.

Er wordt hard gewerkt om het kamp Oirschot tijdig zodanig in te richten, dat een gehele brigade daar kan worden ondergebracht. De legering zal eenvoudig zijn, eenvoudiger in elk geval dan in onze kazernes. De Brigades zullen de encadrering aan officieren en onderofficieren krijgen, waarmede zij ook zullen mobiliseren. Zij zullen dus oefenen onder de brigade-, de bataljons- en de afdelingscommandanten, die ook in geval van mobilisatie het bevel zullen voeren. Bij de samenstelling der brigades zal zoveel mogelijk het verband, in Indonesië gevormd, worden behouden.

Verschillende redenen maken het echter onmogelijk dat verband geheel te handhaven. Toch zullen vele oude bekenden elkander ontmoeten en, wanneer wij er gezamenlijk in mogen slagen deze oefeningen zo goed mogelijk te doen verlopen en de troep te doen inzien, dat zij niet voor niets zijn opgekomen, dan kunnen wij misschien bereiken, dat men tegen deze „herhaling” niet opziet, doch dat zij wordt tot een prettig weerzien van oude kameraden en een gebeuren, waaraan men met voldoening terugdenkt. Dan zouden wij inderdaad veel hebben bereikt!

Aan de oefening van het kader, dat eerder opkomt, en van de brigades zal leiding worden gegeven door een brigade-instructieteam, dat tevens zal moeten verzekeren, dat er de nodige eenheid in wordt gebracht en telkens met de ondervinding van de voorafgaande keer rekening kan worden gehouden. In overleg met onze Amerikaanse vrienden wordt getracht de beschikking te krijgen over een Amerikaans officier met oorlogservaring als brigadecommandant, teneinde het instructieteam te kunnen leiden.

Het zou zeer gewenst zijn in 1951 ook oefeningen in divisieverband te kunnen houden. In hoeverre dat mogelijk zal zijn, wordt onderzocht.

Behalve het kamp Oirschot is nog een tweede kamp in aanbouw om te dienen voor legering tijdens de herhalingsoefeningen. Dat ligt midden op de Veluwe, bij Stroe. Daar zullen de oefeningen worden gehouden met de troepen, die in de eerste plaats bestemd zijn voor de territoriale verdediging. Hun oefeningsperiode zal wat korter zijn en in het bijzonder op de territoriale verdediging zijn ingericht. Deze onderdelen worden eveneens gevormd uit personeel, dat in Indonesië heeft gediend, aangevuld met hen, die in Nederland dienden. Ook hier zal een instructieteam leiding geven en voor eenheid van opleiding zorgen. Voor deze oefeningen geldt het zelfde recept: „Laten wij ons allen inspannen om de troep de overtuiging te geven, dat hij niet voor niets is gekomen en laten wij zorgen, dat de oefeningen een prettige herinnering achterlaten”.

Fouten zullen er gemaakt worden van hoog tot laag; op personeel- en materieelgebied zal er nog wel het een en ander mankeren, maar wanneer een ieder onzer bereid is zich geheel aan zijn taak te geven en steeds te handelen naar beste weten en kunnen, dan zal het heus wel lukken.

Een groot programma voor 1951! Moge het ons gegeven zijn het in vrede te kunnen afwerken. Tot het verdere behoud van die vrede!

GENERAAL EISENHOWER, OPPERBEVELHEBBER DER NOORD-ATLANTISCHE LEGERS

door B. KONING, Luitenant-Kolonel der Garde-Grenadiers.

De volgens persberichten benoemde opperbevelhebber der Noord-Atlantische legers was de man, die de harten in de bezette gebieden sneller deed kloppen op 6 Juni 1944, toen hij zijn „Kruisvaarders voor de vrijheid” de „Vesting Europa” deed bestormen, die door President Roosevelt werd belast met deze enorme taak, welke hem tot een van de grootste strategen van de moderne tijd hebben gemaakt.

Dwight David Eisenhower werd geboren op 14 October 1890 in Denison in Texas. Zijn vader was werktuigkundig ingenieur. Dit verklaart het systematische en het conscientieuze bij de voorbereiding van zijn plannen. De jonge Eisenhower voelde zich aangetrokken tot het militaire leven. Hij ging naar West Point, werd infanterist — het hoofdwapen — en slaagde in 1915 als nummer 3 van zijn promotie voor het officiersexamen. Hij nam niet deel aan de strijd in Frankrijk, bleef in Amerika en werd ondanks zijn jonge leeftijd belast met het commando over het tanktrainingscentrum in Colt. Het ingenieursbloed verloochende zich niet. Hij zag klaar de onbegrensde mogelijkheden van de techniek in de oorlog. „Eerst machines laten werken en dan mensenlevens inzetten” is voor hem een lijfspreuk, waarnaar hij steeds heeft gehandeld.

Na de oorlog commandeerde hij de tanktroepen te Fort Meade en diende daarna in de Panama kanaal zône. Na de Hogere Krijgsschool met veel succes te hebben doorlopen, werd hij leider van de leger Technische Dienst. Inmiddels was het oog van Mac Arthur op deze scherpzinnige officier gevallen. Hij nam hem op in zijn staf, waar hij officier toegevoegd aan de Chef van de Staf werd. Dit was hij van 1933 tot 1935. Daarna kreeg hij een geheel zelfstandige functie en moest hij het gehele systeem van vliegvelden op de Philippijnen ontwerpen en doen aanleggen. In Februari 1940 keerde hij naar Amerika terug, commandeerde daar eerst het 15e Regiment Infanterie, werd vervolgens Chef van de Staf van de 3e Divisie, daarna van het 9e Legerkorps en tenslotte van het 3e Leger. Het was in het bijzonder in de staf van het 3e Leger, dat zijn organiserende en leidinggevende capaciteiten op fenomenale wijze tot uiting kwamen. Kort na het uitbreken van de oorlog werd hij hoofd van de afdeling operatiën van de Staf van Marshall.

Een gigantische taak.

Het begin van de oorlog leek fataal voor Amerika. De Japanse opmars scheen nog fantastischer dan die van Hitler ooit was geweest. En tegelijk met de Japanse successen boekten de Duitsers ook weer grote winsten in Rusland en Afrika. Defaitisme en pessimisme grepen om zich heen, maar Eisenhowers geloof in de overwinning van het recht was niet te breken. Tegen zijn medewerkers zei hij:

„Defaitisme en pessimisme zijn in mijn staf niet toegestaan. Een

ieder, die meent, dat hij de moeilijkheden waarvoor wij zijn geplaatst, niet meer zal kunnen overwinnen en zich niet bestand gevoelt om nog meer slagen — die zeker zullen komen — op te vangen en te doorstaan, kan weggaan."

Eisenhower moest mensen hebben op wie hij kon bouwen en vertrouwen. Hij begon dan ook altijd, als hij zijn man gekozen had, volledig vertrouwen te schenken en tevens grote verantwoordelijkheid te geven.

Eisenhower moest in die benarde tijd de plaatsen en lijnen aan-geven, die beslist moesten worden gehouden. Met zijn voorstellen was Marshall het volledig eens. Zij werden de basis voor de overwinning.

Eisenhower paarde geweldige organisatorische en leidinggevende capaciteiten aan een groot strategisch inzicht. Op hem viel de keus voor de leiding bij de eerste grote invasie, de landing in Noord-Afrika. Hij ontwierp de plannen en hij voerde ze zelf uit, waardoor de veldtocht in Afrika een volledige debâcle voor de Duitsers is geworden. Daarna de landing op Sicilië — het Zuidelijke schild van Europa — en het slaan van de eerste bres in de „vesting Europa”, de landing op het vasteland van Italië met de opmars tot de Hitler-linie. Daar, in het gebied van de Middellandse Zee, kwamen tevens de grote diplomatieke talenten van de generaal uit. Op meesterlijke wijze wist hij de moeilijkheden in Algiers en Marokko, met de voor- en tegenstanders van de Gavell, Giraud, Pétain, Darlan, de Sultan van Marokko op te vangen en te leiden. Hij hield Franco schaakmat en smeedde de 18e Geallieerde Legergroep tot een schitterend geheel. En vooral dat laatste was een zware taak, want Eisenhower kreeg daarbij niet minder dan een man als Montgomery mede onder zijn bevelen. Maar de Amerikaan slaagde er in om met de grote Brit op doeltreffende wijze samen te werken.

Kruisvaarder voor de vrijheid.

Op 24 December 1943 werd Eisenhower benoemd tot „Supreme Commander of the invasion forces”. Churchill was het op dit punt geheel eens met Roosevelt. Met heel zijn geweldige energie wierp hij zich op zijn geweldige nieuwe taak. De risico's waren enorm. Churchill noemde een mislukte invasie de zekerste weg voor de geallieerde nederlaag, waarbij het „Kanaal een rivier van bloed” zou worden.

Enorm was de verantwoordelijkheid voor Eisenhower, maar hij wist deze te dragen. Hij bewees dat toen hij — wegens de grote storm op 4 Juni in het kanaal — de beslissing moest nemen of de invasie zou doorgaan of een maand zou worden uitgesteld. Hij liet de invasie door-gaan. Hij slaagde zoals wij weten. Maar de allesbetekenende beslissing „varen of niet varen” nam hij alléén. Hij was verantwoordelijk! Hij wenste die verantwoordelijkheid niet op de schouders van anderen af te wentelen, want gedeelde verantwoordelijkheid is géén verantwoorde-lijkheid. Maar het mooiste was toch wel, dat Eisenhower er in slaagde van de Amerikaanse, Britse, Canadese, Poolse, Tsjechische, Nederlandse, Belgische troepen niet slechts één grote eenheid te smeden, maar die troepen ook een bezieling en geestkracht te geven, waardoor zij zich „kruisvaarders voor de vrijheid” gingen gevoelen.

De wijze waarop de invasie werd geleid, de strijd in Normandië met de Duitse debâcle in de „Pocket of Falaise” werd gevoerd, de bestorming van de Westwall, zijn reactie op het laatste Duitse wanhoopsoffensief

van de Nazi's in de Ardennen in December 1944, het vernietigen van de Duitse legers in Rijnland, de opmars naar de Elbe en naar Oostenrijk, al deze handelingen toonden, dat het vertrouwen dat regeringen en volkeren in deze man hadden gesteld, ten volle was verdiend.

En toch bleef Ike bij alle successen en bewieroking een eenvoudig man. Hoewel beschikkend over een ijzeren wil, was hij altijd de vriendelijkheid in persoon. Zijn dynamische geest imponeerde een ieder. Ieder die met hem in aanraking kwam, aanvaardde vanzelfsprekend zijn leiding. Nooit maakte hij misbruik van zijn macht.

Typerend voor zijn persoon, zijn de eisen, die Eisenhower in het algemeen aan een legeraanvoerder stelt:

1. een generaal moet de drijvende kracht van zijn leger zijn;
2. hij moet diplomaat zijn;
3. hij moet kunnen commanderen en overtuigen;
4. hij moet een onverwoestbaar moreel hebben;
5. hij moet hebben: energie, geduld, doorzettingsvermogen, gezond verstand, juiste appreciatie van het moreel van de troep en van het volk, grote zin voor de werkelijkheid, organisatietalent, diep inzicht over alle voor hem belangrijke zaken;
7. hij moet weten, wat hij met zijn troepen en machines kan bereiken.
8. hij moet expert zijn in de theorie van de moderne oorlog.

Karaktereigenschappen op de voorgrond.

Het is opvallend, dat Eisenhower de specifieke vakkennis pas op de laatste plaats stelt. Persoonlijkheden- en karaktereigenschappen laat hij daaraan vooraf gaan. Natuurlijk is een goede mate van vakkennis voor een ieder — welk vak hij ook heeft — onontbeerlijk. Maar het is de persoon, het karakter, dat altijd de doorslag geeft, dat van de vakkennis iets groots of een mislukking maakt. Waarom zou dat voor de officier, de aanvoerder anders zijn? Hij is toch ook mens, hij werkt — net als elke bedrijfsleider — toch ook met mensen en nog wel onder de uiterst moeilijke en zware omstandigheden van de oorlog.

Daarom gelden die eisen juist en zeer in het bijzonder voor Generaal Eisenhower en het geeft zulk een groot natuurlijk vertrouwen dat juist deze man dit zo goed heeft gezien en er naar heeft gehandeld. Hij vermocht leiding te geven aan een leger dat uit tal van nationaliteiten bestond, hij wist voortreffelijk om te gaan met groten als Montgomery, Patton, de Lattre de Tassigny en zijn jaargenoot en opvolger Bradley, zijn vertrouwen in de overwinning was rotsvast, hij was een machtig organisator, zijn energie en doorzettingsvermogen waren onuitputtelijk, zijn strategische beslissingen waren eenvoudig en glashelder, volkomen gebaseerd op het gezonde verstand en hij wist precies wat hij uit zijn troepen en middelen kon halen en hij kende zijn vak.

Kortom een man, aan wiens leiding wij ons volkomen kunnen toevertrouwen.

DE TACTIEK IN DE MODERNE OORLOG

door E. J. C. VAN HOOTEGEM, *Majoor van de Generale Staf,
Leraar aan de H.K.S.*

IX. DE TACTIEK DER VERBONDEN WAPENS

C. De aanval (III).

12. *Hulpwapens en diensten bij de aanval.*

a. Het Pantserwapen.

Indien terrein en middelen dit mogelijk maken, speelt het pantserwapen een vooraanstaande rol bij alle vormen van het aanvallend gevecht.

Voor wat betreft de samenwerking van tanks met infanterie, de voornaamste vorm van gebruik van pantserstrijdkrachten in onze verhoudingen, moge ik verwijzen naar het Wetenschappelijk Jaarbericht van de Vereniging ter Beoefening van de Krijgswetenschap 1949, blz. 115, e.v. en tevens naar het gestelde in de Mil. Spectator, Nr 6, blz. 336 e.v.

Het pantserwapen heeft hierbij tot taak de infanterie in het gevechtsdoel te brengen en haar op dit doel te blijven steunen, totdat dit ook zonder verdere hulp van tanks behouden kan blijven. Genoemde hulp is voornamelijk gericht op het afslaan van, door tanks gesteunde, vijandelijke tegenaanvallen.

Het is aan de andere kant de plicht van de infanterie, om er zorg voor te dragen, dat de ondersteuningswapens, welke de tanks op het gevechtsdoel moeten vervangen zo snel mogelijk worden opgevoerd. Voor de Amerikanen is dit doorgaans geen moeilijk vraagstuk. Zij kennen hun voornaamste pantserbestrijdingsmiddel in de organiek bij het regiment infanterie ingedeelde tanks, terwijl ook de overige antitankwapens, zoals de terugstootloze vuurmonden, door hun betrekkelijk gering gewicht de beweging van de infanterie gemakkelijk kunnen volgen.

Bij de Britten spreekt dit vraagstuk meer. Doorgaans dragen deze de taak van het snel aflossen van tanks op het gevechtsdoel op aan de organiek ingedeelde gemechaniseerde 17 ponders (8 tp). Het behoeft echter geen betoog, dat bij een organisatie, waarin ook laatstgenoemd middel ontbreekt, de consolidatie volkomen op losse schroeven zal komen te staan. De getrokken 8 tp is een te log wapen om de aanval snel te kunnen volgen, terwijl het doorslagvermogen van de 6 pponder totaal onvoldoende is. Bij een dergelijke organisatie zal men er toe komen de tanks ongewenst lang op het gevechtsdoel te houden.

b. De Artillerie

(1) Algemeen.

Het beginsel van concentratie van krachten geldt in bijzondere mate voor het wapen der artillerie. Voor elke aanval moet het maximum aantal beschikbare vuurmonden worden bijeengebracht en vaak zal het

tijdstip, waarop de aanval kan worden ingezet, afhankelijk zijn van de tijd, waarop dit wapen haar voorbereidingen kan hebben beëindigd. Dit spreekt vooral bij een snelle aanval.

In verband met de grote hoeveelheden artillerie, welke bij een aanval nodig zijn, alsmede ten gevolge van de noodzakelijke gezamenlijke planning met de luchtmacht is het nodig, dat de coördinatie op een zo hoog mogelijk niveau geschiedt. Men bereikt daardoor, dat de toedeling van vuurmonden en munitie, evenals de ontplooiing en de daarmee in verband staande verplaatsingen, worden voorgeschreven door een autoriteit, die volkomen op de hoogte is van de algemene toestand en de bijzondere omstandigheden.

Voor een behandeling van de tactische vuren verwijs ik naar de Militaire Spectator 1950, Nr 4, bladzijde 201, e.v.

(2) Voorbereiding voor de aanval.

Indien het contact met de vijand reeds tot stand is gekomen moet de normale vuursteun aan de onderdelen, welke dit contact onderhouden en die in het algemeen een tijdelijk verdedigend gevecht voeren, blijven voortgaan. Indien dit mogelijk is moeten artillerieversterkingen, welke in de strijd worden geworpen om de aanval te steunen, blijven zwijgen tot uur U of tot het tijdstip, waarop de inleidende beschieting een aanvang neemt. Men bereikt hiermede, dat de opstellingen niet ontijdig worden verraden en dat de artillerie bestrijdingsmiddelen van de vijand geen gelegenheid krijgen verliezen toe te brengen, vóórdat de aanval loskomt.

De stellingen van deze ondersteunende artillerie moeten zo laat mogelijk worden betrokken en alle voorbereidingen, zoals verkenning, aanleg van veldversterkingen en het vormen van munitiedumps moeten zorgvuldig worden gecamoufleerd en voor de vijand verborgen worden gehouden. Een groot gedeelte van deze voorbereidingen zal daarom bij duisternis moeten geschieden, terwijl het aanbeveling verdient om gebruik te maken van misleidingsmaatregelen en -middelen, zoals schijnopstellingen en dummies.

Om de artillerist in de gelegenheid te stellen een goed vuurplan te maken, moet hij zo vroeg mogelijk omtrent de plannen worden ingelicht en is het nodig, dat hij voortdurend van wijzigingen op de hoogte wordt gehouden. Hij moet daarom op elk niveau toegang hebben tot stafbesprekingen. Bij de divisie worden deze bijvoorbeeld bijgewoond door de DAC; bij het infanterie regiment door de artilleriecommandant van de afdeling, welke met de rechtstreekse steun van dat regiment is belast. Ook bij terreinverkenningen moet de artillerist niet worden vergeten.

Het artillerie vuurplan zal hier niet nader worden besproken. Het opmaken is een zuiver technische en interne aangelegenheid, welke overigens vaak in samenwerking met de luchtmacht zal moeten geschieden. Een voorbeeld van een vuurplan voor een steun aan een infanterie regiment wordt gevonden in de Militaire Spectator 1950, Nr 10, 588, e.v.

Teneinde een maximum aan verrassing te verkrijgen verdient het aanbeveling om, indien inschieten nodig is, dit te doen geschieden uit hulpopstellingen, schijnopstellingen of dummy-opstellingen, dan wel door vuurmonden, welke reeds in actie zijn geweest. Dit inschieten moet overigens tot een minimum worden beperkt en het merendeel der doelen wordt van de kaart of door middel van luchtfoto's geregistreerd.

Inlichtingen omtrent opstellingsplaatsen van vijandelijk geschut, mortieren en raketgeschut worden van luchtfoto's, door waarneming, en met behulp van radar, licht- en geluidmeetsdienst verkregen. Laatstgenoemde categorieën moeten zo vroeg mogelijk, en gecoördineerd door het legerkorps, in werking worden gesteld. Ook mortier- en artillerie beschietingsrapporten spelen bij het identificeren van vijandelijke opstellingen een belangrijke rol, evenals artillerie-luchtwarneming.¹⁾

(3) Het binnendringen in de vijandelijke stelling.

Gedurende deze fase wordt de ondersteuning verleend in de vorm van een tijdprogramma, dat zowel de steun voor de eigenlijke aanval als de bestrijding van de vijandelijke artillerie zal moeten bevatten. De geprojecteerde vuren kunnen worden afgegeven in de vorm van vuurconcentraties, een vuurwals, rookbeschietingen en elke combinatie van deze methoden. Voor het aangeven van doelen voor de luchtstrijdkrachten wordt tegenwoordig in toenemende mate gebruik gemaakt van gekleurde rook, welk middel tevens kan worden aangewend voor het aangeven van het einde van een vuurconcentratie of het verleggen van een vuurwals.

Bij de voorste troepen wordt het vuur gewoonlijk geleid door vooruitgeschoven artilleriewaarnemers, waarvan er vooral in de Amerikaanse organisatie voldoende aanwezig zijn. Aangezien deze waarnemers moeten kunnen vuren op doelen, welke niet in het vuurplan voorkomen, moet een aantal vuurmonden worden aangewezen, dat hen op aanvraag onverwijld kan bedienen (artillerie voor rechtstreekse steun). Vorengaande sluit evenwel niet uit, dat in noodgeval iedere infanterie- en tankofficier het vuur van de artillerie zal moeten kunnen leiden in geval de artilleriewaarnemer buiten gevecht zou zijn gesteld.

In het algemeen verdient het aanbeveling om het vuur van de zware mortieren in het artillerie vuurplan op te nemen. In de nieuwste Britse organisatie maken deze wapens dan ook deel uit van de divisie-artillerie.

(4) Gevechten binnen de stelling.

Alhoewel, tijdens deze aanvalsphase, het vuur gedeeltelijk met waarneming zal worden afgegeven, zal het bij een offensief op hoog niveau vaak nodig zijn om op korte termijn nieuwe vuurplannen op te maken, teneinde nieuwe aanvalsstoten doeltreffend te kunnen ondersteunen.

Het zal voorts mogelijk zijn, dat de artillerie tijdens de voortgezette gevechten van stelling moet veranderen. Dit moet dan van te voren zijn overzien, om deze stellingverandering zo snel mogelijk te kunnen uitvoeren en hiervoor een doeltreffend verplaatsingsprogramma te kunnen opstellen. Het mag daarbij niet voorkomen, dat de aanval tijdelijk door te weinig artillerie zou worden gesteund.

(5) Doorbreking en vervolging.

Het kan nodig zijn om de artillerie van de voor vervolging gereed-

---

1) Voor de organisatie van de US artillerie, inclusief meetdiensten, zie Wetenschappelijk Jaarbericht 1949, bladzijden 79, e.v. en 89, e.v.

staande pantserformatie voor steun aan de voorgaande aanvalsfasen in te delen, teneinde een voldoende vuurdichtheid te verkrijgen. Een dergelijke handelwijze moet echter geen regel, doch uitzondering zijn. Bedoelde gemechaniseerde artillerie immers zal niet bij die vervolging kunnen worden gemist. Indien gebruik tevoren nodig is moet zij derhalve zo dicht mogelijk bij de wegen zijn opgesteld, teneinde de moedereenheden op het juiste ogenblik en in de juiste opmarsformatie te kunnen volgen. Dit laatste houdt tevens in, dat zij altijd buiten het vooraf beraamde vuurplan moet worden gehouden, om dit bij onvoorzien eerder uitvallen niet in de war te sturen. Ook mogen slechts gedumpte munitievoorraden worden verschoten, aangezien de vervolging moet worden ingezet met de organieke voorraden op de voertuigen.

Het uitbreken van de pantserformaties moet zolang en zoveel mogelijk door de andere, in stelling staande, artillerie worden gesteund.

(6) Optreden van de Russische artillerie bij de aanval.

Bij het lanceren van een grote aanval formeren de Russen artilleriegroepen, welker samenstelling wordt aangepast aan de specifieke eisen van de op handen zijnde operatie. Het is daarbij geen uitzondering, dat concentraties worden verkregen van 200 tot 300 stukken per kilometer frontbreedte.

Binnen de Legergroep kent men de volgende Artillerie Groepen:
(a) *De Infanterie Ondersteuningsgroep*. Deze staat gewoonlijk onder bevel van de artilleriecommandant van het aanvallende regiment infanterie. Zij kan echter worden onderverdeeld in groepen voor elk bataljon. Doorgaans is zij één tot vier afdelingen sterk.

(b) *De Mortierbestrijdings Groep*. Deze verricht haar taak doorgaans tijdens de inleidende beschieting. Na afloop wordt zij dan vaak over verschillende infanterie ondersteuningsgroepen verdeeld.

(c) *De Artilleriebestrijdings Groep*. Deze blijft gedurende het gehele verloop van de operatie, als zodanig, werkzaam. Hierbij is tevens een meetafdeling ingedeeld.

(d) *De Luchtdoel Artilleriegroep*. Tijdens de eerste fasen van de aanval beschermt deze de opstellingen van de veldartillerie, de verzamelplaatsen en de gereedstellingen. Bij het stellingveranderen van de artillerie gaat een gedeelte mede naar voren.

(e) *Zwervende batterijen*. Bestemd voor misleiding van vijandelijke artillerie bestrijdingsmiddelen. Gebruik wordt vaak gecombineerd met dummies.

(f) *Begeleidende artilleriegroepen*. Deze worden eerst kort voor het lanceren van de aanval aan de aanvalsgroepen toegevoegd. Zij nemen geen deel aan de inleidende beschieting en begeleiden de infanterie tijdens de aanval. Men treft ze aan tot compagniesniveau.

(g) *Pantserdoel artilleriegroepen*. Deze worden gebruikt om de flanken van de aanvalsgroepen tegen overvallen door vijandelijke tanks te beschermen. Zij worden ook gebruikt voor rechtstreekse ondersteuning van een aanval met infanterie en tanks, bij welke aanval zij doorgaans worden verdeeld, en dienst doen als begeleidende artillerie. De vuurmonden hebben dan tot taak vijandelijke weerstanden, welke niet door de inleidende beschieting buiten gevecht zijn gesteld, door vuur met directe richting uit te schakelen. Zij zijn hierbij tevens bedoeld voor bestrijding van vijandelijke tanks.

c. De Genietroepen.

Ten aanzien van dit onderwerp moge ik volstaan met te verwijzen naar mijn artikel in de Militaire Spectator 1950, Nr 7, bladzijden 404 en 405.

d. De Verbindingsdienst.

De voornaamste punten van overweging zijn hier:

- De berichtenveiligheid.
- De nodige extra-verbindingen.
- De verplaatsing van commandoposten en stafkwartieren.
- De groepering en hergroepering van verbindingen voor bepaalde taken gedurende de verschillende fasen van de aanval.
- Beschadigingen aan lijnverbindingen door optreden van eigen oprukkende troepen en door vijandelijke bombardementen en beschietingen.

Deze komen als volgt tot uiting:

(1) Voorbereiding voor de aanval.

Tijdens deze periode is een abnormaal aantal verbindingen vereist om aan administratieve behoeften, zoals bijvoorbeeld het dumpen van munitie, te voldoen. Ten dienste van eenheden en onderdelen zal vooral extra lijnmaterieel moeten worden uitgereikt om hen in de gelegenheid te stellen te kunnen oprukken met de organieke voorraad op de wielen. Deze voorraad toch zullen zij nodig hebben om enig succes snel uit te kunnen buiten.

De lijnverbindingen moeten zover mogelijk naar voren worden door getrokken, waarbij het echter aanbeveling verdient terreingedeelten te vermijden, waarlangs de gemechaniseerde strijdkrachten moeten oprukken. De lijnen moeten worden ingegraven, terwijl ten minste naar duplicatie moet worden gestreefd.

Ook moeten alle technische handelingen worden verricht, welke een goede radioverbinding verzekeren. Duplicatie van artillerie- en luchtsteunnetten, alsmede van die netten, welke bestemd zijn om ondersteunende wapens en voertuigen op te roepen, is gewenst.

(2) Uitvoering van de aanval.

Bij de uitvoering van de aanval moeten de lijnverbindingen de bewegingen van de strijdende troepen zo snel mogelijk volgen, waarbij wederom, indien mogelijk, tot duplicatie moet worden over gegaan. Naarmate de operatie voortschrijdt zal het belang van de verrassing meer en meer het veld moeten ruimen voor het belang van goede verbindingen. Extra radioverbindingen kunnen nu worden geopend. In de fase van de doorbreking zal het lijnsysteem tenslotte nagenoeg geheel door de radio zijn vervangen, met uitzondering van de hoofdverbindingen.

In verband met vorengaande moet op het volgende de nadruk worden gelegd:

- Ook de verbindingdienst moet zo vroeg mogelijk in de plannen van de staf worden gekend.

- Deze dienst moet doorlopend op de hoogte worden gehouden van het verloop van de operatiën.
- Zij moet bijtijds worden gewaarschuwd, indien verplaatsing van een commandopost of stafkwartier wordt overwogen, of indien hergroeperingen op til zijn.
- *Iedere officier moet in de moderne oorlog volkomen op de hoogte zijn van de radio-procedure.* Dit is niet slechts nodig om de radioveiligheid te verzekeren, doch in niet mindere mate om bij het uitvoeren van een aanval snelheid van handelen mogelijk te maken.

e. De Administratie ¹⁾.

Het opmaken van de administratieve plannen voor de ondersteuning van een tactische handeling geschiedt bij de Amerikanen voornamelijk op legerniveau. Het legerkorps wordt gezien als een uitsluitend tactische eenheid, aan welke administratieve zorgen zoveel mogelijk moeten worden onttrokken. Het zal zich dan ook slechts bezig houden met de administratie van de legerkorpstroepen en zich met betrekking tot de ingedeelde divisies, op dit gebied, slechts bemoeien met zaken van algemene aard, zoals het verdelen van schaarse goederen en het vaststellen van opstellingsplaatsen van inrichtingen, welke zowel de divisies als de legerkorpstroepen bedienen.

Bij een snelle aanval spreken de administratieve maatregelen, voor zover het voorbereidingen betreft, in mindere mate dan bij een zorgvuldig voorbereide aanval. Van planning op een hoog niveau is alsdan weinig of geen sprake en men zal grotendeels moeten steunen op krachten, welke onverwijd bij de hand zijn.

Teneinde nu de administratie bij de aanval zo volledig mogelijk in oenschouw te nemen wordt bij onderstaande uitgegaan van een ondersteuning van een voorbereide aanval.

(1) Voorbereidingen.

(a) *Het schatten van de administratieve (grotendeels logistieke) behoeften.*

Dit is het eerste punt van overweging voor de administratieve staf van de eenheid, welke de aanval moet uitvoeren en het zal reeds bij het opmaken van de beoordeling van de logistieke toestand tot uiting komen. Aan de hand van deze beoordeling wordt een administratief plan opge maakt, dat evenwel niet star moet worden gezien, doch parallel zal blijven lopen met de binnenkomende inlichtingen. Zo kan het voorkomen, dat een oorspronkelijke schatting van de voor de aanval benodigde munitie verandert, nadat de bijzonderheden van het vuurplan bekend zijn geworden.

Verschillende factoren, welke in dit verband moeten worden gezien zijn:

- Levensmiddelen.
- Organiek materieel.

¹⁾ Teneinde verwarring te vermijden wordt hieronder slechts de Amerikaanse wijze van administratie behandeld. Het voornaamste gedeelte daarvan wordt aangeduid met de naam „logistiek”, welk begrip de volgende werkzaamheden omvat: Bevoorrading, geneeskundige evacuatie en verpleging, vervoer, technische diensten, en verschillende met vorengaande in verband staande tactische handelingen. In een der volgende nummers van dit tijdschrift zal een serie artikelen aanvangen, welke zich speciaal met de uitvoering der logistiek bezig houdt.

- Benzine, olie en smeermiddelen.
- Niet-organiek materieel.
- Munitie, mijnen, enz.
- Geneeskundige voorraden.
- Voorraden voor chemische oorlogvoering (o.a. rook).
- Camouflagede middelen.
- Water
- Aanvulling van personeel (schatting geschiedt slechts op een niveau hoger dan het legerkorps).

(b) *Opstellingsplaatsen van administratieve inrichtingen.*

In tegenstelling met andere gevechtsacties, zoals bijvoorbeeld het verdedigend gevecht, waar de opstelling van de administratieve inrichtingen vrijwel statisch is, moet bij het voorbereiden van een aanval meer de aandacht worden gewijd aan het feit, dat de logistieke inrichtingen de troepen bij het voortschrijden van de operatiën moeten kunnen blijven bedienen zonder dat de verbindingslijnen te lang worden. Zij moeten daarom zo ver naar voren worden geplaatst als de tactische omstandigheden en de veiligheid toelaten.

(c) *Geneeskundige evacuatie en verpleging.*

Bij het opmaken van het plan voor geneeskundige evacuatie en verpleging moet met het volgende rekening worden gehouden:

- De geneeskundige inrichtingen en onderdelen moeten, om de aanval te kunnen volgen, zoveel mogelijk mobiel worden gehouden. Dit geldt vooral beneden legerniveau.
- De factor gewonden-dichtheid neemt toe, naarmate de aanval terrein wint. Met de opstellingsplaats van de regimentsverzamelplaats moet men hiermede van het begin af aan rekening houden.
- Snelle evacuatie verdient aanbeveling. Het onderdeel verzamelt op de bataljons hulppost, terwijl de ziekenauto's van deze post en niet van het terrein moeten verzamelen.
- De snelheid van verzamelen wordt geremd door het vijandelijke vuur, de lange draag-afstand en de omstandigheden, dat de gevechten voorrang hebben.
- Indien een medische inrichting beneden legerniveau eenmaal is ingericht dient deze, zo nodig, ge-echeloneerd te worden verplaatst.

(d) *Het vervoer.*

De volgende punten moeten onder ogen worden gezien:

- Het opvoeren van de bevoorradingsbehoeften.
- Het beschikbare aantal wegen, waarbij in het bijzonder de aandacht moet worden besteed aan de aansluiting op de door het hogere echelon vastgestelde hoofdaanvoerweg, welke vooral de eenheid moet dienen, die bij de aanval de spits af bijt. Tevens moeten speciale routes worden vastgesteld voor de afvoer van gewonden.
- De verkeerscapaciteit van deze wegen.
- De aanwezigheid van bruggen en andere défilés.
- De verhouding tussen operatief en administratief verkeer.
- De verkeersregeling, welke in de eerste plaats rekening moet houden met het voortschrijden van de operatie.

(e) *Technische diensten.*

Voertuigen en materieel moeten zich bij het inzetten van de aanval

in de best mogelijke staat bevinden. Dit impliceert, dat ook naar de met herstelling en aanvulling van reserve-onderdelen belaste diensten tijdige waarschuwingen moeten uit gaan.

(f) *Bepalingen inzake krijgsgevangenen, opvanglijnen voor achterblijvers, en het verzamelen van de gesneuvelden.*

(2) Het binnendringen in de stelling en de gevechten binnen de stelling.

De voornaamste administratieve vraagstukken omvatten thans:

- Het wegverkeer, waarbij vooral de verplaatsingen van eenheden en onderdelen in tweede lijn.
- Het opvoeren van de dagelijkse behoeften.
- De geneeskundige evacuatie en verpleging.
- Dumping voor de voortgezette gevechten.
- Verplaatsing van logistieke inrichtingen.

Indien bepaalde logistieke inrichtingen naar voren moeten worden verplaatst, om de aanvalstroepen bij hun oprukken doeltreffend te kunnen bedienen, zal het nodig zijn de oude gelijksoortige inrichting nog enige tijd open te houden. Zij mag niet eerder worden gesloten, voordat de nieuwe in werking is. Oude bevoorradingsinrichtingen, welke alsdan nog voorraden bevatten blijven ook daarna nog open om deze uit te geven aan nieuwe troepen, welke zich in de omgeving bevinden. Het is doorgaans, gezien de grote tonnage, niet efficiënt om deze voorraden op te laden en naar de nieuwe inrichting te vervoeren. Deze kan beter ineens op het hogere echelon bevoorraden.

(3) Doorbreking en vervolging.

Uit het oogpunt van de normale bevoorrading is de phase van de doorbreking niet veel meer dan een verlengstuk van die van de gevechten binnen de stelling. Worden echter verse troepen aangevoerd, dan zullen deze, indien mogelijk, tevoren van surplusvoorraden worden voorzien.

De vervolging vereist steeds bijzondere logistieke maatregelen, welke tijdig tevoren moeten worden getroffen. Doet men dit niet dan zou men voor het geval kunnen komen te staan, dat wel de vechttroepen gereed zijn om het succes uit te buiten, doch dat deze niet zouden kunnen oprukken als gevolg van een achterstand in de administratie. De voornaamste overweging van de logistiek-officier is hierbij wel, dat het „gevecht om munitie” er nu voor hem een wordt „om benzine”.

Volgende punten moeten worden overwogen:

- Men moet voldoende benzine in voorraad hebben in de voorwaartse gelegen gebieden en op de wielen.
- De geneeskundige eenheden moeten ver naar voren zijn opgesteld en gereed staan om met hun tactische eenheid op te rukken.
- Bij het verdelen van het wegensysteem moet men zowel met de administratieve, als met de tactische behoeften rekening houden.
- Het verdient aanbeveling, indien de administratieve staart van de leidende eenheid wordt opgesteld vóór de kop van de formaties in tweede lijn.
- Men moet de mogelijkheid overwegen om formaties „self supporting” te maken. In het algemeen kunnen pantsereenheden rantsoenen voor enkele dagen mede voeren. Het zal echter doorgaans nodig zijn mobiele benzinstations toe te voegen.

HET REGIMENT INFANTERIE IN HET GEVECHT (II)

HET BATALJON IN DE AANVAL

door C. KOOMEN, Kapitein der Infanterie, Leraar K.M.A.

Deze studie sluit aan bij die van J. H. Couzy, Kolonel van de Generale Staf, directeur van de H.K.S. over het Regiment in de aanval, verschenen in De Militaire Spectator van October 1950, blz. 580—589 en speelt op de bij dat nummer gevoegde kaart. De coördinaten van die kaart stemmen niet overeen met die van de stafkaart 1939, waardoor bij gebruik van verschillende kaarten de volgende coördinaten gelden:

	Kaartbijlage	Stafkaart	Stafkaart
	De Mil. Spectator	1 : 50.000	1 : 25.000
Driesprong kwgn (Verz.pl. tanks)	7870	3770	3770
Stallen, Remontedepôt	393714	797714	797714

Voor de organisatie wordt verwezen naar het artikel van Kolonel Couzy onder I op blz. 580.

Reeds in de middag van 20 Augustus heeft C-2-10 RI, evenals de andere BCn en de Cn van de ondersteunende en toegevoegde wapens (artillerie en tanks) van C-10 RI de order ontvangen zich bij hem te melden voor een bespreking.

Na de PBC instructies te hebben gegeven omtrent de dienst bij het Bataljon gedurende zijn afwezigheid, begeeft de BC zich op pad en doet zich daarbij vergezellen van een deel van zijn Staf personeel zoals de S 1 (personeel), S 2 (inlichtingen), S 3 (operaties en opleiding), S 4 (bevoorrading), C-Ost Cie, VbdO en enig Vbd personeel. Hij brengt niet al dit personeel in contact met de RC doch laat het grootste deel achter in de nabijheid van de Regt. cp. Slechts één of twee officieren (b.v. S 3 en S 2) gaan met hem naar de RC. Bovengenoemd personeel moet zich in de nabijheid van de Regt cp ophouden, omdat

1. De B.C. kan elk lid op ieder gewenst ogenblik raadplegen;
2. Elk lid wordt in de gelegenheid gesteld contact op te nemen met de functionarissen van de Regt. Staf (bv. Bat S 4 en Regt S 4 coördineren en wisselen wederzijds inlichtingen uit over bevoorradingsaangelegenheden).

Gedurende de bespreking van de RC met zijn Onder-Cn. heeft er een algemene gedachtenwisseling plaats gehad, waarbij de RC de taak en zijn voorlopig plan heeft kenbaar gemaakt. Hij heeft echter nog geen definitief plan, daar hij eerst de aanbevelingen van zijn ondercommandanten, speciaal die van de Cn van toegevoegde en ondersteunende wapens, wil vernemen. Wel heeft de RC het voorlopige bevel gegeven.

Tijdens de uitgifte van dit bevel maakt de BC aantekeningen, die voldoende duidelijk moeten zijn om, als de BC sneuvelt, door zijn opvolger gelezen en begrepen te kunnen worden.

Na de bevelsuitgifte door de RC treedt de BC of zijn Staf in contact met de Regt. Staf en vertegenwoordigers van het voorhoede-Bataljon

1-10 RI om verdere inlichtingen te verkrijgen, die voor het Bataljon van waarde zijn. Eventueel maakt hij of de S 3 een schets of copy van de kaart van de RC.

Daarna maakt hij een kaartstudie en heeft dan voldoende gegevens voor het maken van een voorlopig tactisch plan.

Tenslotte voert hij inleidende besprekingen met C-1-10 RI, C-3-10 RI en C-1-3 Bat tks betreffende coördinatie van de handelingen der onderdelen, speciaal voor wat betreft de steun aan 2-10 RI te verlenen, en maakt verdere afspraken voor bespreking van de volledige coördinatie, wanneer hij zijn definitief plan heeft gevormd.

Hierna begeeft de BC zich weer naar zijn Staf, die hij op de hoogte brengt met zijn voorlopig plan en meedeelt, welke aanbevelingen hij verder wenst en waar en door wie deze moeten worden gedaan.

Verschillende functionarissen zoals C-Ost Cie, VbdO, S 4, S 2 kunnen nu afzonderlijke verkenningen doen en indien nodig en mogelijk reeds voorbereidende werkzaamheden verrichten.

De BC kan geen plan opstellen slechts op aanwijzing van het voorlopig bevel en op de inlichtingen die hij en zijn Staf tot nu toe hebben ingewonnen. De inlichtingen, die hij nog behoeft kan hij slechts verkrijgen door een persoonlijke beschouwing van het terrein, waarop de aanval zal worden uitgevoerd. Hij gaat dus zelf **verkennen**. Om daarbij geen tijd te verliezen en deze verkenning toch grondig te verrichten, maakt de BC met behulp van de kaart een plan, wat hij zal gaan doen, d.w.z. hij bepaalt:

1. de route die hij zal volgen;
2. de punten waar hij het terrein zal verkennen;
3. de plaatsen waar en de Commandanten met wie hij contact zal opnemen;
4. de tijdsduur van de verkenning;
5. het personeel, dat hem zal vergezellen;
6. het transport en de verbindingsmiddelen waarover hij bij de verkenning zal beschikken;
7. de plaatsen waar, en de tijden waarop de reeds besproken aanbevelingen aan hem moeten worden gedaan.

Bij de verkenning schenkt de BC zijn bijzondere aandacht aan:

1. Doel;
2. Bataljonsvak;
3. Startlijn;
4. Plaats van de vijand;
5. Terrein t.a.v. a. vuur en b. waarneming.
6. Plaats en aard van de hindernissen;
7. Geschikte naderingswegen;
8. Juiste plaats van de eigen troepen;
9. Coördinatie van vuur en beweging;
10. Plaats van de reserve;
11. Bevoorrading;
12. Verbindingen.

Het Verkenningsplan.

1. Uit huidige opstelling naar cp 1-10 RI. Aldaar contact opnemen

- met de voorste troepen, ter verkrijging van de nieuwste gegevens;
2. Naar Bosperceel Remontedepôt. Aldaar contact met de voorste troepen;
  3. Naar Bosperceel W van Meerveldse enk. Wederom contact met voorste troepen.
  4. Bij dit bosperceel ontvangen der aanbevelingen te .... uur;
  5. Terug naar cp 1-10 RI. Aldaar contact voor coördinatie van de door 1-10 RI te verlenen vuursteun;
  6. Via Vossegat naar Broekelbos en bos W van Schepersberg;
  7. Terug naar cp;
  8. Meenemen: S 3, Art LsO, Vbd pers., C-1-3 Bat tks;
  9. Afzonderlijke verkenning door: C- Ost Cie, S 4, S 2, VbdO;
  10. Vertrek: .... uur, terugkomst .... uur.

Wil de BC tot een goed plan komen, dan moet hij, evenals de RC voor de uitvoering van diens taak heeft gedaan, zijn gedachten laten gaan over alle factoren, die de uitvoering van zijn taak kunnen beïnvloeden, m.a.w. hij zal een analysering van deze factoren moeten maken om de mogelijkheden, welke voor de eigen troepen en die, welke voor de vijand open staan, tegen elkaar af te wegen, om tenslotte tot de beslissing over de wijze van uitvoering te komen.

Deze analyse heeft ongeveer dezelfde vorm als die van de RC en wordt om herhaling te voorkomen, niet verder besproken.

Een vluchtige blik op de kaart zal de lezer doen inzien, dat het terrein in No, O en ZO richting naar Ouddorp dezelfde vorm vertoont, nl. geleidelijk oplopende vlakke, onbedekte heide. Een geringe golving bevindt zich juist O. van Ouddorp (hoogte 37.8). Hier ligt de meest gunstige nadering voor eigen troepen, aangezien de lijn der voorste troepen waarschijnlijk niet is te zien en met vlakbaanwapens te bevuren uit opstellingen in en nabij Ouddorp. Het terrein is echter wel zeer kwetsbaar voor vuur van de flanken (bos O van Garderen, bos Z van kunstweg).

De moeilijkheid is hier op welke wijze de bewegingen zullen moeten worden gecoördineerd.

Beschikbaar zijn:

- 1 Bataljon infanterie
- 1 Compagnie tanks.

De RC heeft nl. bij zijn eerste bespreking wel aangegeven waarheen de drie Bataljons zullen worden gedirigeerd, wat hun samenstelling is en welke de aanvalsdoelen zijn, doch niet, op welke wijze het voorwaarts gaan van de Bataljons zal geschieden en hoe het artillerievuur daaraan zal worden aangepast.

Voor C-2-10 RI staan verschillende mogelijkheden open ten aanzien van het gebruik van tanks nl.:

- a. Infanterie en tanks convergeren op het doel.
- b. Tanks verlenen oorspronkelijk vuursteun, doorschrijden dan de infanterie en gaan deze voor op het doel.
- c. De infanterie en tanks gaan tezamen op infanteriesnelheid;
- d. Infanterie en tanks gaan tezamen op tanksnelheid;
- e. Tanks steunen de infanterie uit een vuurbasis.

Na de voor- en nadelen van de hierboven genoemde mogelijkheden tegen elkaar te hebben afgewogen besluit de BC zijn analyse met de volgende conclusie:

1. Frontale aanval op Ouddorp;
2. Tanks, waarop infanterie, zullen de aanval leiden;
3. Niet vervoerde infanterie volgt zo snel mogelijk.

Deze conclusie vormt de basis voor de aanbevelingen, die de BC te 19.00 uur aan de RC doet.

Uit deze conclusie vormt de BC zijn plan, dat ongeveer onderstaande inhoud heeft, hoewel het als regel niet op schrift wordt gesteld.

BESLUIT

Voor de aanval op 21 Augustus.

1. Plan.

De aanval zal in twee gedeelten geschieden:

- a. *Eerste gedeelte.*
Aanval op Ouddorp
- b. *Tweede gedeelte.*
Voortzetting aanval in W richting.

2. Uitvoering

a. *Groepering.*

- 1e gedeelte: Aanvalsechelon : twee pels tks
Ost echelon : 1-3 Bat tks (min twee pels) en twee pels inf
Reserve echelon : 2-10 RI (min twee pels) en een pel pn
2e gedeelte: in eerste lijn : een Cie met 1-3 Bat tks (min een pel)
in tweede lijn : een Cie inf.

b. *Opdrachten.*

Een Cie inf, versterkt met een pel tks, blijft bij voortzetten van de aanval door 2-10 RI te Ouddorp, verleent flankbescherming en sluit toegang van het N af.

Consolidatie.

- 1e gedeelte: 1e Cie NO van Ouddorp
2e Cie ZO " "
3e Cie O " "
2e gedeelte: 1e Cie Garderse Heide
2e Cie kp 21 kwg Apeldoorn—Voorthuizen
3e Cie kruispunt O van kp 20
Tanks driesprong kwgn 3770 (7870).

Aan de hand van dit besluit kan de BC zijn voorlopig bevel uitgeven. Daartoe begeeft hij zich naar de ondercommandanten, die hij door een van zijn Stafofficieren op een bepaalde plaats en vastgestelde tijdstip heeft laten verzamelen. Terwijl de BC zijn aantekeningen maakt met behulp waarvan hij zijn bevel zal geven, oriënteert een van de Stafofficieren de ondercommandanten in het terrein.

Daarna heeft de uitgifte van het voorlopig Bataljonsbevel plaats. Dit bevel zal eerst definitief worden, wanneer de BC van de RC te 1900 uur het definitieve Regt plan heeft vernomen. Hij stelt dan ook in het vooruitzicht, dat het definitieve bevel omstreeks middernacht schriftelijk kan worden verwacht.

Op het nu uitgegeven voorlopige bevel kunnen de ondercommandanten reeds maatregelen treffen en hun verkenningen doen. Ook is het mogelijk en wenselijk onder leiding van de S 3 reeds voorbereidende oefeningen te houden tussen de twee pelotons infanterie en de compagnie tanks.

Na 1900 uur vormt de RC tijdens de bespreking zijn definitieve plan

naar aanleiding van de aanbevelingen en plannen van de ondercommandanten. Hierna kan de BC overgaan tot het samenstellen van zijn definitief bevel, welk door de S 3 in schriftelijke vorm wordt vastgelegd.

Het bevel ziet er als volgt uit:

2-10 RI
S 3 No ...
Kaarten 1 : 25.000
Bijlagen: 2

GEHEIM

Ex. no.....
Cp, 202400 Aug. '49

OPERATIEBEVEL No .....

1. Gegevens.

a. Vijand.

- (1) Bezetting te Ouddorp. Stellingen eveneens geconstateerd in bosperceel O van Garderen en bos Z van kunstweg naar Voorthuizen.
- (2) Sterkte in het Bat vak vermoedelijk een versterkte Cie.
- (3) Geen graafwerk of hindernissen in het vak waargenomen.
- (4) Geen pda in het vak waargenomen. Een sectie pda in bos Z van kwg en een sectie pda in bos O van Garderen.

b. Eigen toestand.

- (1) Voorhoede bereikte W rand Meerveldse enk, stallen Remontedepôt en renbaan.
- (2) 3 Verk esk bezet Groot Hedebo.
- (3) 10 RI zal na een inleidende beschieting van 50 minuten een aanval inzetten met als gevechtsdoel de lijn Garderen-kp 20 aan de kwg Apeldoorn—Voorthuizen.

De aanval zal in drie gedeelten geschieden t.w.

- 1e gedeelte: Bat inf met een Cie tks aanval op Ouddorp
- 2e gedeelte: Voortzetting van de aanval in W richting onder achterlating van een beveiliging door het Bat onder 1 genoemd te Ouddorp, waarna een Bat inf met tks aanvalt op Garderen.
- 3e gedeelte: Aanval van een Bat inf met tks via Ouddorp op bosperceel Z van kwg Apeldoorn—Voorthuizen.
- (4) 10 Afd. VA: R/S (Rechtstreekse steun).
25 en 40 Afd. VA: V/V (vuurversterking) aan 10 Afd. VA.
Toegevoegd: 1-3 Bat tks en een pel pn.

2. Opdracht enz.

a. Opdracht.

Na de inleidende beschieting zal ons Bat, versterkt met 1-3 Bat tks en een pel pn, een aanval inzetten met als eerste doel Ouddorp en tweede doel Garderse Heide.

b. Plan.

De aanval zal in drie echelons geschieden.

Aanvalsechelon : twee pels tks

Ost echelon : 1-3 Bat tks (min twee pels) en twee pels inf.

Reserve-echelon: 2-10 RI (min twee pels).

Onder dekking van de twee pels inf zullen de tanks het doel bezetten en de komst van 2-10 RI afwachten. Tks en inf consolideren onmiddellijk en nemen maatregelen voor het voortzetten van de aanval in W richting m.u.v. een Cie Inf die ter plaatse blijft totdat 3-10 RI Ouddorp passeert bij haar aanval op Garderen.

2-10 RI zet de aanval voort ter bereiking Garderse Heide.

c. Groepering.

- (1) Aanvalsechelon: twee pels tks naast elkaar
- (2) Ost echelon : twee pels tks waarop inf naast elkaar
- (3) Reserve-echelon:

Voorste lijn:

li : 2e Cie (min twee pels)

re : 1e Cie

Tweede lijn: 3e Cie met pel pn.

d. Startlijn.

Landweg N-Z, juist W van Stallen Remontedepôt

e. Geredstelling.

Ingenomen te U min 60.

- (1) 1-3 Bat tks met twee pels inf: Broekeldbos
- (2) 2-10 RI (min twee pels): bosperceel W van Schepersberg.

3. Uitvoering.

a. 1-3 Bat tks.

- (1) Marcheert in colonne echelonsgewijze via Vossegat naar stallen Remontedepôt. vt 797714 (393714). Ontplooit 400 m O van startlijn. Overschrijdt startlijn te uur U en gaat zo snel mogelijk de inf voor op het doel. Consolideert aldaar.
- (2) Stelt daarna een pel tks onder de bevelen C.-1e Cie en de twee pels inf onder de bevelen C.-2e Cie. Bevelen betreffende steun bij het voortzetten van de aanval kunnen te Ouddorp worden ingewacht.

b. 1e Cie.

- (1) Re voorcie. Frontbreedte 400 m. Verlaat geredstelling te U min 40. Marcheert naar stallen Remontedepôt. Overschrijdt startlijn onmiddellijk achter Ost echelon. Bezet re gedeelte eerste aanvalsdoel.
- (2) Stelt te Ouddorp een pel tks onder zijn bevelen, zorgt na vertrek Bat in W richting voor beveiliging der flanken en sluit de toegang uit het N naar Ouddorp af.
- (3) Rukt op bevel C-3-10 RI op en bezet gedeelte Garderse Heide als op schets aangegeven.

c. 2e Cie.

- (1) Li voorcie. Frontbreedte 300 m. Stelt twee pels onder bevelen C-1-3 Bat tks. Verlaat geredstelling achter 1e Cie. Bezet Z rand Ouddorp.
- (2) Stelt te Ouddorp de van 1-3 Bat tks vrijgekomen twee pels weer onder zijn bevelen.
- (3) Volgt bij het hervatten van de aanval 3e Cie op 500 m. Bezet terrein en consolideert als op schets aangegeven.
- (4) Bereid na consolidatie vuursteun voor:
  - (a) tussen 3e Cie en li punt van aansluiting
  - (b) ter ondersteuning 3e Cie
  - (c) ter ondersteuning 1e Cie.

d. 3e Cie.

- (1) Bat reserve. Volgt 1e Cie op 350 m. Consolideert O rand Ouddorp en maakt onmiddellijk gereed voor het voortzetten van de aanval.
- (2) Doorschrijdt op mijn bevel de voorciën en bezet kruispunt van kunstwegen bij kp 20 en het terrein N daarvan (zie schets).

e. Ost Cie.

- (1) Mitr Pel.
Neemt uit stellingen nabij startlijn deel aan vuurplan. Vuurt verder op ogenblikdoelen op re flank. Verplaatst naar heuvel 37.8 zodra deze door voorciën is bereikt. Verleent van hier rechtstreekse steun.
Na consolidatie te Ouddorp een groep rechtstreekse steun aan 1e Cie en een groep rechtstreekse steun aan 3e Cie.
- (2) TLV Pel.
Als Mitr Pel.
- (3) Mr Pel.
Neemt deel aan vuurplan. Verleent rechtstreekse steun op aanvraag uit opstellingen nabij hgt 28 op Meerveldse Enk. Daarna per groep verplaatsing naar dal O van Ouddorp.

f. Pn Pel.

Rechtstreekse steun aan Bat. Volgt 3e Cie.

4. Administratie.

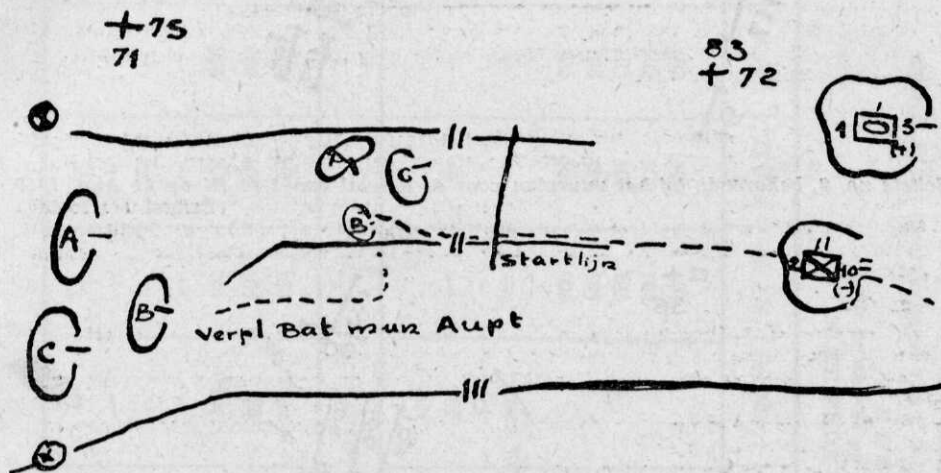
- a. avplmun: kruispunt landwegen Schepersberg
verplaatsing avplmun: Schepersberg-N grens Remontedepôt-li
scheidingslijn-Ouddorp-kwg Apeldoorn/Voorthuizen (zie schets).
- b. Bat Hp: Hospitaal Remontedepôt.

5. Verbindingen.

- a. Codewoorden en seinen .....
  - b. Radiostilte .....
  - c. Commandoposten:
- (1) cp 10 RI ongewijzigd.
  - (2) cp 2-10 RI bij cp 1-10 RI.
  - (3) Ik bevind mij bij Stallen Remontedepôt.
  - (4) Uur U is 1200.

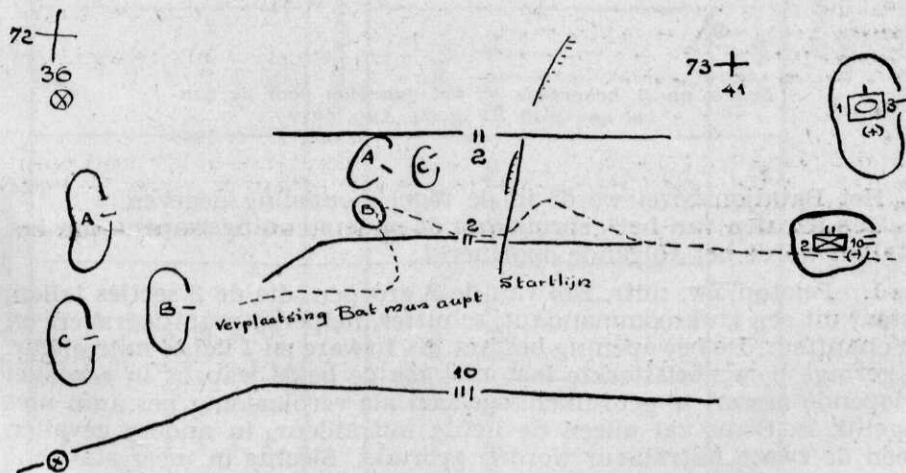
AAN:

De Luitenant-Kolonel,
C-2-10 RI.

Schets no. 1 behorende bij het operatiebevel No. .... voor de aanval van 2-10 RI
op 21 Augustus 1949

(Schaal 1 : 50.000)

Schets no. 1, behorende bij het operatiebevel No. .... voor de aanval van 2-10 RI
op 21 Augustus 1949

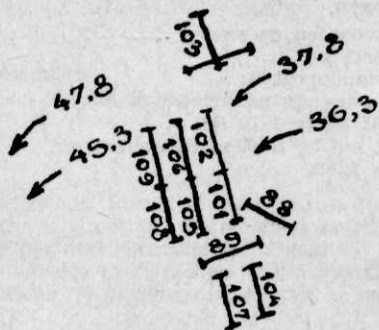
(Schaal 1 : 50.000)

(In beide schetsen 1 voor A-, B- en C- te lezen: 1e Cie, 2e Cie en 3e Cie.)

75
71+

117
91

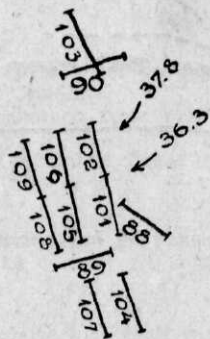
83
+ 72

Schets no. 2, behorende bij het vuurplan voor de aanval van 2-10 RI op 21 Aug. 1949
(Schaal 1 : 50.000)

72+
36

117
91

47.8
45.3

Schets no. 2, behorende bij het vuurplan voor de aanval van 2-10 RI op 21 Aug. 1949
(Schaal 1 : 50.000)

Het Bataljonsbevel wordt in de regel mondeling gegeven.

Ten aanzien van het gebruik van de ondersteuningswapens van het Bataljon wordt het volgende opgemerkt:

1. Peloton Zw. mitr. Elk van de 2 groepen, die de 2 secties tellen, bestaat uit een stukcommandant, schutter, helper, 4 munitiedragers en een chauffeur. De bewapening bestaat uit 1 zware en 1 lichte mitrailleur. De geringe personeelssterkte laat niet toe de beide wapens in een snel verlopende aanval te gebruiken, speciaal als verplaatsing per auto niet mogelijk is. Soms zal alleen de lichte mitrailleur, in andere gevallen alleen de zware mitrailleur worden gebruikt. Slechts in meer statische omstandigheden, b.v. in de verdediging en voor de eerste verplaatsing bij de aanval, zullen beide wapens worden ingezet.

2. Peloton 75 mm TLV. Het peloton heeft 2 secties à twee stukken. De sectie bestaat uit: Cdt, 2 schutters, 2 helpers, 4 munitiedragers en

GEHEIM
 Bijlage bij het Operatiebevel van C-2-10 RI van 202400 Aug 1949 S 3 no .....
 V U R P L A N
 voor de aanval op 21 Augustus 1949.
 INLEIDENDE BESCHIEFTING

Van ..... tot	10 Afd.	25 Afd	40 Afd	Pel Mr '1	Mr Pel 2-10 RI	Mr Pel 1-10 RI	TLVPel 2-10 RI	TLVPel 1-10 RI	Mitr Pel 2-10 RI	Mitr Pel 1-10 RI
U min 50 tot U	101 102 103 105 106	101 102 103 105 106	101 102 103 105 106							
U min 10 tot U min 2	—	—	—	104 107 107 104	hgt 37.8 hgt 36.3 hgt 36.3 88 (rook)	hgt 37.8 hgt 36.3 hgt 37.8 102	hgt 37.8 hgt 36.3 hgt 37.8 id.	hgt 36.3 hgt 36.3 hgt 36.3 103 (rook)	hgt 37.8 hgt 36.3 hgt 37.8 id.	hgt 36.3 hgt 36.3 hgt 37.8 103
U min 2 tot U	—	—	—	104	88 (rook)	102	id.	103 (rook)	id.	103
Ondersteuning en bescherming										
U tot U + 5	101	102	103	104	88 (rook)	102	—	103	—	103
U + 5 tot U + 7	105	106	103	104	id	106	—	id	—	id
U + 7 tot U + 9	108	109	103	107	id	90	—	id	—	id
U + 10 tot U + 20	—	—	—	—	89	id	—	id	—	id
Willem tot Theo	—	—	—	—	hgt 45.3	—	—	—	—	—
Karel tot Hendrik	—	—	—	—	hgt 47.8	—	—	—	—	—
Consolidatie	117	—	—	—	91	—	—	—	—	—

Codewoorden te geven door C.-2-10 RI

een chauffeur. In een snel verloopende aanval is het, speciaal in verband met de munitie-aanvoer en munitieverzorging, niet mogelijk beide wapens van een sectie te gebruiken, zeker niet, indien verplaatsing per auto niet mogelijk is. Om deze reden wordt dan 1 stuk tijdelijk opgelegd om later, bij meer statische omstandigheden weer te kunnen worden opgesteld.

T.a.v. de ondersteuningscompagnie nog het volgende: C-OstCie zal er zoveel mogelijk naar streven de wapens centraal te gebruiken, zodat hij in voortdurende rechtstreekse steun aan het Bataljon kan voorzien. Dit kan echter slechts indien het terrein over dominerende punten beschikt vanwaar het gehele gebied van het Bataljon kan worden overzien en bevuurd. Is dit niet mogelijk, zoals hier na het bereiken van Ouddorp, dan zal hij er toe moeten overgaan zijn wapens of liever zijn vuur te decentraliseren. Hij kan dit op tweeërlei wijzen doen: nl. 1e de wapens uit handen geven en indelen bij een van de tirailleurcompagnieën, ofwel 2e. bestemmen voor rechtstreekse steun aan een bepaalde compagnie. In bovengenoemd geval wordt de tweede methode gevolgd.

De verplaatsingen, de daarbij te volgen route, opstellingsplaatsen, routes, die gebruikt zullen worden voor de munitie-aanvoer voor de ondersteuningswapens van het Bataljon, worden verkend en voorbereid door de verkenningsofficier uit de Co. groep van de Ost Cie.

Boekbespreking

MEN AGAINST FIRE door S. L. A. Marshall, Colonel AUS. Uitg. The Infantry Journal, Washington D.C.

In dit boek van de chef historicus van het Amerikaanse leger in de tweede wereldoorlog staan enkele ervaringen en gedachten, waarvan m.i. ieder infanterie-officier kennis moet nemen; daarom moge ik deze hieronder in het kort vermelden:

1. *Bezaamheid of samenwerking op het gevechtsveld.* (Hoofdstuk 3 en 4).

De ware vijand van de soldaat in het gevecht is de angst; deze is niet te overwinnen door terreinvaardigheid en goede geoefendheid in het gebruik der wapens, doch slechts door ontwikkeling van een zeer goede samenhang en samenwerking der individuele infanteristen. Op het moderne gevechtsveld is een eenzaam infanterist vrijwel waardeloos, daar zijn moreel het zonder steun van anderen niet uithoudt; juist daarom moet de man bij zijn opleiding stelselmatig geleerd worden in groepjes van twee of drie te werken. In het bijzonder moeten manschappen, die gedurende de oorlog als nieuwelingen in een onderdeel met gevechtservaring komen, zorgvuldig verdeeld en met veteranen tot dergelijke groepjes worden

gecombineerd; alleen op deze wijze kan een werkelijk krachtige infanterie gevormd en in stand gehouden worden. De steun van de kameraden is feitelijk voor de infanterist van nog meer belang dan die van zijn wapenen en van het terrein; het gevechtsveld lijkt leeg; zowel de vijand als de eigen neventroepen zijn gewoonlijk onzichtbaar; daarom moet er juist bij oefeningen en manoeuvres zoveel mogelijk naar gestreefd worden ook in dezen de werkelijkheid zo dicht mogelijk te benaderen.

In hoofdstuk 10 wijst Marshall nog op iets, wat hiermede ten nauwste verband houdt, nl. het grote belang van geschreeuw; dit dient in de eerste plaats voor het doorgeven van inlichtingen, waarnemingen en bevelen, het heeft echter eveneens een zeer grote morele waarde, zoals de aansporingen van de toeschouwers bij een sportwedstrijd. Dit geschreeuw moet beslist reeds in vreedstijd onderwezen en beoefend worden, gepaard met het gebruik van vuurwerk en kleine springladingen; al deze eenvoudige zaken zijn in de oorlog zeer moeilijk, zij kunnen in het gevecht alleen met succes uitgevoerd worden, als zij in vreedstijd in de perfectie beoefend zijn.

2. Vuurkracht. (Hoofdstuk 5 en 6).

Een zeer uitgebreid onderzoek van Marshall en zijn medewerkers heeft aangetoond, dat slechts 15 tot 25 % van alle infanteristen — ook bij de allerbeste troepen — zijn vuurwapen gebruikt en dat dit hoofdzakelijk diegenen zijn, die tenig bijzonder wapen (mitrailleur, mortier, enz.) bedienen; dit betekent, dat het overgrote deel der met geweer of karabijn bewapenden niet aan het vuurgevecht deelneemt. De groepscommandant kan een groot deel van zijn troep niet met de stem bereiken, terwijl hij gewoonlijk evenmin in staat is zich naar zijn manschappen te begeven.

In vredestijd is niet te voorspellen, hoe een soldaat zich op het slagveld zal gedragen: zowel de meest gedisciplineerde soldaat als de man met een straflijst met binnenvellen kan in de oorlog een held blijken; uit beide categorieën komen mensen voort, die niet in staat zijn hun angst te overwinnen; bovendien hebben vele dappere soldaten na een aantal maanden in het vuur geweest te zijn plotseling de kracht verloren door te vechten.¹⁾ Het succes in het gevecht hangt echter af van de hoeveelheid vuur, die men afgeeft; een groep, waarvan alle schutters vuren, heeft bijna twee maal zoveel vuurkracht als een lichte mitrailleursschutter en één geweer-schutter (bovengenoemde 15 à 25 %).

Hoewel ook de niet vurende soldaat door zijn aanwezigheid een zekere morele steun geeft, was de vuurkracht der Amerikaanse infanterie dus slechts 50 % van wat zij had kunnen zijn; de remmende factoren zijn zowel het feit, dat men zich bloot moet geven om te kunnen vuren als (gelukkig!) de natuurlijke tegenzin om mensen te doden; vrees om te doden en niet vrees om gedood te worden was de meest voorkomende oorzaak van gevechtsmoeheid. Uit het bovenstaande volgt, dat vooralsnog de enkeling, die deelneemt aan het vuurgevecht, alleen hierdoor reeds ver boven de massa uitsteekt en dus voor onderscheidingen in aanmerking komt, die men hem niet kan onthouden met de motivering, dat „hij alleen maar zijn plicht heeft gedaan”.

De man moet geleerd worden niet slechts op levende doelen, doch ook op (vermoedelijk door de vijand bezette) terreinvoorwerpen te vuren; naast het

¹⁾ Zie hiervoor ook: Brigadier Cooke „All but me and thee”, uitg. The Infantry Journal Washington D.C.

schijfschieten moeten de aanslag oefeningen met richten op terreinvoorwerpen een grote plaats bij de schietopleiding innemen. Teveel schieten is minder nadelig dan te weinig schieten; de man moet echter geleerd worden zijn vuur af te wisselen met beweging, alleen de beweging kan hem voor vernietiging vrijwaren en hem zijn aanvalsdoel doen bereiken.

3. Inlichtingen en verbindingen. (Hoofdstuk 7).

In het vervolg van zijn boek wijst Marshall op het enorme belang van het snel doorgeven van inlichtingen naar en in de voorcompagnieën en -bataljons; merkwaardig is, dat de fouten, die hij bij de Amerikaanse strijdkrachten in de tweede wereldoorlog constateert, ook bij de Nederlandse (en Ned. Indische!) strijdkrachten in Indonesië van 1946-1949 vrijwel algemeen gemaakt werden. Ook daar achtten de meeste inlichtingsofficieren (enkele zeer gunstige uitzonderingen niet te na gesproken) de voorlichting van hun directe en van hogere commandanten hun hoofdtak, terwijl de lagere onderdelen gewoonlijk slechts verzamelrapporten kregen, waardoor zij specifieke inlichtingen vrijwel steeds op een zodanig tijdstip ontvingen, dat direct reageren geen zin meer had. Ook het contact met nevenonderdelen liet zowel bij de Amerikanen als bij ons dikwijls alles te wensen over: Marshall heeft in minstens zes gevallen door deze oorzaak terrein zien verliezen; ik heb in minstens evenveel gevallen door dezelfde oorzaak belangrijke vijandelijke benden aan vernietiging zien ontsnappen. Volgens Marshall was de normale reactie van een Amerikaanse commandant op het uitblijven van gegevens nopens nevenafdelingen niet het nemen van maatregelen voor het vestigen van contact met deze nevenafdelingen, doch de veronderstelling, dat er geen nevenafdelingen waren; hoewel het onderhouden van verband in begroeid terrein moeilijker lijkt, is in feite het verband in open terrein het lastigste, omdat men zich dan door 's vijands vuur vrijwel niet kan bewegen.

Het grote probleem bij het Amerikaanse leger was, dat de toestand bij een bepaalde voorcompagnie in het algemeen sneller en beter bekend was bij legerkorps- en hogere staven dan bij de nevencompagnieën; de oorzaak ligt in het feit, dat inlichtingen zelden onmiddellijk aan neven- en lagere onderdelen worden doorgegeven. H. B.

TACTISCHE OPDRACHTEN VOOR DE VELDARTILLERIE

door J. G. J. VAN DER HULST, *Kapitein der Artillerie,*
Leraar H.K.S.

1. Inleiding.

Een afzonderlijk wapen kan in de moderne oorlog zonder steun van de overige wapens niets bereiken.

In het grote geheel van een strijdmacht is de taak van de veldartillerie het geven van steun, steun en nog eens steun. Zij doet dit hoofdzakelijk door vuur te brengen op de juiste plaats, op het juiste tijdstip, en in de gewenste hoeveelheid binnen de vereiste tijd.

De veldartillerie moet daartoe haar vuur snel in massa op één doel kunnen concentreren, doch tevens in staat zijn om op meer doelen tegelijk vuur te brengen.

2. Grondbeginselen.

Wil de steun van de veldartillerie doeltreffend zijn, dan moet het tactisch gebruik aan bepaalde grondbeginselen voldoen. In de serie artikelen over DE TACTIEK IN DE MODERNE OORLOG door de Majoor van de Generale Staf E. J. C. van Hootegem in De Militaire Spectator, vindt de lezer in het Aprilnummer 1950 enige dezer grondbeginselen vermeld. Terecht wijst de schrijver op blz. 201 erop, dat de grondbeginselen voor de tactiek der verbonden wapens evenzeer van kracht zijn voor elk afzonderlijk wapen, dat immers deel uitmaakt van de gehele strijdmacht.

De kenmerkende eigenschappen van een bepaald wapen en de mogelijkheden van dit wapen beïnvloeden echter in hoge mate de toepassing van de grondbeginselen.

3. De Artillerist-Speciale Stafofficier.

Wanneer een C een operatie moet uitvoeren, heeft hij o.a. ten aanzien van het gebruik der artillerie deskundig advies nodig. In Div- en hogere staven is dan ook een artillerist in de Speciale Staf opgenomen. Ik moge in deze verwijzen naar de aan de HKS uitgekomen „Handleiding Stafdienst” en naar de namens ChGS uitgegeven „Leidraad Stafdienst”.

Voor de veldartillerie zien wij dat:

de C van de LKA (LKAC) tevens adviseur is van de LKC,
de C van de DA (DAC) tevens adviseur is van de DivC.

Ook de Cn van Regtn, Bats en Ciën hebben steeds een artillerist in hun nabijheid, die deskundig advies kan geven. (Hierop wordt t.z.t. in een artikel over de samenwerking tussen veldartillerie en de overige wapens nader teruggekomen).

De Artillerist-Speciale Stafofficier adviseert zijn C — vóór deze een besluit neemt — in hoeverre de mogelijkheden, welke de C overweegt, door de artillerie doeltreffend kunnen worden gesteund. De C zal een mogelijkheid, welke niet voldoende is te steunen, niet verder als mogelijkheid in aanmerking doen komen.

4. Tactische opdrachten.

Behalve voor een goede technische uitvoering van de af te geven vuren, moet de artillerie in de eerste plaats zo worden gegroepeerd, dat zij de gewenste steun kan geven overeenkomstig het tactische plan van de C.

Bij een juiste groepering moet:

- een deel van de beschikbare artillerie *direct* aan vuuraanvragen van de voorste onderdelen kunnen voldoen. Dit kan alleen wanneer er een zeer nauw contact bestaat tussen de artillerie en de voorste onderdelen,
- het overige deel in handen van de C der eenheid blijven, opdat de C hiermede op elk moment kan ingrijpen waar hij zulks nodig oordeelt,
- het mogelijk zijn om, indien de omstandigheden dit vereisen, het vuur van de artillerie, die bv. in het bijzonder de voorste onderdelen steunt, *direct* te versterken.

Om dit te regelen geeft de C — op advies van zijn Artillerist-Speciale Stafofficier — aan de artillerie tactische opdrachten.

Als zodanig worden de volgende vaste tactische opdrachten onderscheiden:

- a. Algemene steun (General-Support),
- b. Rechtstreekse steun (Direct-Support),
- c. Vuurversterking (Reinforcing).

ad a. Algemene steun (A/S).

De artillerie met deze opdracht steunt de eenheid als geheel. Zij is de onmiddellijk beschikbare vuurreserve, waarmede de C van de eenheid zijn invloed op het gevechtveld kan doen gelden.

ad b. Rechtstreekse steun (R/S).

Artillerie met deze opdracht steunt in de eerste plaats een bepaald onderdeel van de eenheid. Om een nauwe en soepele samenwerking te bevorderen, wordt het geven van rechtstreekse steun aan een bepaald onderdeel (meestal een RegtInf) steeds aan dezelfde AfdArt opgedragen. De AfdArt komt niet onder bevel van de RC, maar blijft onder bevel van de naasthogere ArtC (DAC). Vuuraanvragen ten behoeve van dat bepaalde onderdeel hebben echter voorrang. Het kan dan ook rekenen op vuur van deze AfdArt.

ad c. Vuurversterking (V/V).

De artillerie welke deze opdracht krijgt versterkt in de eerste plaats het vuur van een bepaald artillerieonderdeel (Afd of DA). Zij komt niet onder bevel van de C van dit bepaalde artillerieonderdeel, doch blijft onder bevel van de naast hogere ArtC. Vuuraanvragen van dit bepaalde artillerieonderdeel hebben echter voorrang.

Deze opdracht wordt gegeven om het verkrijgen van vuur van meer artillerie, sneller dan langs de anders normale weg (aanvraag aan de hogere ArtC), mogelijk te maken. Hiermede heeft de C van dat bepaalde artillerieonderdeel de beschikking over het vuur van de artillerie met opdracht „vuurversterking”.

Combinaties van deze „vaste tactische opdrachten” zijn mogelijk. Voorts kan een onderdeel van de eenheid met artillerie worden versterkt, d.w.z. artillerie onder bevel krijgen. Dit is echter uitzondering en geschiedt alleen wanneer o.a. de verbindingen ontbreken welke nodig zijn om het vuur van het gros der artillerie te kunnen concentreren; bv. kan een divisie die geheel zelfstandig optreedt met delen der LKA worden versterkt, en kan de C van een gevechtsgroep een of meer AfdnArt onder bevel krijgen. Zodra de verbindingen het concentreren van het vuur van het gros der artillerie weer mogelijk maken, worden de normale bevelsverhoudingen hersteld.

Indien mogelijk, voldoet elk artillerieonderdeel — wat zijn tactische opdracht ook is — aan elke vuuraanvraag. Kan het hieraan niet voldoen dan geeft het de vuuraanvraag door aan de naasthogere ArtC.

5. Vergelijking met de Gevechtshandleiding.

De Gevechtshandleiding geeft een verdeling in:
artillerie voor rechtstreekse steun,
artillerie voor algemene opdrachten.

Volgens de punten 207 en 419 van de Gevechtshandleiding: „heeft de artillerie voor rechtstreekse steun tot taak, haar vuur — ten bate van bepaalde infanterie-eenheden — op korte afstand voor die infanterie te brengen tot rechtstreekse steun van dit wapen”.

Bij een vergelijking met hetgeen hierboven onder ad b werd vermeld, valt op dat:

— de infanterie niet meer het a l l e e n r e c h t heeft om door de artillerie te worden gesteund. Een logisch gevolg van de aanwezigheid van andere wapens, die ook in bepaalde gevallen de rechtstreekse steun van de artillerie nodig hebben.

— deze steun niet meer beperkt blijft tot vuur op korte afstand van dat bepaalde onderdeel, doch de artillerie met opdracht rechtstreekse steun ook voldoet aan vuuraanvragen op doelen op grotere afstand van de eigen troepen gelegen.

Volgens Gevechtshandleiding punt 207 (de verdediging): „is de artillerie voor algemene opdrachten die, waarover de DivC de beschikking behoudt om naar behoefte de vuren van de artillerie voor rechtstreekse steun te versterken, dan wel andere vuren te kunnen afgeven” en volgens punt 419 (de aanval): „tevens om naar behoefte de infanterie-aanval te beschermen”.

Vergelijking met het hierboven onder ad a gestelde doet zien, dat:
— thans een andere en juistere term wordt gebruikt nl. „algemene steun” in plaats van „algemene opdrachten”, hetgeen de taak van de artillerie — het geven van steun — duidelijker doet uitkomen. Het neutraliseren en zo mogelijk vernielen van 's vijands artillerie bv. is ook steunen, steun welke zeker niet gemist kan worden.

— met name in de aanval de bescherming weer niet alleen beperkt blijft tot de infanterie, logisch, om dezelfde reden als in dit verband eerder werd aangegeven.

De Gevechtshandleiding vermeldt in punt 175 (de verdediging): „Indien een afdeling of groep van de DGA (thans LKA) haar normale

taak heeft te vervullen in het vak van een bepaalde divisie, dan heeft zij mede tot taak — in voorkomend geval — de DA van deze divisie te steunen en kunnen te dien aanzien nadere bevelen van de DGC (thans LKC) in de regel achterwege blijven” en in punt 395 (de aanval), wordt de tekst, gelijk aan de uit punt 175 aangehaalde vervolgd met: „omdat het regelen van deze ondersteuning geschiedt door de DivC in rechtstreeks overleg met de C van de betrokken afdeling of groep van de DGA”.

Thans kan de LKC — op advies van zijn LKAC — een of meer AfdnArt of een ArtGr de opdracht „vuurversterking” geven, waarna de DivC — op advies van zijn DAC — verder uitmaakt of hij deze vuurversterking in eigen handen houdt of deze geheel dan wel gedeeltelijk aan een of meer afdn van de DA geeft.

Steunt nu een AfdArt of ArtGr in het bijzonder in een bepaald divisievak en wenst de LKC — op advies van zijn LKAC — de regeling van deze steun in eigen hand te houden, dan geeft hij deze Afd of ArtGr de opdracht „algemene steun”.

6. Uitvoering.

Elk van de drie onder 4 hierboven besproken „Vaste tactische opdrachten” heeft voor haar uitvoering — juist in verband met de voorrang van vuuraanvragen — bepaalde gevolgen ten aanzien van o.a.:

- de te onderhouden liaison,
- de te leveren waarnemers,
- de te verzorgen verbindingen,
- de schootsvakken.

Een overzicht van de „Vaste tactische opdrachten” voor de veldartillerie en de daaraan verbonden „Voorgescreven” uitvoeringsbepalingen” is opgenomen op blz. 36.

Bij de bestudering van dit overzicht zal de lezer tot de conclusie komen, dat het geven van rechtstreekse steun eigenlijk alleen kan geschieden door de drie Afdn 9 Veld (105 mm hw) van de DA, daar slechts deze beschikken over het hiervoor benodigde aantal waarnemers en liaisonofficieren. Wellicht ten overvloede zij vermeld, dat de DA (organisatie 1950) voor wat betreft de veldartillerie bestaat uit:

- Staf en Stafbatterij,
- drie Afdn 9 Veld (105 mm hw), elk met o.a. negen waarnemers, drie liaisonofficieren en een liaisonofficier (mortierbestrijding),
- een Afd. 155 mm hw met o.a. twee waarnemers en een liaisonofficier.

(t.z.t. zal hierop bij de behandeling van de samenwerking tussen veldartillerie en de overige wapens uitvoeriger worden ingegaan).

Omdat, zoals reeds onder 4 ad b hierboven werd aangegeven, in beginsel steeds dezelfde AfdArt hetzelfde RegtInf rechtstreeks zal steunen, wordt dit dan ook bij de InfDiv meestal reeds in de „Vaste Orders” bevolen. In het Divisie-Operatiebevel behoeven dan verder alleen eventuele afwijkingen c.q. aanvullingen op die „Vaste Orders” te worden opgenomen.

**OVERZICHT VASTE TACTISCHE OPDRACHTEN VOOR DE VELDARTILLERIE EN DE DAARAAN VERBONDEN „VOOR-
GESCHREVEN” UITVOERINGSBEPALINGEN**

Een Afd. Art met tactische opdracht	vuurt op:	onderhoudt liaison:	zorgt voor vbdn:	heeft als schootsvak:	levert wnr's:	Verandert van stg op bevel van:
Algemene steun (A/S)	— bevel naast-hogere C — aanvraag eigen wnr's	als bevelen door naast-hogere C	als bevelen door naast-hogere C	vak te steunen eenheid of als bevelen door hogere C	als bevelen door naast-hogere C	naasthogere C
Rechtstreekse steun (R/S)	— aanvraag te steunen onderdeel — aanvraag eigen wnr's en LsOn — bevel naast-hogere C	met te steunen onderdeel op Bat-niveau en hoger	met te steunen onderdeel	vak te steunen onderdeel en als bevelen door hogere C	bij één van te steunen onderdeel	Afd C1) naasthogere C
Vuurversterking (V/V)	— aanvraag van het met vuur te versterken art onderdeel — aanvraag eigen wnr's — bevel naast-hogere C	met het met vuur te versterken art onderdeel	met het met vuur te versterken art onderdeel	hetzelfde* schootsvak als het met vuur te versterken art onderdeel	als gevraagd door het met vuur te versterken art onderdeel	— C van het met vuur te versterken art onderdeel 1) — naasthogere C

- Opm.:** 1. Combinaties van deze „Vaste tactische opdrachten” zijn mogelijk.
2. Bevelen van de naasthogere C kunnen voor een deel reeds in „Vaste Orders” zijn opgenomen.
- 1) Meldt naasthogere Art Staf t.a.v. tijd en plaats.

7. Voorbeelden.

De hieronder volgende voorbeelden geven geenszins de oplossing voor soortgelijke gevallen. Wat in bepaalde omstandigheden de juiste groepering is en welke tactische opdrachten aan de artillerie moeten worden gegeven, kan de Artillerist-Speciale Stafofficier het beste beoordelen. Hij moet dan ook zijn C in deze adviseren.

1e voorbeeld.

Stel een InfDiv bestaande uit o.a.:

- 1,2 en 3 RI,
- 1,2 en 3 AfdArt (allen 9 Veld),
- 4 AfdArt (155 mm hw).

In de „Vaste Orders” van de divisie kan bv. zijn opgenomen:

„1,2 en 3 AfdArt R/S aan respectievelijk 1,2 en 3 RI, 4 AfdArt A/S”.

Moet nu de DivC een opdracht uitvoeren waarbij bv. 2 RI de rechtstreekse steun van 2 AfdArt niet nodig heeft, doch het daarentegen gewenst is om 3 RI snel met meer vuur te kunnen steunen dan 3 AfdArt in staat is te geven, dan kan de DivC — op advies van zijn DAC — volstaan met de volgende tactische opdracht:

„2 AfdArt V/V aan 3 AfdArt”.

C-3 AfdArt weet nu dat hij het vuur van zijn afd, zonder dat dit aan de DAC behoeft te worden gevraagd, direct kan versterken met het vuur van 2 AfdArt, terwijl C-3 RI weet dat, waar nodig, C-3 AfdArt dit kan en ook zal doen.

2e voorbeeld.

Stel een LK bestaande uit o.a.:

1,2 en 3 InfDiv (1 InfDiv samenstelling als in 1e voorbeeld), met als LKA bv:

St & StBt (LKA),

101 AMA,

102 ArtGr á St & StBt,

121 AfdArt (9 Veld),

122 AfdArt (9 Veld),

123 AfdArt (155 mm hw),

124 AfdArt (155 mm hw),

103 ArtGr á St & StBt,

drie AfdnArt (155 mm kanon),

een AfdArt (203 mm hw),

104 ArtGr (samenstelling als 103 ArtGr),

In de „Vaste Orders” van het LK kan bv. zijn opgenomen:

„gehele LKA A/S”.

Is het bv. gewenst dat C-1 InfDiv de beschikking krijgt over meer vuur dan zijn organieke DA kan geven, dan kan de LKC — op advies van zijn LKAC — volstaan met het geven van bv. de volgende tactische opdracht:

„102 ArtGr V/V aan DA-1 InfDiv”.

C-1 InfDiv en zijn DAC weten nu, dat zij direct over het vuur van 102 ArtGr kunnen beschikken. Behoeft in deze divisie (de zelfde „Vaste Orders” als in 1e voorbeeld) 1 RI niet de rechtstreekse steun van

1 AfdArt, doch is het nodig dat 2 RI snel met meer dan één afd en 3 RI met nog meer artillerie rechtstreeks kan worden gesteund, dan kan de DivC — op advies van zijn DAC — volstaan met bv. de volgende tactische opdrachten:

*„1 AfdArt V/V aan 2 AfdArt,
121 en 122 AfdArt V/V aan 3 AfdArt,
123 en 124 AfdArt V/V aan de DA”*

De gevolgen van de vuurversterking aan resp. 2 en 3 AfdArt zullen de lezer duidelijk zijn. De DivC (DAC) heeft nu zelf het vuur van drie afdelingen 155 mm hw geheel in handen.

8. Slotbeschouwing.

Door het gebruiken van de besproken „Vaste tactische opdrachten” kan een C, die artillerie onder zijn bevel heeft, op eenvoudige wijze de groepering van de artillerie aangeven en daarmee de basis leggen voor een doeltreffende artilleriesteun, terwijl de ondercommandanten weten waar zij op kunnen rekenen.

Een goede samenwerking tussen artillerie en de overige wapens, gebaseerd op eenvoud en soepelheid is hiermee mogelijk. De wapens, op hun beurt, moeten er bij hun eigen opleiding voor zorgen, dat ook aan de overige eisen voor een goede samenwerking steeds kan worden voldaan.

VRACHTVERVOER DOOR DE LUCHT.

Burgervliegtuigen die aan de Korea-airlift deelnamen vervoerden een van de grootste gewichten aan vracht, die ooit door de lucht vervoerd werden. Een aluminiumbrug van 256 ton gewicht en $\pm$ 200 m lengte werd gevlogen van de VS naar het vliegveld van Kimpo. De brug en het technisch personeel voor de montage, werden vervoerd door 70 vliegtuigen. De gehele operatie duurde slechts drie dagen.

LUCHTBOMBARDEMENT MET BEHULP VAN RADAR

Air Marshal Sir Hugh P. Lloyd, commandant van RAF Bomber Command verklaarde onlangs dat in de afgelopen periode zeer grote vooruitgang is gemaakt in het bombardement met behulp van radar. Zo juist gehouden oefeningen in het blindbombarderen van een hoogte van 7000 m hadden tot resultaat een gemiddelde trefpuntafwijking van 80 m. Voorjaar 1951 zal deze afwijking door verbetering van de richtmethoden zijn teruggebracht tot 40 m. Deze resultaten zijn wel in overeenstemming met het motto van Bomber Command: „Strike hard — strike sure”!

VOORTGEZETTE OPLEIDING VAN RESERVE-OFFICIEREN

door Mr W. G. F. SNIJDERS, *Reserve-Majoor der Artillerie.*

Met de verdere vorming van de reserve-officieren is thans op vrijwillige basis een bescheiden begin gemaakt. Hoe een en ander zich verder zal ontwikkelen is thans nog steeds een onopgelost vraagstuk.

Voorop worde gesteld, dat de eerste oefeningstijd een zeer belangrijk, zo niet het belangrijkste tijdperk is voor de vorming van de reserve-officier. Immers wordt in dit tijdperk de basis gelegd voor diens gehele militaire toekomst en worden tevens gevoel voor traditie, gezonde rivaliteit en saamhorigheid ontwikkeld.

Na afloop der eerste oefening keert de reservist terug in het burgerleven, waarin de strijd om het bestaan en de verzekering van een positie op de voorgrond treden en de gedurende de eerste oefening opgedane kennis vervaagt. Dan doet zich het probleem voor, hoe de gedurende de eerste oefening verkregen kennis bij te houden, te verdiepen en uit te breiden.

Na de oorlog luidde het oordeel over de prestaties van de reserve-officieren tijdens de mobilisatie en de oorlogsdagen veelal: de reserve-officier deed zijn best; hij dreef veel meer op het initiatief en de ernstige plichtsvolvoering, welke zijn burgerbetrekking hem had bijgebracht dan op militaire kennis; veelal was technische kennis en tactische scholing onvoldoende en aan individuele moed ontbrak het veelal niet.

Wat kan nu in een tijd, waarin men afwacht wat er komen zal op gebied van uitrusting en defensie, gedaan worden voor de verdere opleiding van de reserve-officier door middelen, die goedkoop zijn en toch resultaat kunnen opleveren?

In Wereldoorlog II hebben officiersclubs veel bijgedragen tot het onderhouden van goede verstandhouding en de gelegenheid geboden tot nuttige gedachtenwisseling. Deze omstandigheid bracht mij op de gedachte het instituut van officiersclubs ook in vreedstijd voort te zetten ten behoeve der voortgezette training van het reservekader. Omtrent de werkzaamheden die hier zouden kunnen worden verricht moge ik hieronder enige suggesties naar voren brengen.

1e. Zorg voor een nauwe band tussen beroeps- en reservekader. Een officiersclub is daarvoor het beste middel, mits van beroeps- en reserve-officieren gezamenlijk. In de Vereniging voor Krijgswetenschappen vindt men helaas te weinig reservisten en in de vereniging van reserve-officieren te weinig beroepsofficieren. Waar lege barakken zijn, is ruimte beschikbaar voor officiersclubs.

2e. Aanvalsgesest, loyaliteit en discipline zijn onmisbare eigenschappen. Sportoefening kan deze eigenschappen helpen vormen. Sabelschermen en boksen kunnen in deze clubs gemakkelijk bedreven worden.

3e. Een modern panorama kan overal worden opgezet. Als men geen munitie heeft om op normale wijze te schieten, dan is het nog mogelijk te schieten met verminderd kaliber. In Den Helder gebeurde dit al 24 jaren geleden. Daar schoot men in de gracht op een voortgesleept scheepsmodelletje met een kanon, waarop een geweer was bevestigd. De

vluchttijd was het enige dat niet tot uitdrukking kwam. Als de baan van een geweerprojectiel te gestrekt is, dan kan men het nog proberen met een pistool. Het voordeel van zulke schietoefeningen is, dat alle diensten kunnen werken en de werkelijkheid al zeer dicht benaderd wordt. Verder bestaat er in de U.S.A. een field artillery trainer, die complete batterij- afdelings- en regimentsvuren mogelijk maakt (zie Field Artillery Journal 1948, March-April, pag. 80 e.v. „Indoor Gunnery” door Lt. Col. H. K. Holman F.A.).

Schieten met luchtwaarneming kan met effect worden beoefend b.v. in het circus te Scheveningen. De koude in de winter als dit gebouw leeg staat, kan aan de realiteit ten goede komen.

De ouderwetse margabaan kan in een niet al te klein gebouw heel goed worden ondergebracht.

4e. Van een kleine, maar selecte bibliotheek kan in een officiersclub veel uitgaan. Van een reservist kan men moeilijk verwachten, dat hij tijd vindt om te schiften. Hij zal daarbij leiding niet kunnen ontberen, omdat zijn beschikbare vrije tijd niet toelaat uitvoerige literatuurstudies te doen. Met een bescheiden bibliotheek en een goede gids daarbij kan men er voor zorgen, dat de reservist leest, wat wenselijk wordt geoordeeld, zonder dat hij overbelast wordt.

Aan vele universiteiten wordt onder leiding van een hoogleraar een litteratuur-referatenuur gehouden. Deze zoekt daartoe een aantal artikelen uit, welke worden uitgereikt aan de kandidaten, die zelf een onderwerp kunnen kiezen, dat hen het meest aanstaat en gedurende een uur spreken 4 kandidaten ieder een kwartier over hun onderwerp. Veelal houdt daarna de hoogleraar een korte bespreking.

5e. Kunnen er geen EHBO cursussen overal worden gehouden? Kunnen de enthousiaste lessen van de School voor Hygiëne en het voortreffelijke modellenveld, aldaar aanwezig, in de officiersclub niet hun vervolg vinden? In sommige boeken leest men, dat de troepenofficier vaak genoeg zo goed en zo kwaad als het ging, de taak van de officier van gezondheid moest vervullen. Ook legerhygiëne is een belangrijke aangelegenheid.

6e. Een officiersclub kan gelegenheid bieden tot bestudering van vele onderwerpen, die een theoretische ondergrond vereisen. B.v.: terreinmeetdienst, doelbepaling, verwerking van gegevens voor goede leiding van de artilleriebestrijding, radar, bevelstechniek e.d.

Door beschikbaar stellen van kleine wapens en toestellen op leenbon kunnen ook deze in een officiersclub met succes worden bestudeerd en de bij de bediening nodige handgrepen worden beoefend. Indien inderdaad zal worden overgegaan op Amerikaanse methoden en bewapening is voor een en ander temeer aanleiding.

7e. Het aangewezen oefenmateriaal voor bevelstechniek is de applicatorisch tactische studie. De Militaire Spectator geeft die nu weer geregeld. Zij geven een compleet uitgewerkte casus aan en zijn als voorbeeld derhalve zonder twijfel geschikt.

Het is echter mogelijk aan dit soort oefening meer zelfwerkzaamheid te verbinden. Daartoe stelle men een aantal problemen op en late de beantwoording over aan de lezers. Men verbindt daaraan een bespreking, waarbij de diverse oplossingen kunnen worden verdedigd en beoordeeld. Men late niet na een en ander in plastisch beeld te brengen door het gebruik maken van een zandmodel. Door het gebruik van de

zandbak is het mogelijk aan artilleristen infanteristische problemen voor te zetten en omgekeerd, wat aanbeveling verdient.

Voor 1940 verschenen in Duitsland boekjes, waarin het vorenstaande op verschillend niveau (sectie, comp., bat. regiment) in praktijk werd gebracht. Deze gaven alle uitgewerkte voorbeelden op stafkaarten. De levendigheid zou wellicht kunnen worden verhoogd door naast de stafkaarten foto's van een zandmodel te geven.

Dit soort applicatorisch tactische studie geeft een plastische en concrete weergave van de reglementen, wat zeker een reservist nodig heeft.

In de Field Artillery Journal van Mei-Juni 1948 schreef Cap. P. Walker F.A. in een artikel „Red-legged Dough-boys” over de noodzaak om artilleristen te trainen in infanteriewerk tot het niveau van het bataljon. Het artikel doet vermoeden, dat eigen ervaring niet vreemd is aan het betoog.

In hetzelfde nummer schreef Lt. Col. R. C. Williams inf. onder de titel „Something we should know” over het probleem van lesgeven. Als materiaal voor het opzetten van oefeningen op beperkte schaal haalt hij de Engels-Amerikaanse uitgave „Combat lessons” aan. Schrijver heeft een aantal dezer afleveringen in Engeland gezien. Een belangrijk aantal kan op een zandmodel als instructieprobleem worden behandeld. Van een zandmodel kan met enig overleg een goede foto worden gemaakt en van deze foto's is het mogelijk, ook zonder in het bezit te zijn van het zandmodel zelf, een antwoord op een bepaald probleem uit te werken.

Kunnen deze zaken niet worden uitgewerkt? Kort voor deze oorlog begon het Regiment Motor Artillerie enkele uitgewerkte oefeningen op stencil uit te geven, met een aansporing erbij om deze te bestuderen. Zij werden ook besproken in de eerstvolgende cursus. Dit type oefeningen was in Engeland veelvuldig in gebruik. Voor de artillerie werden zij samengesteld door de „School of Artillery”. Helaas kon men daarvan geen copy maken, maar de opzet zal wel bekend zijn bij hen, die in Engeland zijn geweest.

Tenslotte nog een voorbeeld van de wijze waarop met zeer weinig kosten de oefeningen aan de practijk kunnen worden aangepast. Het is mij bekend dat de Engelsen commandopostoefeningen hielden in een halve ruïne. Het dak bevatte de fijne douches, zodat een regenbui op de hoofden kon neerdalen. De hoeken herbergden luidsprekers, die met oorverdovend lawaai en met enerverende precisie neervallende mortier, artillerieprojectielen of bommen konden nabootsen, alles met het doel om zonder ongemotiveerd risico toch de mannen vertrouwd te maken met de zenuwspanning, waaronder zij het werk in werkelijkheid zouden moeten uitvoeren.

Het is wenselijk een officiersclub ook te emanciperen. U legt het bepaald af tegen uw vrouw als gij op een vrije middag, waarop zij nu juist met de kinderen een cadeautje had willen gaan kopen voor Jantje, die de volgende week jarig is, de officiersclub wilt gaan bezoeken voor Uw militaire vorming.

Wij moeten elke mogelijkheid, welke er toe kan bijdragen de reserve-officieren op de hoogte van hun taak te houden, aangrijpen. We kunnen daarin slagen als het gelukt de militaire training te houden als een uitdaging aan de agressieven, een sport voor de sportieven en een plaats waar men karaktervorming opdoet, die ook in de burgerwerkkring haar waarde heeft.

Naschrift.

De reserve-officieren vormen bij mobilisatie circa 90 procent van het officierskorps en zij zullen evenals in 1939 bij de infanterie wel weer de meeste plaatsen van compagnies- en bataljonscommandant bezetten en enkele van regiments- of depotcommandant. Het is dus volstrekt noodzakelijk, dat zij bij opkomst voor mobilisatie hun taak volkomen beheersen, want het is niet te verwachten, dat nogmaals aan een oorlog een periode van mobilisatie zal vooraf gaan, waarin ontbrekende parate militaire vakkennis nog enigmate kan worden aangevuld. Daarvoor is bij een gemobiliseerd leger geen tijd beschikbaar, ook niet bij de depots, bestemd voor opleiding van soldaten en onderofficieren, maar niet van officieren.

De reserve-officieren moeten dus in tijd van vrede verder opgeleid en geoefend worden. Majoor Mr Snijder zal stellig niet bedoelen, dat deze verdere vorming uitsluitend op vrijwillige basis in officiersclubs zou moeten plaats vinden. Dit zou ook niet juist zijn, immers de sterke figuren onder de reserve-officieren die in leidende posities in het bedrijfsleven of in een vrij beroep vol belast of overbelast zijn, zullen er niet licht toe komen die officiersclubs regelmatig te bezoeken en de slappe typen zullen er zeker niet toe komen als ze er ingespannen moeten werken en daarom gaat het.

Een ander en belangrijk bezwaar: wie neemt in die officiersclub de leiding van de oefeningen op zich? Dat zal ook vrijwillig werk moeten zijn, waarvoor men aangewezen is op beroepsofficieren. Het is te betwijfelen of een voldoende aantal voor dit werk speciaal geschikte leiders zich daarvoor beschikbaar kunnen stellen.

En voorts zal de door de schrijver gewenste emancipatie van officiersclubs daaraan het karakter geven van een sociëteit met bridge en een dansje na, misschien goed voor de kameraadschap, maar waardeeloos en zelfs schadelijk voor het door hem in de eerste plaats bedoelde karakter van studieclub.

Voordrachten over de geschiedenis van Wereldoorlog II voor afdelingen van de Vereniging van Reserve-officieren, zoals Overste Koning ze nog al eens gehouden heeft, zijn interessant en dat de leden er gaarne naar komen luisteren getuigt van hun goede wil om hun gezichtskring als militair te vergroten. Dergelijke voordrachten kunnen echter slechts een aanvulling zijn op een systematische verdere opleiding.

Zelfstudie van reglementen en voorschriften is zeer belangrijk, wat ook gebleken is bij de tactische prijsvragen, welke „De Militaire Spectator” vóór de oorlog herhaaldelijk uitgeschreven heeft en waarbij de toenmalige res.-kapitein v. Roosmalen enige malen de prijs gewonnen heeft, een bewijs van ernstige militaire vakstudie. Dit middel kan dus doel treffen, maar — hoe weinigen hebben het doorzettingsvermogen deze ietwat taaië zelfstudie regelmatig vol te houden? En wat toen mogelijk was, omdat men alle reglementen op een rijtje had staan, is nu moeilijker omdat als gevolg van de overgang op Amerikaans materiaal de meeste reglementen nog moeten worden herzien. Desniettemin staande zijn wij van mening dat elke verplichting die reserve-officieren ter verbetering van hun verdere vorming vrijwillig op zich nemen moet worden gewaardeerd. Hun grote belangstelling voor de in December op vrijwillige basis aanvangende cursus zal de Legerleiding dan ook wel

grote voldoening schenken. Maar zoals gezegd, verplichte dienst in de vorm van wintercursussen (in uniform!) kan niet worden gemist, bv. om de andere week, van October tot einde Maart, dus 13 lessen van twee uren met verplichte schriftelijke uitwerking van tactische oefeningen op de kaart, met alle bevelen voluit, zonder pro-memorieposten.

En dan — óók als vroeger — regelmatig werkelijke dienst, want slechts hierdoor krijgt de res.-officier de nodige praktische ervaring en komt hij in aanraking met het personeel, dat hij in oorlogstijd zal aanvoeren. Slechts op deze wijze kunnen gevechtseenheden worden gesmeed.

Bij wederinvoering van dit systeem zullen van de reserve-officieren vele werkuren worden gevraagd, niet slechts voor het bijwonen van de cursussen, maar ook voor de daarvoor nodige studie. Het is billijk, dat die arbeid wordt gehonoreerd door herstel van de wettelijke toelagen aan de reserve-officieren van de Koninklijke Landmacht, zoals die nog steeds genoten worden bij de Koninklijke Marine.

Het is prachtig, dat Canada en de V. St. ons leger voorzien zullen van legermaterieel. Maar materieel zonder personeel is dood materieel en er zal dus een volledige en competent officierskorps moeten zijn om de divisies te encadreren en als gezegd, zijn dat bij mobilisatie voor circa 90 procent reserve-officieren.

De voortgezette opleiding van de reserve-officieren is dus een zeer urgent vraagstuk, waarvoor een goede oplossing dringend nodig is. In het belang van het Leger, maar ook ter handhaving van een goede geest onder de reserve-officieren, want het is voor hen ondraaglijk elke dag te kunnen worden opgeroepen om een oorlogscommando te voeren, terwijl zij weten, dat zij niet weten wat zij weten moeten.

Schriftelijke cursussen, door ieder op z'n eentje in de studeerkamer te bestuderen? Als hulpmiddel bruikbaar, maar ook kan dit leiden tot de „kamertjeszonde”, die Generaal Mr K r u l s signaleerde in De Militaire Spectator van November in zijn reeks artikelen: „Waar werken wij voor en wat bereiken wij?”

D i e n s t, onder goede leiding, verantwoordelijkheid voor een onderdeel overeenkomstig de rang. Het gros der reserve-officieren wenst niet anders. Maar plichtsgevoel, liefde voor de dienst en sterke persoonlijkheid zijn niet voldoende. Militaire vakbekwaamheid is onmisbaar, veel meer dan bij ons eenvoudige leger in de mobilisatie 1914—'18. En die vakkennis kan, speciaal wat nieuwe wapens en nieuwe methoden betreft, slechts worden verkregen door stelselmatige opleiding vanwege de legerleiding. Wat de reserve-officieren en hun Vereniging daarnaast zelf nog vrijwillig doen, is dan een welkome aanvulling.

MOORMAN.

Reserve Lt.Kol. b.d.

Banden 1950

In Januari 1951 worden geheel ninnen banden beschikbaar gesteld voor de jaargang 1950 à f 2.75 per stuk.

Levering uitsluitend na vooruitbetaling per giro (nr. 44715) of per postwissel.

Bestellingen kunnen reeds thans worden opgegeven aan

MOORMAN'S PERIODIEKE PERS
Zwarteweg 1 — Den Haag

EEN „GESCHIKT” OFFICIER, DIE HOOGST ONGESCHIKT HANDELDE

door Mr C. M. H. KOLSTEE, Eerste-Luitenant V.H.K., secretaresse
b.d. Krijgsraad te Velde „Oost”.

„De eensgezindheid, saamhorigheid en samenwerking, bij de krijgsmacht vereist, kunnen slechts verkregen worden indien de officieren en onderofficieren de hun ondergeschikte militairen in trouwe plichtsbetrachting en goed gedrag het voorbeeld geven en in alle opzichten hun zedelijke en stoffelijke belangen behartigen. In het algemeen behoren de militairen, in het bijzonder zij, die van gelijke rang of stand zijn, zowel in dienst als daarbuiten in goede kameraadschap te leven, elkanders rechten en overtuiging te eerbiedigen, elkander hulp te verlenen in moeilijkheden of in gevaar, elkander achting toe te dragen en zich zoveel mogelijk er op toe te leggen elkanders fouten te verbeteren en elkanders misstappen te voorkomen.”

(Artikel 7 (1) van het Reglement betreffende de Krijgstucht).

Onlangs stond voor een der krijgsraden een korporaal terecht terzake van „opzettelijke ongeoorloofde afwezigheid, gepleegd in tijd van oorlog.” Bij de behandeling is gebleken, hoe een verkeerde opvatting van een officier over het „in goede kameraadschap leven” en het „behartigen van elkanders belangen”, waarover het hierboven aangehaalde artikel spreekt, er toe heeft geleid, dat een van zijn ondergeschikten een strafbaar feit pleegde.

De korporaal was gestraft met 6 dagen licht arrest, welke straf zou eindigen op een Zondagmorgen, met de reveille te 7.00 uur. Op de daaraan voorafgaande Zaterdag vroeg hij aan zijn commandant, de eerste-luitenant X (tevens officier van piket), of hij in plaats van om 7.00 uur, reeds om 6.00 zou mogen vertrekken. Dit werd goedgevonden.

Onze korporaal meende dat hij, nu hij eenmaal toestemming had om één uur eerder te vertrekken, eigenlijk even goed onmiddellijk na het voorafgaande avondappèl, te 24.00 uur, kon verdwijnen, doch toen hij te 0.15 uur het kamp wilde verlaten, werd hij door de wachtcommandant (zeer terecht) tegengehouden en naar de officier van piket verwezen.

Luitenant X zei tegen de korporaal dat hij hem slechts had toegestaan om één uur eerder te vertrekken en dat hij dus eerst om 6.00 weg mocht. De korporaal bleef echter aandringen, maar de luitenant zei, dat hij geen toestemming voor een eerder vertrek kon geven. De luitenant wist echter blijkbaar wel, wat voor vlees hij in de kuip had en hij achtte het geenszins uitgesloten, dat de korporaal desnoods zonder toestemming het kamp zou verlaten. En . . . blijkbaar vond de luitenant dit in zijn hart ook niet zo erg! Hij zei daarom tegen de korporaal dat, wanneer hij toch weg zou gaan, hij dit geheel op eigen risico deed en dat hij er wel om moest denken, dat er regelmatig contrôle was van de Koninklijke Marechaussee en dat hij, als hij betrapt werd, wel voor de krijgsraad zou moeten verschijnen.

De luitenant, ter terechtzitting gehoord gaf toe dat hij tegen de korporaal op zodanige wijze gesproken had, dat deze wel moest begrijpen dat hij van de zijde van de luitenant geen moeilijkheden zou ondervinden, indien hij toch vertrok.

De korporaal is dan ook weggegaan. Na het voorafgaande kon men moeilijk anders verwachten. De uitlatingen van de luitenant sloten een verkapte toestemming in. Maar doordat de luitenant formeel geen toestemming had gegeven en de korporaal heel goed wist, dat hij ook geen formele toestemming had, was diens afwezigheid opzettelijk ongeoorloofd.

Door een samenloop van omstandigheden, is de ongeoorloofde afwezigheid van de korporaal, ondanks de „collaboratie” van de luitenant, aan het daglicht gekomen. De korporaal kreeg nu de gevolgen van zijn daad te dragen. De luitenant had de verantwoordelijkheid afgeschoven op zijn ondergeschikte en heeft door een dergelijk optreden zijn eigen gezag ondermijnd en totaal in strijd gehandeld met art. 7 (2) van het Reglement betreffende de Krijgstucht, luidende:

„Goede kameraadschap mag echter nimmer leiden tot niet-inachtneming van de militaire verhoudingen, noch tot handelingen in strijd met dienstplichten of met de belangen van de dienst in het algemeen. Zodanige handelingen mogen evenmin worden aangemoedigd of goedgekeurd en zelfs niet oogluikend worden toegelaten.”

Wat had deze luitenant dan wel moeten doen? Van tweeën één!

Indien hij termen aanwezig achtte: de korporaal vergunning geven om eerder te vertrekken, en voor die beslissing dan ook zelf de verantwoordelijkheid dragen, zoals een chef betaamt. De korporaal had zich dan niet aan een misdrijf schuldig gemaakt.

Indien hij echter geen termen aanwezig achtte: de gevraagde vergunning weigeren, maar dan ook in zó positieve vorm, dat er voor de korporaal niet de minste twijfel zou bestaan, dat de luitenant niet zou aarzelen, zéér krachtige maatregelen tegen hem te nemen, voor het geval dat hij er toch vandoor zou gaan. En dan óók: alle maatregelen nemen om te voorkomen, dat de korporaal er tussen uit zou gaan (b.v. de wachtcommandant waarschuwen, contróle houden of doen houden, desnoods de korporaal in arrest stellen).

Had de korporaal dan toch weten weg te komen, dan was hij waarschijnlijk door de krijgsraad aanmerkelijk zwaarder gestraft dan nu het geval is geweest. Nu zal immers het onoordeelkundig optreden van de luitenant bij het bepalen van de strafmaat in aanmerking genomen zijn.

Het was in deze zaak zó, dat eigenlijk de meerdere zich voor de krijgsraad had moeten verantwoorden. Helaas komen er méér gevallen vóór, waarin de fouten van minderen door fouten van meerderen worden uitgelokt of althans in de hand gewerkt.

Uit het vorenstaande blijkt wel duidelijk hoe een officier, die in de ogen van de mindere aanvankelijk gold als een „geschikt” iemand, door zijn optreden de mindere uiteindelijk de dupe heeft laten worden, en dus zich als officier wel van een hoogst „ongeschikte” zijde heeft laten kennen!

Nederlandse militairen op Amerikaanse cursussen in Duitsland

door J. G. RAATGEVER, Reserve Kapitein L.V.D.

Enige honderden Nederlandse beroeps-officieren en -onderofficieren hebben de laatste maanden cursussen gevolgd in de Amerikaanse zône van Duitsland, inzake gebruik, onderhoud en herstel van zware infanteriewapens, kanonnen en tanks. Deze cursussen zijn een gevolg van de wederzijdse militaire steunverdragen, krachtens welke Amerika wapens, machines en grondstoffen beschikbaar stelt aan de landen van het Noord-Atlantisch Pact, en landen als Griekenland, Turkije, Iran, Korea, de Philippijnen en China. De kosten bedragen 6,5 miljard dollar.

Op uitnodiging van de Amerikaanse legerautoriteiten en met de zeer gewaardeerde medewerking van de United States Information Service te 's Gravenhage, maakten onlangs tien Nederlandse journalisten een excursie naar enkele van deze opleidingsscholen.

In Vilseck, het tank-trainingscentrum vlak bij de Tsjecho-Slowaakse grens, woonden we een les bij. Toen de Amerikaanse sergeant, die voor de klas stond, twintig woorden had gezegd, kregen we een indruk van de moeilijkheid, dat de cursisten de voertaal van de instructie niet verstaan, zodat alles door tolken vertaald moet worden.

Nederlanders waren er op dit moment in Vilseck niet. Colonel Rothwell H. Brown, de commandant, bleek een goede herinnering te hebben behouden aan de Kolonel Hasselman, die hier enkele weken vertoefde, en ook aan een jonge cavalerieluitenant, die tijdens de afscheidsmaaltijd nadat een Griekse, een Turkse en een Italiaanse generaal in hun eigen taal gesproken hadden, sprak: „Ik heb maar twee sterren op de kraag en ben dus een zeer bescheiden vertegenwoordiger van H.M. onze Koningin. Maar in elk geval heb ik geen tolk nodig om u te danken voor uw goede zorgen.”

Vilseck ligt in een zeldzaam verlaten streek. Militairen uit Frankrijk, Noorwegen, Nederland, Italië en België, in totaal 296 man, volgden er de lessen in het rijden met tanks, het schieten met de tankwapens, het gebruik van de radio en het onderhoud van de tank. Vooral op dit laatste legde de Colonel Brown de nadruk. „Wie zijn tank niet onderhoudt, zal op een kwade dag alleen maar 40 ton onverplaatsbaar staal over hebben!” Toen een journalist hem vroeg, wat het beste

bestrijdingsmiddel van een tank is, antwoordde hij laconiek: „Een andere tank”.

Van Vilseck reisden we naar Sonthofen bij de Oostenrijkse grens, op 1000 m hoogte gelegen in Beierse Alpen. Op een paleis van een kazerne hebben de Amerikanen hier beslag gelegd, een pompeus gebouw, indertijd gebouwd voor een soort hogeschool voor Nazi-leiders. Het telt 9 verdiepingen, waarvan 4 onder de grond en 5 er boven. Er is een eetzaal met marmeren vloer, waar 2500 man gespijzgd kunnen worden. De muren zijn vaak meer dan een halve meter dik en er is een kwistig gebruik gemaakt van prachtig blank eikenhout.

Hier werd een artilleriecursus gehouden, waaraan 26 Nederlandse militairen deelnamen. We ontmoetten hen in een dicht besneeuwd dal, waar ze in een schitterende omgeving bezig waren met het in stelling komen van een batterij, het geven en uitvoeren van vuurbevelen, veranderen van stelling enz.

Wij spraken hier de 1e luitenant Loenhout en Hendriksen, en verscheidene wachmeesters der artillerie. Zij bleken enthousiast: „Een reuze tijd, hier! Alle respect voor het Amerikaanse leger. Een prima organisatie. Van gastvrijheid gesproken: hoewel dat hier nooit de gewoonte is, krijgen we tegen 11 uur in de morgen altijd koffie, wáár we ook zijn.”

Luitenant Loenhout werd door de Amerikanen zeer gewaardeerd. Hij heeft namelijk in samenwerking met de wachmeesters Verheggen, Dielesen en Haagstra in 14 dagen tijds een meer dan 12 cm hoge stapel stencils van het Engels in het Nederlands vertaald.

„Veertien dagen lang hebben zij dagelijks 18 uur gewerkt”, vertelde ons de Amerikaanse kapitein Forbes, die als onze mentor optrad. „Een knap stuk werk en elke cursist heeft nu in de les zijn eigen Nederlands stencil.” Kapitein Forbes bleek zeer tevreden over de werklust van de Nederlandse militairen. Bij de 300 vragen omvattende test aan het eind van de cursus was bij de Nederlanders gemiddeld 95 % goed.

In de Ordnance-School te Eschwege, in het Noorden van de Zône, niet ver van het IJzeren Gordijn, ontmoetten wij 3 onderofficieren van de R.I.M.L.-school te Utrecht, nl. de sergeanten-majoor van Calsteren en Martin en de sergeant Bollé,

die bezig waren met het demonteren van een lichte tank en het herstellen van een vuurmond. Ook zij hadden hier een zeer interessante en leerzame tijd.

Op de laatste dag van ons verblijf ontving ons de opperbevelhebber van het Amerikaanse leger in Europa, generaal T. T. Handy, die een goede bekende bleek te zijn van generaal Kruls. Hij verzekerde ons, dat Nederland zoveel cursusplaatsen kan krijgen als men wenst, in het kader van het totaal beschikbare aantal. Over

de Amerikaanse wapenhulp aan de democratische landen zei hij: „Het is niet de bedoeling de Westerse landen compleet van wapens te voorzien. Wij geven alleen een aanvulling, gebruikte zowel als nieuwe wapens. Daar zullen er bij zijn van verschillende typen, maar men kan beter 2 soldaten hebben met geweren van verschillend type, dan 2 soldaten zonder geweren. Het materiaal uit de Amerikaanse legervoorraden is van zeer goede kwaliteit.”

Uit de BUITENLANDSE VAKPERS

Idealen.

Onder het pseudoniem „Methusalem” bespreekt schrijver, de moeilijkheden voor de militaire aanvoerder in het moderne militieleger. Daar krijgt men een extract van het gehele volk. Hij die zijn volk niet kent, de godsdienstige en politieke schakeringen er van niet kent, kan nooit leiding geven aan die bonte massa. En zeker niet onder de moeilijke omstandigheden van de oorlog.

De militaire leider, de aanvoerder moet boven zijn troep staan en toch tegelijkertijd er midden in. Zijn mannen moeten hem kennen, zij moeten weten wat zij aan hem hebben, zij moeten vertrouwen in hem hebben. Wordt aan deze punten niet voldaan, dan is die troep, dat bataljon, die divisie, dat leger bij voorbaat verloren.

Maar om dat te kunnen presteren moet elke aanvoerder — van hoog tot laag — de volle 100 % van zich zelf eisen. Hij is er voor zijn troep en niet omgekeerd. Dat lukt nooit als men zich daarbij op een zuiver materialistische bases stelt. Dat lukt alleen, als men bezielde is met de idealen, die bij het militaire leiderschap behoren, als men daarin een soort roeping ziet. De roeping van het recht en de rede te dienen om de vrijheid van de geest en de rechten van de mens te doen eerbiedigen. Dit moet in al het doen en laten van de militaire leider tot uiting komen. Dan is men geen huursoldaat, maar kruisvaarder en kunnen alle moeilijkheden worden overwonnen.

The Royal Engineers Journal, Juni 1950.

De bevelhebber en zijn G 2.

De inlichtingsdienst heeft altijd in de reuk der geheimzinnigheid gestaan. Maar

de gewone inlichtingsdienst bij de troepen is helemaal niet geheimzinnig. Voor de oorlog deden wij hieraan maar weinig, maar nu worden velen in de geheimenissen van dit werk ingewijd. (Ook wij hebben een officiële veldveiligheidsdienst- en inlichtingendienstschool, B. K.). De instructie die op de opleidingsinstituten wordt gegeven is — of liever gezegd — moet algemeen goed zijn. Bij oefening en manoeuvres wordt echter nog te weinig aandacht aan deze tak van dienst besteed. Het lijkt wel of er verschil is tussen de G 2 en de G 3 en G 4. Maar dat is beslist niet zo, de kwestie is veelal dat de bevelhebbers niet goed weten, hoe zij hun G 2 in actie moeten zetten, om de beste resultaten te krijgen. Er is geen formule, die kan aangeven, hoe de inlichtingsdienst moet werken, maar elke commandant moet steeds aan de volgende punten denken:

1. Het inlichtingspersoneel is van hem en hij is er verantwoordelijk voor, — niet het personeel van de G 2 — dat er op dit gebied goed werk wordt geleverd.

2. Geloof niet in voorspellingen. Houdt alleen rekening met de koele en klare feiten. Vraag nooit aan Uw G 2, wat de vijand gaat doen. Hij weet het ook niet. Houdt alleen rekening met datgene waartoe de vijand in staat is en reken dan met de zwarte kant van het geval.

3. Alle waar is naar zijn geld. Dat wil niet zeggen, dat men het allerbeste personeel alleen maar bij G 2 moet plaatsen, maar zet er wel de lieden die er bijzondere aanleg voor hebben en het nodige inzicht daarbij.

Military Review, Augustus 1950.

B. K.

De nederlaag der Duitsers in Rusland.

In de Revue de défense nationale van Juli 1950 komt een merkwaardig artikel voor, dat de mening van de Russische maarschalk Rokosofski, de tegenwoordige opperbevelhebber van het Poolse leger en tevens Pools minister van oorlog weergeeft.

Rokosofski was van mening, dat Hitler de zeer grote strategische fout heeft gemaakt, door zijn krachten te verdelen in plaats van één geconcentreerde aanval; hetzij op Moskou, of op Stalingrad, begon hij met drie stoten. Een naar Leningrad, een naar Moskou en een naar Rostov. Rokosofski is van mening, dat de inneming van Stalingrad in 1941 Rusland voor zeer grote problemen zou hebben gesteld. Maar toch zou Rusland hebben volgehouden en zou na het ingrijpen van Amerika, Hitler in een tweefrontenstrijd zijn gewikkeld, waar Hitler en de Duitse Generale staf doodsbang van waren, daar de gehele Duitse strategische conceptie er op berekend was om een tweefrontenstrijd te vermijden, daar deze de onvermijdelijke nederlaag betekende. (Wat inderdaad juist is gebleken. B. K.).

Hitler hoopte, dat na de inname van Moskou er in Rusland een politieke chaos zou ontstaan. Maar zo stelt Rokosofski vast, zelfs dat zou Amerika niet hebben belet om aan de oorlog deel te nemen.

Voorts onthult Rokosofski, dat de Russische legerleiding de Duitse stoot naar Moskou niet had verwacht. De Russen dachten, dat het zwaartepunt van de Duitse inval in het zuiden in de Oekraïne zou liggen. (Vermoedelijk als gevolg van de Duitse opvatting — neergelegd in „Mein Kampf” — dat de Oekraïne Duits moest worden. B. K.). De Russen zelf waren er van overtuigd, dat „politiek” gezien de Duitsers ook de meeste kans in het zuiden hadden. Zeer invloedrijke Oekraïense groepen zouden inderdaad met de Duitsers willen samenwerken. De dood van Konwaletz, die vóór de oorlog in Rotterdam door de GePeOe werd vermoord, verzwakte inderdaad deze Oekraïense formaties, maar deze aanslag was er toch niet dodelijk voor. Rokosofski verwondert er zich over, dat de Duitsers er niet veel meer profijt uit hebben getrokken. Na 1942 — na de nederlagen bij Moskou en Stalingrad — was de Wehrmacht zo verzwakt, dat deze niet meer bij machte was, om voldoende aantrekkingskracht op Russische en Oekraïense collaborateurs uit te oefenen.

Naast de strategische fout van de deconcentratie der krachten, is de politieke

fout, om de stabiliteit van het politieke systeem in Rusland te onderschatten van bijzondere betekenis geweest. (Zeer merkwaardig is de opmerking van de Maarschalk waarin hij op de betekenis van Amerika en het tweede front wijst. Een opvatting die juist door zijn gezaghebbende persoonlijkheid van zo grote betekenis is, daar over het algemeen van Russische zijde aan Amerika en het tweede front vrijwel geen betekenis wordt gehecht.

*Royal United Service Institution
Journal, Augustus 1950.*

B. K.

De werkzaamheden der Genie in oorlogstijd.

Generaal Majoor Vickel geeft een zeer duidelijk overzicht van de talloze, uiterst belangrijke werkzaamheden welke de Genie in tijd van oorlog moet volbrengen en die het enorme belang van een sterk en voor zijn taak berekende Genie groepering ten volle onderstrepen. De Genie werkt zowel in voorste lijn als in het etappegebied. In „Niemandland”, waar de landmijn nog belangrijker geworden is dan het prikkeldraad, is de pionier een der belangrijkste figuren. Ook bij het opruimen van versperringen en de aanval op versterkingen speelt de pionier zijn rol. Bruggen bouwen is zijn traditionele taak.

In de afgelopen oorlog zijn duizenden kilometers brug gebouwd. Van evenveel betekenis is de wegaanleg. Alleen in het midden oosten werd 3.000 km weg aangelegd. In bepaalde perioden bedroeg het steenverbruik 10.000 ton per dag. Het aanleggen van vliegvelden vormde eveneens een enorm probleem. Het aanbrengen van vernielingen is eveneens een belangrijke taak. Aanleg van spoorwegen, het aanleggen en herstellen van havens, het leggen van waterleiding- en benzineleidingen is ook van enorme betekenis, zeer zeker in een moderne gemotoriseerde en gemechaniseerde oorlog. De pijpleiding van Cherbourg naar de Rijn spaarde alleen al de 21e legergroep van Montgomery 2.000 ton aan transport per dag. Daarnaast vormde de bouw van hospitalen, kampen, barakken, werkplaatsen, depôts, zelfs fabrieken een belangrijk onderdeel van de taak der Genie, alsmede de aanleg van elektrische leidingen en de aanleg van verlichtings- en verwarmingsinstallaties en drijfkracht.

De opleiding van Geniepersoneel vormt een probleem. Het personeel voor alle taken op te leiden is ondoenlijk. Dat zou veel te veel tijd kosten. Bovendien zul-

len zeer veel taken tegelijk moeten worden volbracht. Specialisatie is dus nodig. Dat brengt de noodzakelijke uitbreiding aan personeel met zich mee.

Maar naast al die technische kwaliteiten en hoedanigheden moet de pionier in de eerste plaats „soldaat” zijn. Zij moeten zich één voelen met de rest van het leger en geen „technicus in uniform”. Zij moeten de militaire hoedanigheden op de juiste wijze met de de technische kwaliteiten paren.

Royal United Service Institution Journal, Augustus 1950.

B. K.

De infanterie in het gevecht.

De disputen over de vraag, wie nu eigenlijk de oorlog gewonnen heeft zijn gelukkig niet zo heftig meer. Enige volkeren geven tenminste toe, dat ze soms verkeerd hebben gehandeld. (Kolonel Erabill, die dit artikel schrijft, geeft niet aan welke volken dat zijn. B. K.). Daarom wordt het nu langzamerhand tijd om de lessen die uit deze oorlog getrokken kunnen worden nu eens openlijk te bespreken.

Wat de infanterie betreft, constateert Kolonel Erabill, dat het zich strikt houden aan de bestaande oorlogsorganisatie onmogelijk is. Eén dag van harde strijd en de gehele organisatie ligt aan flarden. Daarom moeten stafofficieren iedere functie kunnen overnemen. Geweerschutters moeten ook mitrailist en mortirist kunnen zijn, en omgekeerd. De theorie, dat iedere specialist bij uitvallen door een dergelijke specialist moet worden vervangen, blijkt in het gevecht onmogelijk. Ik moet dan ook aanbevelen — aldus de kolonel — dat wij al onze infanteristen opleiden voor alle infanteriewapens en óók voor de verbindingen. Hebben wij weinig tijd, dan moeten wij alleen het allernoodzakelijkste behandelen. Infanterie officieren moeten met alle wapens kunnen omgaan en ook de techniek van de tanks goed kennen. Zij moeten het artillerievuur kunnen leiden en alle functies van hun mensen kunnen overnemen.

De infanterist moet een uitstekend soldaat zijn, want vuur is nog steeds het belangrijkste vernietigingselement. Het lopende vuren (marching fire) is reeds in vele tijdschriften besproken. (Ook in „De Militaire Spectator”. B.K.). Het houdt de vijand onder de dekkingen en het geeft vertrouwen aan de aanvaller gedurende het voorwaarts gaan. Ook de lichte mitrailleur moet er aan deelnemen. Hierom moet men echter goed bedenken, dat het om het vuuroverwicht gaat. Heeft men

dat niet, dan moet men het lopende vuren zeker niet toepassen.

Vele van de geleverde gevechten werden gevoerd in en om steden en dorpen. Wij waren er eigenlijk niet voor opgeleid. Dat was een groot nadeel. De opleiding moet hier rekening mee houden. Voor deze gevechten is het tank-infanterie team van zeer grote betekenis. De tank treedt op tegen zware weerstanden en de infanterie beschermt de tank tegen bazookavuur en bezet de gebouwen.

Wanneer troepen voor het eerst een nachtgevecht meemaken, doen ze niet veel anders dan zoveel mogelijk bij elkaar blijven. Hebben ze daar ervaring in opgedaan, dan maakt het niet veel meer uit. Dat is maar goed ook, want het nachtgevecht komt even vaak voor als het daggevecht.

De tactische opleiding boven het pelotonsniveau moet steeds plaats vinden met tanks en infanterie. Wanneer men vóór de strijd de infanterie en tanks goed met elkaar laat oefenen zal dat zijn rente dubbel en dwars opbrengen (Dat schrijver met zoveel nadruk op de samenwerking infanterie-tanks wijst vindt vermoedelijk zijn oorzaak daarin dat er in de opleidingsperiode nog steeds niet voldoende aandacht aan dit ongetwijfeld zeer belangrijke onderdeel van de opleiding wordt besteed. B. K.).

Radiocodes zijn van zeer veel nut in het etappengebied en nog verder in het achterland of in een permanente stelling. Maar voor de strijdende infanterie hebben zij geen waarde. Het kost de infanterist op het slagveld al moeite genoeg, om de bevelen in klaar schrift op te nemen. Een goede methode van geheimhouding kan men verkrijgen, door bij actie kaarten uit te geven, waarop belangrijke terreinvoorwerpen en gevechtsdoelen met nummers zijn aangegeven.

Op zeer drukke wegen is het handhaven van de gewone verkeersdiscipline zeer moeilijk. Het enig juiste middel is dan dit te regelen als bij de spoorwegen het geval is. Iedere eenheid, die toestemming krijgt om te vertrekken, moet zich nauwkeurig aan de opgegeven vertrek- en aankomsttijden houden. Eenheden die niet op tijd vertrekken of niet op tijd aankomen, moeten wachten tot er een plaats vrijkomt. Voertuigen zonder het merkteken van het onderdeel moeten worden verwijderd. Een regelingsofficier, met opgave van de onderdelen en de vertrektijden, moet bij ieder beginpunt aanwezig zijn. Een uitzondering vormen de ordonnansen en stafauto's.

Om de beste resultaten bij een aanval

te verkrijgen, moet de troep even vóór die aanval worden gevoed, bij voorkeur een warme maaltijd. De soldaat moet normaal tweemaal per dag een warme maaltijd hebben. Voor het keukenpersoneel wordt de dienst hierdoor wel zwaar, maar het moreel van de troep is meer waard.

Gevechtsmoeheid is een zeer besmettelijke ziekte. Deze kan zich zeer snel verspreiden over de gehele eenheid. Tenzij de commandant daartegen met kracht de nodige afdoende maatregelen treft. In de meeste gevallen is vermoeidheid niet de oorzaak. Men moet verbieden, dat psychiaters lezingen houden voor de troep over de oorzaken en de symptomen van de gevechtsmoeheid. Het langdurig in de gevechtzone verblijven is niet altijd de oorzaak er van. Menig officier en soldaat verlieten zonder toestemming van de officier van gezondheid het hospitaal of hoofdverbandplaats om zich weer bij hun onderdeel in de gevechtzone te voegen.

Het beste geneesmiddel tegen gevechtsmoeheid is het winnen van de strijd.

Het moreel is van de grootste betekenis voor de infanterie. Is het moreel bij andere wapens niet zo goed, dan kan men dat snel herstellen, door te zeggen, dat ze bij de infanterie zullen worden ingedeeld. De infanterie heeft het nog steeds het zwaarste op het gevechtsveld. Er zullen in de loop der krijgshistorie maar heel weinig overwinningen zijn behaald door infanterie met een laag moreel. Een eenvoudig middel om het moreel van de infanterie te verhogen bestaat daarin, dat men alleen decoraties moet uitreiken aan gevechtstroepen en niet aan troepen uit het etappengebied, die nooit iets van een vijand zien. Voor een burger is een ieder die de nodige lintjes op zijn borst draagt een held. De burger kijkt niet naar het onderscheid tussen „gevechtshintjes” en „erelintjes”.

In het verleden heeft de infanterist steeds het moeilijke werk verricht en in de toekomst zal dat wel zo blijven. Daarom is er naar de mening van de schrijver wel iets voor te zeggen om van de infanterie „het” corps d'élite te maken.

Schrijver besluit met te zeggen, dat zolang een land beschikt over infanteristen, die uit hun schuilplaatsen willen komen om voorwaarts te stormen, daarbij wetende dat de kans zeer groot is om gedood of gewond te worden, dat land over een waarlijk goed leger beschikt. Wensen die infanteristen dit niet te doen, dan heeft dat land geen leger, hoe goed de andere troepen dan ook uitgerust mogen zijn.

B. K.

Infantry Journal, September 1950.

De Russische atoomindustrie.

In 1943 werd op last van het Politbureau een geheim comité benoemd, dat speciaal belast werd met de bestudering van geheime atoom- en andere wapens. Dit comité omvatte vijf mannen, die allen lid waren van het Politbureau n.l. Stalin, Beria, Molotov, Worosjilov en Malenkov. Dit comité had de beschikking over ongelimiteerde fondsen. Onder dit vijfmanschap ressorteerden 3 organisaties en wel:

1. De I.N.O. onder generaal Meckulov, een spionagecentrum.

2. De S.M.E.R.S.H. een anti-spionnagecentrum.

3. Een permanent wetenschappelijke commissie onder Joffe en Kapitza.

De laatste commissie bestaat uit twee secties en wel de experimentele en de industriële.

De industriële sectie heeft wat de atoomwerkzaamheden betreft zijn hoofdkwartier in Magnitogorsk, terwijl het chemische hoofdkwartier in Gorky is gevestigd. Geheime chemische laboratoria bevinden zich in de Kara-Tun bergen ten Oosten van de Kaspische Zee.

De fabrieken en laboratoria op het gebied van atoomenergie liggen in de Kara-Kum en Kyzyl Kum woestijn, in de omgeving van het Baikalmeer, in een sector ten Z.-O. van de rivier de Lena en in een gebied in de Mongolische steppen nabij de Noordgrens van de — in feite door de Russen beheerste Mongoolse republiek.

De meeste wetenschappelijke arbeidskrachten in deze takken van dienst komen uit Duitsland, Oostenrijk en Hongarije. Speciale recruteringsbureaux bevinden zich in Brandenbrug, in Wenen en in Budapest.

Duitse wetenschapsmensen werden vaak op gewelddadige wijze tot medewerking verplicht. Zij die voor tewerkstelling in deze takken van dienst werden of worden aangewezen, worden verzameld in Baden in Oostenrijk en vandaar per vliegtuig naar de verschillende atoomcentra vervoerd.

De spionage neemt een belangrijke plaats in. Van 1943 af. In Canada had dit niet al te veel succes, mede als gevolg van het geval Gouzenko. Maar in het algemeen slaagde deze spionage toch zeer goed. (Wij denken aan het geval Fuchs. B. K.). Toen in Juli 1945 de eerste atoombom in de woestijn van Nieuw Mexico tot explosie kwam, had dat grote invloed op de werkzaamheden der Russische atoomcommissie, want Stalin gelastte, dat de Russische atoombom onmiddellijk klaar moest zijn. Dit bevel be-

invloedde de theoretische werkzaamheden — die reeds in een vergevorderd stadium verkeerden — zeer nadelig. In de zomer van 1946 werden verschillende proefexplosies in de Kara-Kum woestijn gehouden, die echter allemaal mislukten.

Na deze proefnemingen stelde Beria met generaal Chernychev en enige anderen een streng onderzoek in naar de oorzaak der mislukkingen. De wetenschapsmensen, onder aanvoering van Kapitza, gaven als hun oordeel te kennen, dat de mislukkingen het gevolg waren van het bevel van Stalin, waardoor zorgvuldige voorbereiding onmogelijk was. Het gevolg was, dat al het atoompersoneel met de dood werd bedreigd en allen onder de militaire wetten kwamen te staan.

Mede door dit paardenmiddel en de geraffineerde spionage kan met zekerheid worden aangenomen, dat de Sovjet Unie eind 1946 het geheim van de atoombom kende. De Russen zijn — na de geslaagde atoomexplosie in de woestijn van Mongolië — nu bezig met de massaproductie van dit wapen. Ook zijn zij aan het experimenteren met de waterstofbom, waar zij reeds in 1948 mee begonnen en waarmee zij Amerika vóór zijn.

De atoombommen worden opgelegd in ondergrondse magazijnen, 150 m onder de grond, die bestand zijn tegen elke vorm van bombardement. De hoofdmagazijnen liggen in het Kuznetskbecken. Ook in Karelië en in de Krim schijnen magazijnen te zijn.

Er zijn speciale vliegtuigen geconstrueerd om de bommen van de magazijnen naar de vliegvelden te vervoeren.

Review of world affairs, September 1950
B. K.

Hoe kunnen wij Stalin verslaan?

Brigade Generaal Bonner Fellers is de vertolker van een bepaalde strategische gedachte die bij velen in Amerika sterk leeft en die zijn heil in de luchtoorlog zoekt.

Er is geen ogenblik te verliezen meent de Generaal. De Koreaanse oorlog overviel Amerika toen dit land vrijwel onvoorbereid was op een oorlog. De bekwaame leiding van Mac Arthur en de volslagen foutieve strategie der Noordelinge voorkwamen een debacle.

Niettemin is het beangstigend om na te gaan wat er zou gebeuren, wanneer honderdduizenden soldaten van het Rode leger in het Verre Oosten — onder dekking van de Rode luchtmacht, zich met de strijd op Korea zouden gaan bemoei-

en. Zelfs wanneer onze soldaten er 10 of 20 zouden doden tegen één, zouden zij worden weggevaagd door de eindeloze stroom van communisten, die zich met doodsvrachting in de strijd zouden werpen. (Hier ziet Generaal Fellers het wel erg somber in. In de strategie gaan dergelijke rekensommetjes heel vaak niet op. Eindeloze verliezen ontzuichten op de duur het heftigste fanatisme. Op het einde van de tweede wereldoorlog, gaven de Duitsers zich bij honderdduizenden over. Geniale leiding, uitstekende opleiding en eigen hoge overtuiging tellen ook mee. Strategie is niet de leer van het domme getal. B. K.).

Generaal Fellers is van mening, dat de strijd te land tegen Rusland niet is te winnen. De vijand heeft te veel goed uitgeruste en fanatieke troepen om daarmee een totale slag te wagen. De afstanden en het klimaat van de winters geven de Russen een aanzienlijk voordeel. Daar Napoleon en Hitler faalden van dicht bij gelegen bases, is het voor Amerika maar beter om de sprong over de Oceaan niet te maken. Amerika moet — als het zelf wordt aangevallen — de Russen niet op hun sterkste punt in de periferie aanvallen, maar daar waar dit land het meest kwetsbaar is: het hart van Rusland. Binnen de Sovjet Unie is het communisme een jammerlijke mislukking. Het Russische volk als geheel heeft het communisme nooit aanvaard. In de periode tussen de eerste en de tweede wereldoorlog zijn er niet minder dan dertig opstanden en samenzweringen tegen de Sovjetdictatuur geweest. Deze werden georganiseerd door boeren, arbeiders en zelfs door leden van het Rode leger. (Ook na de tweede wereldoorlog schijnt niet alles koek en ei te zijn, wij herinneren aan de verdwijning van Maarschalk Sjoekof, de terzijde schuiving van Vosnessenski en de arrestatie van generaal Gobnov met 200 officieren. B. K.). Toen Hitlers strijdkrachten Rusland aanvielen begroette een belangrijk deel van de bevolking de Nazi's als bevrijders. Miljoenen Russische officieren en soldaten gaven zich over. Honderdduizenden sloten zich bij de Nazi's aan om Stalin te bestrijden.

Maar Hitler, met zijn krankzinnig complex van rassensuperioriteit, beschouwde de Russen als minderwaardige wezens. Hij wilde uitsluitend het land, niet de mensen. Vol vertrouwen in de overwinning slachtte hij de bevolking af en behandelde de krijgsgevangenen als ongedierte.

Stalin, zich bewust van zijn precaire

positie, verzachtte zijn despotisch bewind, hij richtte zich tot de vaderlandsliefde van het Russische volk en beloofde nog meer verzachting van het regiem, na de oorlog. Het Russische volk, dat zich geplaatst zag tegenover een indringer, wiens wreedheid die van Stalin overtrof, verenigde zich opnieuw voor de verdediging van het „heilige Rusland” en streed zijn grootste defensieve strijd uit de historie.

Maar na de oorlog kwam er van de beloofde verzachtingen niets. Het tegenovergestelde vond plaats. Op het ogenblik zijn de omstandigheden in Rusland bijna ondragelijk, zelfs voor een bevolking, die aan een hard leven gewend is. Talloze miljoenen zitten achter het prikkeldraad. Ik heb sommige van deze krijgsgevangenkampen gezien op twee van mijn transsiberische reizen, vertelt de generaal. Ongeveer 9.000.000 van deze gevangenen zijn mannen van 18-60 jaar. Zij omvatten 16 % van de mannelijke bevolking tussen deze leeftijdsgrenzen. Het is duidelijk, dat het communistisch stelsel in zich zelf de kiemen van zelfvernietiging draagt. Het ijzeren gordijn vormt een duidelijk bewijs, dat het Kremlin het Russische volk niet vertrouwt. Het is bang, dat het volk in aanraking komt met de buitenwereld en te weten komt, hoe andere mensen leven.

De moeilijkheden van Stalin zijn ontzaggelijk groot. Hij is gedwongen, om zijn eigen volk door middel van een eigen militaire bezetting er onder te houden. Daarom probeert hij de haat van de bevolking tegen het Kremlin om te vormen in haat tegen een beweerd buitenlandse vijand, de Verenigde Staten. Daarom moet er een grootscheepse psychologische actie worden begonnen, om een wig te drijven tussen het Kremlin en het Russische volk. De geknechte Russen zijn rijp voor een opstand. Er zijn geheime groepen in Rusland, die zich ten doel stellen — aldus de generaal — het Kremlin omver te werpen en een liberale regering te stichten. Betrouwbare waarnemers zijn van mening, dat het Rode leger vol revolutionaire gisting is.

Geen enkele grens is zo uitgestrekt als die van Rusland en op zo vele plaatsen rakend aan het gebied van ontevreden vazalstaten. Hij kan niet op afdoende wijze worden beschermd tegen penetratie. Zonder twijfel komen er berichten door, die worden uitgedragen door vurige anti-communisten. Moskou heeft beangstigend veel succes met zijn leugens gehad. Wij moeten groter resultaat kunnen boeken met het verspreiden van de waarheid.

Op deze wijze kan in de Sovjet Unie een toestand van ontevredenheid teweeg worden gebracht, welke Stalin er van zou kunnen weerhouden ten strijde te trekken, uit vrees, dat het thuisfront zich metterdaad tegen hem zou keren.

Het is duidelijk — zo vervolgt de generaal — dat wij het Rode leger niet buiten West-Europa kunnen houden, als Rusland tot de aanval overgaat. Rusland zou met enkele weken 150 tot 200 divisies tegen Europa kunnen laten optrekken. Binnen een half jaar zou het er waarschijnlijk 500 hebben. Rusland beschikt over 20.000.000 geoefende landstrijdkrachten. De Amerikaanse divisies, die beschikbaar zouden zijn om West-Europa te helpen, zouden te laat komen. (Dat is nu de taak van West Europa om dat ten koste van alles te beletten. B. K.)

De Amerikaanse staatsschuld nadert de 300.000.000.000 dollar. De belastingen zullen stijgen tot 50.000.000.000 dollar per jaar. Sedert het einde van de oorlog hebben wij 91.000.000.000 dollar voor onze defensie uitgegeven en nog is deze twijfelachtig. Aan buitenlandse steun werd 33.000.000.000 dollar uitgegeven. Dat is onmogelijk vol te houden. Wij moeten er een eind aan maken. Wij kunnen West-Europa niet verdedigen en Europa kan het voorlopig zelf ook niet. Dat is een onplezierige conclusie maar het is zo. Dat heeft niets te maken met de aard van de West-Europeaan en hun dapperheid of hun trouw aan de grote beginselen der vrijheid. Maar het is een feit dat West Europa weerloos is.

Maar toch is de generaal van mening, dat Rusland verslagen kan worden en wel door middel van de luchtoorlog. De Verenigde Staten zijn beslist in staat om een luchtmacht op te bouwen, die superieur is aan de Rode luchtmacht. Wij kunnen Rusland dwingen zich te buigen of het vernietigen. De luchtmacht kan het Russische oorlogspotentieel vernietigen.

Toch is Amerika — ondanks deze waarheden — voortgegaan op de weg der grote landstrijdkrachten. Een grote alles overheersende poging om de heerschappij in de lucht op te bouwen — waartoe de Verenigde Staten door hun industrieel potentieel en de geaardheid van hun bevolking in staat zijn — is niet gedaan. Evenmin is men tot een doeltreffende psychologische campagne gekomen.

In verband met de aanvankelijke tegenlagen in Korea is reeds de kreet geslaakt, dat het vliegtuig slechts hulpwapen is en straalvliegtuigen te snel zijn voor sommige gevechten. De conclusie

die men trok was dat wij meer soldaten en meer tanks dan Stalin moeten hebben. Wij moeten een groot leger hebben om overal waar plaatselijke conflicten uitbreken, te kunnen ingrijpen.

Dat zou nu precies zijn wat Stalin wenst. Zijn eigen plannenmakers zouden het program niet kunnen verbeteren. Wij zullen daarmee onze krachten versnipperen, het zal ons miljarden kosten en wij zullen het verliezen.

Stalin beseft veel beter dan wij, dat slechts onze luchtmacht zijn oorlogspotentieel kan vernietigen. Daarom heeft hij methoden uitgevonden om deze mogelijkheid te ondervangen. Door het aanwakkeren van oorlogen te land aan zijn uitgestrekte peripherie is hij van plan ons te doen doodbloeden, terwijl het neutrale Rusland, dat niet te lijden heeft van luchtaanvallen, doorgaat met productie van munitie voor zijn strijdende satellieten.

De generaal besluit zijn betoog met de conclusie, dat de Verenigde Staten achter de feiten hebben aangelopen. Het is nodig dat er een nieuwe dynamische politiek en strategie komt, gebaseerd op de volgende punten.

1. Uitvoerbare politieke doelstellingen, gesteund door een overeenkomstige militaire macht.
2. Verbeterde inlichtingsdiensten.
3. Hulpprogramma's, die uitvoerbare doelstellingen bevorderen.
4. Een gezonde binnenlandse economie.
5. De dictatuur van het Kremlin van binnen uit verzwakken.

De uitvoering van dit programma geeft de beste kans om de oorlog te voorkomen.

(Een belangwekkend artikel, niet zo zeer door de uiteindelijke conclusies, als wel de argumentatie die er aan ten grondslag ligt. Een argumentatie, die veel overeenkomst vertoont met de isolationistische tendenzen, waartegen Roosevelt in de tweede wereldoorlog stelling moest nemen en dat ook nu nog vele aanhangers heeft. Wij herinneren aan de Republikeinse winst bij de laatste verkiezingen. Het is een zuiver Amerikaans standpunt. Generaal Bonner Fellers was de leider van de Psychologische oorlogsvoering bij de staf van Generaal Mac Arthur en hij is de tolk van grote en machtige groepen in de Verenigde Staten. Wij weten, dat het officiële Amerikaanse standpunt anders is. Bradley wil West-Europa beslist verdedigen, omdat hij het behoud van West-Europa van het grootste belang voor het behoud van Amerika zelf acht.

Maar naarmate West-Europa sterker wordt, zal de oppositie tegen het officiële Amerikaanse standpunt in Amerika zelf ook geringer worden. Een andere kwestie is, die van de eventueel toe te passen strategie in een onverhoopt nieuw wereldconflict. Dat daarbij de luchtstrijdkrachten van een enorme betekenis zullen zijn staat ook voor ons vast. Maar luchtstrijdkrachten alléén zullen het nooit kunnen doen. Daar zullen de nodige grondstrijdkrachten toch aan te pas moeten komen. B. K.).

Colliers, September 1950.

B. K.

Spoorwegen in Rusland.

De totale lengte van de Russische spoorwegen bedraagt ruim 93.000 km. Ter vergelijking diene, dat Frankrijk b.v. een totale lengte van ruim 600.000 km spoorweg heeft. Het huidige Russische spoorwegnet is dan ook beslist onvoldoende om in de behoefte van het land te voorzien. Daarbij komt, dat geografische en klimatologische invloeden het vervoer te water zeer nadelig beïnvloeden, zodat een nog groter wissel op de spoorwegen moet worden getrokken. Ook het gewone wegennet is onvoldoende. Het totale motorwegennet is niet groter dan 80.000 km. Het onderhoud laat veel te wensen over. Aan de andere kant is het systeem van pijpleidingen voor het vervoer van petroleum hoog ontwikkeld. De totale pijpleidinglengte omvat niet minder dan 4000 km. De oudste pijplijn ter lengte van 750 km, is nog ingelegd in de Tsarentijd en loopt van Bakoe naar Batoem, van Kaspische Zee naar Zwarte Zee. De grote moeilijkheid wordt gevormd door de enorme afstanden. Zo liggen de kolonmijnen van het Kuznetskbecken meer dan 1800 km van de ijzermijnen in de Oeral. De Russische spoorbreedte is 1.51 m, terwijl West Europa en Amerika 1435 mm hebben. Ongetwijfeld heeft dit defensieve strategische voordelen. Maar offensief is dit een nadeel.

Het Rusland van de Tsaren was voornamelijk agrarisch. De Sovjets zien hun heil in een zo ver mogelijk doorgevoerde industrialisatie. De Tsaren legden hun spoorwegen dan ook voornamelijk aan van het binnenland naar de havens, om het koren en het hout te kunnen uitvoeren. De Sovjets zoeken het in de verbinding tussen hun industrie centra. Uit strategische overwegingen zijn de Sovjets tot een zeer ver doorgevoerde decentralisatie van hun industrieën overgegaan, wat het spoorwegen probleem echter alweer moeilijker maakt.

De eerste en de tweede wereldoorlog zijn van veel invloed geweest op het Russische spoorwegennet. In de eerste wereldoorlog legden de Russen ruim 10.000 km aan. De daarop volgende burgeroorlog was oorzaak, dat er op spoorweggebied vrijwel niets werd gedaan. Eerst in 1926 kon worden aangenomen, dat het spoorwegvervoer weer op het peil van 1913 was aangekomen. In 1927 begonnen de Sovjets met hun groots opgezette industrialisatie, waarmede natuurlijk een enorme uitbreiding van het spoorwegennet moest samengaan. Dit was een onderdeel van het vijfjarenplan, waarin 4500 km spoorweg werd aangelegd, voornamelijk in Siberië. De belangrijkste was de „Turk-Sib“, de Turkistan—Siberiëlijn van 1300 km, die spoorwegen van Turkestan met die van Siberië te Novosibirsk verbindt. Ook werd de Transsiberische spoorweg tussen Cheljabinsk en Omsk dubbelspoor gemaakt. In het tweede vijfjarenplan werd de nadruk gelegd op verbetering van het materieel en betere opleiding van het personeel alsmede vermeerdering daarvan. Dit bleek onder meer uit het feit, dat de dagelijkse actieradius der locomotieven kon worden opgevoerd van 140 km tot 210. Het derde vijfjarenplan voorzag weer vele uitbreidingen, maar de oorlog belette voorlopig de uitvoering daarvan. Maar nadat de Duitse aanval eind November 1941 tot staan was gebracht, werd de aanleg van nieuwe spoorwegen met kracht ter hand genomen. Gedurende de tweede wereldoorlog werden ruim 10.000 km nieuwe spoorwegen aangelegd, een zelfde prestatie als in de eerste wereldoorlog dus. De Russen zijn nu aan het eind van hun 1946—1950 vijfjarenplan, dat de bouw van 7300 km nieuwe spoorlijn voorzag, de electricatie van 7000 km en het dubbelsporig maken van 110.000 km. De nieuwe spoorwegen zullen voornamelijk worden aangelegd in Siberië en Turkestan, waar de industriële ontwikkeling gedurende de oorlog het grootst was en die uit een oogpunt van strategische luchtbombardementen het veiligst liggen.

Military Review, September 1950.

B. K.

De pantseroorlog 1939—1945.

In een redactioneel artikel wordt een schitterend overzicht gegeven van het verloop van de pantserstrijd in de tweede wereldoorlog, toegelicht met tal van voorbeelden.

De schrijver stelt voorop, dat de hoogste wet van de oorlogvoering de „manoeuvre“ is. Waar de oorlogvoering verstart

in een stellingsstrijd kunnen er nooit grote doorslaggevende resultaten worden bereikt. Slechts de manoeuvre stelt ons in staat om met de minste verliezen de grootste resultaten te behalen.

De Grenadiers van Napoleon zeiden na de grote overwinning in 1805 bij Ulm: „De Keizer heeft een nieuwe manier van oorlogvoeren uitgevonden, hij gebruikt niet onze bajonetten, maar onze benen“.

De pantser-generaal Guderian — de vader van het Duitse pansterwapen — zei: „De motor van de pantsers is net zo goed een wapen als zijn kanon“. (De Amerikaanse pantser-generaal, de beroemde Patton zei: „Motoren op de grond, motoren in de lucht, dat is de overwinning“, Mac Arthur sprak de woorden „Generals have to be mile-eaters“, hetgeen allemaal geheel in overeenstemming is met de beroemde uitspraak van Napoleon „Activité et vitesse“. B. K.).

Hoe machtig echter de pantsers ook zijn, schrijver wijst er op, dat voor een succesvol optreden twee dingen noodzakelijk zijn, nl. overmacht in de lucht en samenwerking met pantser-infanterie. Niet alleen uit een oogpunt van pantserbestrijding, maar ook met het oog op de verzorging is het luchtoverwicht noodzakelijk. Hoe langer en hoe beter een pantseroperatie door de lucht kan worden verzorgd, des te groter kunnen de gevolgen van die operatie zijn.

Vooropgesteld moet worden, dat de tank, het pantser, een aanvalswapen is. Naast de grote vuuruitwerking, heeft de tank ook een zeer grote morele uitwerking, ook de dapperste soldaat, komt onder de indruk van een naderende vuurspuwende staalkolos en de voorbeelden van paniek bij een pantseraanval zijn talloos vele. Juist op deze morele uitwerking bouwden de Russen hun pantsertactiek. Zij gebruikten vrijwel nooit minder dan 12 pantsers tegelijk, die alschietend voorwaarts gaan, recht toe recht aan, zonder manoeuvre, zonder natuurlijke dekkingen te benutten, als een stoomwals, waarbij met verliezen geen rekening wordt gehouden.

De Duitse tactiek bestond uit de combinatie van vuur en beweging in afwisseling met elkaar, en in samenwerking met artillerie en infanterie. (In feite ook de tactiek der Westerse Geallieerden. B. K.).

De mogelijkheden van de pantsers zijn zo groot en zoveel dat een ieder — ook zij die zich op honderden kilometers achter het front bevinden, staven, verzorgings-eenheden e.d. — met de bestrijding ervan vertrouwd moet zijn. Het zwaartepunt

van de vechtwagenbestrijding ligt echter bij de vliegtuigen en de artillerie. Bijzonder voorzichtig moet de strategische en tactische commandant zijn met terreinen als ondoorschrijdbaar voor tanks te verklaren. Dat heeft in de praktijk al zeer noodlottige gevolgen gehad. (Korea heeft dat opnieuw en duidelijk bevestigd), de macht van de motor en de mogelijkheden van de moderne industrie zijn inderdaad enorm.

Het is een eerste eis, dat de officier — en zeer zeker de hogere officieren, naast hun tactische en strategische inzichten, ook zo goed als maar enigszins mogelijk is, op de hoogte zijn van hetgeen waar toe de industrie in staat is. Dan kunnen de strategen en tactici hun plannen op zo ideaal mogelijke wijze uitvoeren. In dit verband kunnen wij gecombineerde oefeningen in de opleidingstijd niet warm genoeg aanbevelen. En wij zijn er van overtuigd — wij spreken uit ervaring — dat L.S.K. en onze vechtwagens — het buitengewoon op prijs stellen als men om hun medewerking vraagt. B. K.).

Tijdens het gevecht moet de infanterie zich rustig door de pantsers laten „overrollen”. „Wie wegloupt sterft”. Dit is een hard maar waar woord. In smalle diepe schutterputten moeten de infanteristen diep wegkruipen en de tanks over zich heen laten rollen, om daarna de strijd met de op de tanks volgende infanterie op zich te nemen. Men moet de infanteristen hier aan wennen, door eerst in de gaten poppen te leggen en de infanteristen te tonen, dat deze er in onbeschadigde toestand uitkomen. Daarna moeten de commandanten de tanks over zich heen laten rollen en vervolgens vrijwilligers. Ten slotte de gehele troep. De langzame gewenning is nodig, daar anders het gevaar bestaat voor het hele verdere leven door een zekere pantserangst bevangen te blijven.

Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift, September 1950.

B. K.

Technische vraagpunten ten opzichte van de tank.

Kapiten Studer van de Zwitserse Generale Staf is van mening dat — ondanks de ontwikkeling van de pantserbestrijdingsmiddelen het pantser niet van het slagveld zal verdwijnen. Wellicht kan de vorm veranderen, alsmede de wijze van optreden, maar de mogelijkheden die dit wapen bezit zijn zo groot dat geen enkele strategie ze zou willen missen.

Grote eisen moeten aan de bewapening

worden gesteld. De kanonnen der tanks moeten gestrekte baan hebben, om hun tegenstanders, de vijandelijke tanks, met een enkele voltreffer — rechtstreeks gericht — buiten gevecht te kunnen stellen. Een grote aanvangssnelheid der projectielen is nodig. Schrijver acht een Vo van ± 1300 gewenst, bij een kaliber van 90 mm. Het nadeel is, dat deze kanonnen met ± 200 schoten, uitgeschoten zijn. Daardoor zal het kanon zeer lang worden, wat de tanks weer zeer zwaar zal maken. Maar het kanon van de tank moet ook infanteristische doelen onder vuur kunnen nemen. Hiervoor is een kanon van 90 mm niet nodig. Een tweede — lichter — kanon zou dus wenselijk zijn, mede om het zware kanon te sparen. Infra rode waarnemings- en richtmiddelen moeten eveneens worden aangebracht, om de tanks óók in de gelegenheid te stellen bij nacht op te treden.

De ontwikkeling van z.g. „stabilisatoren” moet met kracht ter hand worden genomen, om het schieten tijdens het rijden mogelijk te maken.

Middelen om zich zelf te dekken moeten aanwezig zijn. Rookschermen moeten in de kortst mogelijke tijd kunnen worden gelegd. Daarnaast moet de mogelijkheid aanwezig zijn om brand- en phosphorgranaten in en achter dekkingen te werpen. Ook luchtdoelbestrijdingsmiddelen moeten aanwezig zijn.

Daarnaast doet zich het vraagstuk voor van pantsering en snelheid. Of het één of het ander de voorrang heeft hangt af voor welke doeleinden men de pantsers wil gebruiken. Men moet echter bedenken, dat de moderne pantserbestrijdingsmiddelen alle pantserplaten kunnen doorslaan. Wel kan men proberen de pantsering nóg dikker te maken, maar dat kan alleen gaan ten koste van snelheid omdat het gewicht sterk zal toenemen. Voor één zeer zware — langzame — tank, kan men drie lichte — snelle — types maken. Deze lichte types — dit moet men goed bedenken — lenen zich er niet voor om de infanterie bij de aanval te begeleiden. Gebleken is, dat $\pm 90\%$ van de afgeschoten tanks door frontale treffers buiten gevecht worden gesteld. Van veel belang is daarbij de invalshoek van het projectiel. Hoe lager het pantser is hoe beter en daarnaast moet het frontpantser er voor zorgdragen, dat een vijandelijk projectiel nooit onder een grotere invalshoek dan 45° dit pantser kan treffen. Dan is de kans op afketsen het grootst. Direct hiermee verband houdend is het vraagstuk of de tank een toren moet hebben of niet. Niet

alleen dat de tank daardoor zo laag mogelijk kan worden gehouden en de helling van het frontpantser ideaal kan zijn, maar het spaart ook gewicht, waardoor snelheid, frontpantsering en of bewapening kan worden opgevoerd. Het nadeel is natuurlijk, dat men alleen kan schieten in de richting waarin de tank rijdt. De opvoering van het gewicht heeft ook zijn grenzen. Technisch zijn er geen bezwaren, maar het grote probleem voor de superzware tank zijn de bruggen. Zelfs vele bestaande vaste bruggen zullen deze kolossen niet kunnen dragen. De pontonbruggen zijn er zeker niet op berekend. Ook hoogte en breedte — met het oog op de normale verkeerswegen en hoogte van viaducten — stellen hun begrenzungen.

De motorsterkte van de moderne tank varieert van 600—800 pk. Men rekent voor een goed gebruik in het terrein 15 pk per ton. De Amerikaanse M 46 (Patton) weegt 47 ton en heeft 800 pk.

Een andere vraag is de actieradius en het gebruik van Diesel- of benzinemotoren. Diesel motoren gebruiken minder brandstof en kunnen dus met gelijke tankinhoud — verder rijden dan tanks met benzinemotoren. De Russen gebruiken de Dieselmotor in hun tanks op grote schaal. Luchtgekoelde motoren zijn vooral in streken met zeer lage temperaturen van veel betekenis. Tenslotte moet alles aan de tank zo eenvoudig en zo sterk mogelijk zijn, zo, wat de Duitsers noemen „Narrensicher“. Geheel „Narrensicher“ zal men deze toch altijd gecompliceerde machtsmiddelen niet kunnen maken. Dat houdt in dat het personeel een zo goed mogelijke opleiding moet hebben.

Allgemeine Schweizerische Militär Zeitschrift, September 1950.

B. K.

De ideologische aspecten van nationale en internationale verdediging.

De geest is door alle eeuwen neen sterker geweest dan het zwaard. Het is niet het materieel dat de doorslag geeft, maar de mens. Admiraal Godfrey, de „Director of British Navell Intelligence“ geeft hiervan in een speciaal rondschrjven op bijzondere wijze blijk. De admiraal wijst er op, dat Korea nog wel eens nadrukkelijk de enorme, ja allesbeheersende betekenis van de ideologische oorlogvoering bewijst. Als gevolg van de Nazi ideologie wist Hitler miljoenen uiterst fanatieke volgelingen te kweken, die in staat waren om zonder een schot te lossen, Oostenrijk, Tsjecho Slowakije

en Memel te bezetten alsmede landen als Polen, Frankrijk, Nederland, België, Denemarken, Noorwegen, Joegoslavië en Griekenland in fantastische veldtochten volledig te verslaan en op te rukken tot voor de poorten van Leningrad, Moskou en tot diep in de Kaukasus.

De imperialistische communistische ideologie is er in geslaagd om de vrijheidslievende landen van Oost Europa, Polen, Roemenië, Hongarije en Bulgarije in zijn machtsgreep te houden en — zonder dat er een schot werd gelost — daar ook Tsjecho-Slowakije onder te brengen.

In Azië is een volk van 400 miljoen Chinezen aan het imperialistische communisme geklonken.

Op Korea is het imperialistische communisme er in geslaagd om één volk in tijd van 5 jaar in twee helften te verdelen die elkaar verscheuren en op leven en dood bevechten.

In Europa is de kans zeker niet uitgesloten dat Oost Duitsers zich op hun broeders in West Duitsland werpen.

Wat is die geheimzinnige macht, die dat alles in zo korte tijd tot stand gebracht heeft? Het is de idee van de speculatie op de slechtste menselijke eigenschappen, in het bijzonder die van de hebzucht. En daarnaast is dit alles mogelijk geworden door een niets en niemand ontziende verschrikkelijke macht, die alles vernietigt wat hem in de weg staat.

Wat moet hier tegen worden gedaan? Het allerbelangrijkste is, dat er een ideologie wordt opgebouwd, die sterk genoeg is om het communisme op afdoende wijze te bestrijden.

Het moet de ideologie zijn van de vrije democratie, waarbij de vrijheid van de geest en de rechten van de mens als basis van het menselijk bestaan worden aangevaard.

Het al oude vrijheids- en menselijkheidsideaal is in staat het vrijheid en menselijkheid vernietigende imperialistische communisme een definitief halt toe te roepen. Daarvoor is tevens nodig, dat wij ons zelf herzien. Wij moeten voor onze overtuiging opkomen en er naar leven. Er moet een nieuwe verhouding komen tussen de industrieel en de arbeider, tussen aanvoerders en uitvoerders, er moet een wereldnetwerk van overtuigde en goed getrainde propagandisten komen om deze ideeën te verbreiden, ideeën, die door Christenen van alle richtingen, Hindoes, Mohammedanen, mensen van alle geloof, ras natie, kunnen worden aangevaard en beleden, omdat zij hun heiligste gevoelens zelf verdedigen. Dat is het grote en het mooie. Een grote samenbin-

dende factor van alle mensen, gebaseerd op het goede en niet op het slechte, zoals het bij het imperialistische communisme het geval is.

Militaire herbewapening alleen is niet genoeg om het dreigende gevaar te weerstaan. Morele herbewapening is minstens even hard nodig, want de practijk heeft bewezen, dat ideeën sterker zijn dan kogels. Onze overtuiging mag niet te breken zijn. Wij moeten de overtuiging van de communisten veranderen. Dat kan heel goed, want zij staan op een totaal ondeugdelijke basis, die van het kwaad. En het kwade vernietigd zich zelf altijd.

Elke natie heeft op het ogenblik te strijden op drie fronten. Op het politieke front, — waarbij de historische achtergrond een grote rol speelt — op het strategische front — waarbij de aardrijkskundige situatie een belangrijke zaak is — en het ideologische front, waarbij het gaat om het allerbelangrijkste wat de mens heeft „zijn hart”. Wie de harten der mensen verovert, verovert de wereld.

New World News, September 1950.

B. K.

Discipline.

In een waarlijk schitterend artikel bespreekt Major Gauthier het zo moeilijke onderwerp der militaire tucht. Het is een algemeen verschijnsel, aldus schrijver, dat men zegt, dat de Belgen niet veel van discipline moeten hebben, dat zij daarvoor te veel vrijheidszin hebben en te individualistisch zijn. (Dit zelfde geluid menen wij hier in ons land ook te hebben vernomen. B. K.). Maar schrijver is het hier niet mee eens. Er wordt veel verschil gemaakt tussen de gewone burgerlijke en de militaire discipline. Maar in wezen is er geen verschil. Als men als burger zich behoorlijk gedraagt, waarom zou men het dan ook niet als militair doen. Als men als burger de wetten en bestaande voorschriften eerbiedigt, waarom zou men het als militair dan ook niet doen. De tijden van de huurlegers waarin men alle avonturiers, misdadigers en nietsnutten verzamelde, zijn voorbij. Het leger is nu het volk, en het volk het leger. Men kan het een niet meer los denken van het ander. En waarom zou er dan in het leger een andere discipline moeten heersen als onder het volk. In de totale oorlog zijn de bezoeken voor de burgerbevolking minstens net zo groot als die van de soldaat. Er is dus geen enkele reden om de soldaat anders te behandelen dan de burger. Zeer zeker is de soldaat aan meer bepalingen gebonden dan

de burger. Naast de gewone burgerverplichtingen heeft elk bedrijf — ook de burgerlijke bedrijven — zijn eigen bepalingen en regelingen. En naar mate het bedrijf groter is en ingewikkelder, moeten er extra bepalingen zijn.

En nu gaat het er maar om, hoe men dat gehele complex van bepalingen toepast.

De h o o f d z a a k is hierbij dat men in de soldaat in de allereerste plaats de mens ziet. Als men dat doet, dan is driekwart van alle moeilijkheid ten aanzien van de militaire tucht reeds overwonnen. Dan behandelt men hem niet als waardeloos nummer, als een stuk „materieel”. Als men hem zijn natuurlijke menselijke waardigheid laat en niet degradeert tot een dom, gedachteloos massa-product, is elke chef vanzelf rechtvaardig. Dan krijgt iedere soldaat eerbied en vertrouwen voor zijn chefs. Dan ontstaat die zo voortreffelijke teamgeest die nodig is, om in de oorlog de grootste kans op succes te hebben. Dat er in een militair geheel wel eens gestraft zal worden is niets bijzonders. In elk gezin moeten wel eens tuchtmaatregelen genomen worden en in de gewone burgermaatschappij geschiedt dat ook.

Maar men moet niet trappen naar beneden en likken naar boven. Een Chef die opkomt voor zijn ondergeschikten, die zijn ondergeschikten ziet als waardevolle medewerkers, die voor en met de troep leeft, kan daarnaast ook alles van die troep eisen. Dat leert men niet op bureaux, dat lukt nooit met papieren. Men moet, wil men invloed ten goede op de troep uitoefenen, wil men er een mee worden, en daardoor in staat zijn om deze troep op de juiste wijze te leiden, er midden in staan. Daarom is troependienst van zoveel betekenis. Er zijn helaas nog officieren wier grootste ideaal het is, nooit van een bureau af te komen. Het zijn gevaarlijke lieden. Zij vervreemden van de troep, nemen de meest ongelukkige maatregelen en laten de leiders bij de troep er voor opdraaien. Zij zijn zich hun roeping als opvoeder niet bewust.

Elk troepenonderdeel van hoog tot laag, moet „zijn” chef hebben, „zijn” chef, waarvoor men door het vuur wil gaan.

Zodra een troep over zijn chef spreekt als „onze” commandant is het goed.

Joffre zei, dat het innerlijk besef van de discipline zo groot moet zijn, dat men er onder alle omstandigheden een houvast aan heeft en daardoor op de juiste wijze kan handelen. Dat lukt nooit, als men de soldaat minachtend behandelt of

brutaliseert of hem despotisch regeert, evenmin bereikt men dat door verkeerde populariteit. Dat lukt slechts door steeds en onder alle omstandigheden het voorbeeld te geven, als mens en als soldaat. Door zijn plicht te doen. Dan kan men van een ander ook eisen dat hij zijn plicht doet en zich zelf geeft. En de praktijk bewijst, dat dit aanstekelijk werkt. Daar schuilt het heel gewone geheim van een gezonde populariteit in. Reeds in tijd van vrede moeten de eenheden het team vormen, dat in de strijd de zelfde gevaren zal delen. Daarom is het zo noodzakelijk, dat de officieren en onderofficieren bij hun troep zijn, niet alleen in de diensturen, maar ook daarbuiten, dat zij op de hoogte zijn van de persoonlijke moeilijkheden van hun personeel en in elk geval trachten of meehelpen die moeilijkheden op te lossen.

L'armee, la Nation, October 1950.

B. K.

Militaire notities rondom de wereld.

Verenigde Staten.

Het Southern regional Research Laboratory in er in geslaagd om rookzwak kruut op een veel snellere en goedkopere wijze te produceren.

Mica is een zeer belangrijke strategische grondstof. Het wordt gebruikt in radio- en radartoestellen en bij de vliegtuigbouw. Amerika produceerde in 1948 slechts 135 ton en moest 10.000 ton invoeren, voornamelijk uit India en Brazilië. Thans zijn de Amerikanen er in geslaagd om mica synthetisch te maken. Het nieuwe product heeft alle kwaliteiten van de natuurlijke mica en heeft daarenboven nog een grotere vuurvastheid.

Modder is een van de grootste vijanden van de soldaat, in het bijzonder wat de aan- en afvoer betreft. Ook voor vliegtuigen is modder funest. Het Institute of technology in Massachusetts heeft een substantie uitgevonden, die modder in 5 uur tot een constante, taai op rubber gelijkende massa maakt. Het product is van veel belang voor het inrichten van vliegvelden, het verharden van aanvoerwegen, bruggehoofden e.d.

Er zijn plannen in ontwikkeling om radio interceptors te bouwen, die tot op 3000 km kunnen ontvangen en dus tot diep in 's vijands land kunnen meeluisteren, wat van grote invloed voor de te nemen maatregelen kan zijn.

De „sniperscope”, die de schutter in staat stelt om 's nachts volkomen trefzuiver te kunnen schieten en die o.a. op Okinawa met zeer veel succes tegen de Japanners werd gebruikt, zal op grote schaal aan de troepen worden uitgereikt.

De president van Amerika heeft onlangs een wet getekend, waarin de maximum tijdsduur, die een officier op een bureau mag doorbrengen wordt vastgesteld op 4 jaar. De wet beperkt tevens het aantal dezer officieren (Ook daar is, blijkbaar — zoals de oud Commandant Veldleger Luitenant-Generaal Baron van Voorst tot Voorst het eens tijdens de mobilisatie 1939—1940 zo kernachtig zei: „De trek naar het Westen”).

Engeland.

De R.A.F. heeft een nieuw jetvliegtuig ontworpen, waarvan de bouworders reeds gegeven zijn. Het nieuwe type wordt de „Venom” genoemd en zal in de plaats van de Vampire komen. Hij zal in 1951 in gebruik worden genomen. De Venom is sneller dan de Vampire, heeft een groter stijgvormogen en kan hoger vliegen.

In het Engelse leger wordt thans geoefend met honden, die worden gebruikt voor het opsporen van mijnen. De resultaten zijn — na zorgvuldige training — verrassend.

Australië.

Teneinde de officieren een goed inzicht te geven in de leiding van grote bedrijven en kennis te maken met de „business” atmosfeer, worden officieren gedurende enige tijd gedetacheerd bij grote bedrijven. (Dit is inderdaad geen gek idee. Per slot van rekening is een leger óók een bedrijf en nog wel een heel bijzonder ook. Bovendien hebben wij in het leger met precies de zelfde mensen te maken, als die in de normale burgerbedrijven werkzaam zijn. B. K.).

Zuid-Afrika.

De Unie van Zuid-Afrika heeft te Vortrekkeershoogte bij Pretoria een Militaire Academie voor de officiersopleiding opgericht. West Point en Sandhurst zijn als voorbeeld gekozen. De duur der opleiding bedraagt 4 jaar!

België.

De Belgische oorlogsbegroting belooft nu 8.133.126.000 francs. Dit is 10.95 %

van het totale budget. Vorig jaar was dit 9.4 %.

Turkije.

Het Turkse leger heeft nu permanent 300.000 man onder de wapenen. Het merendeel van het materieel is Amerikaans. De helft van het totale budget wordt voor defensie gebruikt. De luchtmacht — die nog het zwakste deel der strijdkrachten vormt is georganiseerd in 3 divisies en telt 35 eerst lijn squadrons. De dienstplichttijd is 3 jaar. Het gemobiliseerde leger telt 2.000.000 man.

Duitsland.

Van de beruchte Westwall of Siegfriedlinie — eens Hitlers trots en hoop — is niet veel meer over. Vrijwel alle gevechtsopstellingen en honderden kilometers draakentanden zijn opgeruimd. De oorspronkelijke opruimingsploeg ter sterkte van 5000 man is nu nog maar 100 man sterk. Er was meer dan 2.000.000 kg springstof gebruikt voor deze opruimingen.

Sovjet Unie.

De Sovjet Unie breidt haar burgerlijke luchtvaart — de Aeroflot — snel uit. De lengte der Aeroflot luchtlijnen belooft 75.000 km en loopt van Albanië tot de Beringstraat.

De vliegtuigproductie der Sovjet Unie omvatte in het afgelopen jaar $\pm$ 40.000 vliegtuigen, waarvan 12.000 voor militaire doeleinden. Hiervan waren 5.000 jachtvliegtuigen — waarvan de meeste „jets”. De rest middelzware- en zware bommenwerpers en transportvliegtuigen.

Van de burgerlijke vliegtuigen ging het grootste deel naar de Aeroflot.

Aeroflot dient de Sovjet Unie op drie manieren, ten eerste commercieel door vervoer van goederen en personen, ten tweede politiek door het vervoer van agenten, agitators die vooral in het Midden Oosten, Burma en Pakistan actie voeren en in de derde plaats is Aeroflot in tijd van oorlog de levensader van de communistische strijdkrachten. De militaire leiders der Sovjet legers in Europa en Azië zullen in volkomen strategisch gescheiden operatiegebieden ageren. Daarbij is echter een machtig, goed georganiseerd systeem van luchttransport van veel belang.

Stap voor stap worden de legers in de Russische satellietstaten niet alleen geheel volgens Russisch model ingericht, maar ze worden ook volledig op het offensief ingesteld.

Tsjecho-Slowakije.

De Skoda fabrieken maken weer volop oorlogsmateriaal, voornamelijk tanks en kanonnen. Dit materieel gaat naar Rusland en Bulgarije. De fabriek staat geheel onder Russische leiding. Ook hebben de Russen uraniummijnen in Tsjecho Slowakije in exploitatie gebracht. De mijnwerkers bestaan uit Tsjecho Slowaakse politieke gevangenen. Alle uraniumerts wordt naar Rusland gestuurd.

Military Review, Augustus, September, October 1950.

B. K.

OPRICHTING VAN DE VERENIGING VAN OFFICIEREN DER GENIE

Op 1 September jl. is opgericht de „Vereniging van Officieren der Genie”. Voorlopig Bestuur: Kolonel J. C. G. Nottrot, Voorzitter, Kapitein L. Breure, Secretaris, Kapitein E. Jongkamp, Penningmeester, Kolonels J. C. Strumphius, A. Burgdorffer en J. J. de Wolf en Kapitein J. Sneep, leden. De vereniging stelt zich ten doel de band tussen de Genie-officieren (inbegrepen de oud-Genie-officieren, en zowel de beroeps- als de reserve-) te verstevigen en de kennis omtrent geschiedenis, organisatie en taak van het Wapen der Genie te verlevendigen en te vergroten. Zij beoogt dit doel te bereiken o.m. door het uitgeven van een tijdschrift en door het beleggen van bijeenkomsten. Als lid kunnen worden toegelaten de officieren en oud-officieren der Genie (beroeps en reserve) en officieren van andere wapens of dienstvakken, die bij de Genie dienen of gediend hebben. Contributie minimum f 2.50 per jaar. Aanmelding als lid bij de Secretaris, Staf Genieschool, Du Moulinkazerne te Soesterberg. Binnenkort verschijnt het eerste nummer van het orgaan der vereniging.